

Giới thiệu Yêu Thần Lan Thanh

Có một thứ tình cảm nảy sinh mà nhiều khi ta không biết bắt đầu từ đâu không thể định hình được đây là duyên phận hay không hoặc lại là một món nợ mang bên mình. Nhiều lúc cứ ngỡ như thoáng qua nhưng đến cuối cùng mới hiểu được giá trị, đó là những trần trở trong truyện Yêu Thần Lan Thanh.

Mọi chuyện đều có khởi đầu, lúc bắt đầu không một ai có thể biết được lý do, ngọn nguồn. Khởi đầu truyện là ngọn nguồn cho tất cả mọi thứ diễn ra sau này, ân oán tình thù ư, có đủ cả ở trong truyện

Mới hai tuổi Đại Nữu đã phải trải qua những đau đớn khôn nguôi dù bản thân còn rất bé bỏng nhưng mẹ cha đã mất, lại chứng kiến một màn mưu toan bí ối, liệu có phải thế gian này tất cả đều nhuộm màu tội lỗi không ???

"Đại Nữu ... Từ giờ trở đi, con không được đi ra... Con không được nói... cha con đã không xong rồi... Nếu con cũng bị người ta tìm ra, sẽ không ai bảo vệ cho con cả... Cho dù thế nào con cũng phải sống sót... Con của mẹ, con của mẹ ơi, mẹ chẳng thể nhìn con trưởng thành, chẳng thể trải qua mọi chuyện với con, cũng chẳng thể tâm sự cùng con... Con chắc cũng sẽ chẳng nhớ nỗi về mẹ... Ai tới cứu con, ai tới cứu con đi, mẹ nguyện kiếp sau kết cở ngậm vành..." Nàng vừa khóc vừa nói, đột nhiên cắn chặt răng, sắc mặt dữ tợn nhìn cô nhóc, dùng hơi cuối cùng nói tiếp: "Con chỉ cần nhớ một chuyện thôi... Lan thúc thúc của con không phải là người! Đừng tin tưởng hắn, đừng tới gần hắn! Hắn là con rắn độc, con rắn độc đã hại chết chúng ta!"

Có phải đây là khởi đầu cho một truyện bi thương sao, hắn là thúc thúc là người vẫn nô giỡn với tiểu nữ này. Tuyệt cảnh sao? Mười ba tuổi, bị gia chủ đuổi khỏi Lan môn, từ đó về sau cái tên "Yêu Thần" liền gắn trên thân, Hai chữ yêu thần, chẳng phải vinh quang, mà là hủy diệt...

Mười tám tuổi, vì lời đồn đại có được Uyên Ương kiếm là nguyện vọng có thể thành sự thật. Y mang theo con bé Đại Nữu gốc của Quan gia, sống một kiếp sống đảo vong... Là tuyệt cảnh sao?

Vậy cũng không, Uyên Ương kiếm đã là gì? Người ta muốn chơi, vậy y chơi cùng thôi, đâu thêm gì cái kiếm! Nhưng cái con nhóc gốc nghiệt Đại Nữu này... Trẻ con hai tuổi, có thể biết cái gì? Có thể nhớ được gì?

Vậy vì sao, nhìn ánh mắt con bé... là đang đề phòng y sao? Thấy ánh mắt đó, ngực lại không tự chủ được co thắt lại... Y lại có... một hy vọng muốn rời xa giang hồ, từ nay về sau hai người tìm một chỗ, sống bình thân cả đời... Sống bình thân cả đời sao...tâm nguyện thật nhỏ, song hy vọng lại thật xa vời...

Liệu mọi có suôn sẻ như vậy không, mọi thứ có diễn ra như những gì hắn muốn không, đâu phải muốn là có thể ngay đâu. Mời bạn đọc truyện ngôn tình đặc sắc này để biết được điểm cuối của truyện.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Gã đàn ông cao lớn vội vàng tiến vào phòng ngủ của đứa trẻ, không nói một câu, thô lỗ bế bé gái đang ngủ lên.

Bé gái mới khoảng hai ba tuổi, đầu cũng khá to, diện mạo giống gã, đôi mắt híp lại mơ mơ màng màng.

"Đại Nữu, cha thật xin lỗi con."

Cô bé ngủ thấy mùi thôi ghê tởm, đang muốn mở miệng kêu lên, đột nhiên gáy nhỏ đau nhức khiến nó không thể hít thở nổi.

"Cha! Cha!" Thân thể nhỏ bé của cô bé bay lên không, cổ gãy dựa, khuôn mặt nhỏ nhấn đỏ lên, tứ chi ngán ngùi ra sức vung vẩy, thậm chí đánh vào mặt gã.

Gã đàn ông căng bắp tay, dùng hết sức lực muốn bóp chết cô bé, song thân thể hắn bị trọng thương, sức lực suy giảm, không cách nào xiết gãy xương gáy cô bé.

"Viễn ca... Viễn ca... Đừng mà! Nó là Đại Nữu mà! Là con gái của chàng và thiếp mà!" Một phụ nữ lão đảo đi vào trong phòng ngủ, dùng hết sức lực ôm lấy cánh tay gã đàn ông: "Chàng lưu lại cho nó một mạng đi! Nó là con cháu của nhà họ Quan! Là con gái chàng đấy!"

"Lưu lại cho nó một mạng? Để cho nó mai sau nhận giặc làm cha, bán mạng cho giặc sao?" Gã đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi, đẩy thể tử ra, muốn dùng chút sức lực này giúp Đại Nữu chết đi mà không đau đớn, lại phát hiện con gái không hề gãy dựa, chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Đứa con duy nhất của hắn mới hơn hai tuổi, năng lực học tập còn chậm chạp so với trẻ con cùng lứa, lại là con gái, tương lai nếu nhận giặc làm cha, thậm chí bị giặc lợi dụng, vậy đó chẳng khác nào sỉ nhục đáng sợ nhất cho nhà họ Quan, còn không bằng, cò không bằng...

"Thiếp tình nguyện cho nó nhận giặc làm cha cũng không muốn Đại Nữu đi theo chúng ta!" Người phụ nữ gào khóc kêu lên, lại xông tới ôm lấy gã đàn ông: "Viễn ca, thả nó đi, chỉ cần nó còn sống, thiếp chỉ cần con còn sống, chẳng tha cho Đại Nữu đi..."

Gã đàn ông ngậy ngốc nhìn con gái, giọng khàn khàn nói:

"Nữu Nhi, đi cùng cha mẹ thôi. Nơi này không thích hợp cho con, con vừa ngốc lại vừa không thể gặp người..." Khiến hắn âm thầm ảo não là con gái họ Quan đầu không phải thần đồng thì cũng đừng là đứa ngốc chứ. Gã vốn định hai năm nay lại tiếp tục cho thê tử mang thai, tốt nhất là sinh một đứa bé trai thừa kế nhà họ Quan, tương lai cũng có đứa em trai thông minh để bảo vệ bà chị ngốc nghếch này... Nhưng mà? Hiện giờ giấc mộng của gã đã hỏng, cả cuộc đời này hắn chỉ có thể có một đứa con ngốc nghếch như vậy mà thôi.

Đứa trẻ vẫn ngây ngô nhìn hai người bọn họ, bàn tay nhỏ bé mập mập sờ lên khuôn mặt của hắn.

"Cha... đừng khóc... mẹ, đồ đồ, chảy máu rồi..."

Khuôn mặt người đàn ông thấm đẫm nước mắt, dùng sức ôm lấy đứa con gái duy nhất của mình.

"Viễn ca... thả nó đi... Nó mới hai tuổi thôi, sẽ nhanh chóng quên chúng ta... Xin chàng..." Người phụ nữ đã sớm uống thuốc độc, khóe miệng trào ra tơ máu.

Bên ngoài ánh sáng bùng lên, tiếng người ồn ào, mùi xác thối cùng mùi da thịt bị bỏng lan tràn khắp nhà họ Quan, không bao lâu nữa sẽ có người giết tới đây. Gã đàn ông không cách nào đau lòng ra tay, bèn cắn răng nói bên tai cô bé:

"Đại Nữu, con phải nhớ, con chỉ được tin vào hai mắt của mình! Đừng tin vào bất cứ ai, chỉ tin vào hai mắt bả thân là đủ rồi! Cho dù con có ngốc, chỉ cần con thực sự nhìn, cuối cùng cũng sẽ hiểu ra tất cả!" Ngừng lại một chút, kiên quyết gạt cánh tay mập mập đang lau nước mắt thay hắn ra, giọng nói hắn càng lúc càng khàn: "Về sau không cho phép mang họ Quan! Con phải biết mình đã đánh mất mặt mũi nhà họ Quan rồi, con không mang họ Quan, hiểu chưa? Họ Quan nhà ta không có đứa trẻ nhà người!" Lại dùng sức ôm lấy thân thể mềm mại của cô bé, sau khi nhắm đồng nhìn tây mới mở rương quần áo, nhét nó vào bên trong.

Tiếng người bên ngoài đang lại gần, gã vội thê tử nhìn nhau một cái thật sâu. Thê tử bi ai rung rung nước mắt gạt đầu, gã không quay đầu lại, chạy ra khỏi phòng, hét lớn: "Không ai được phép chạm vào xác thê tử của ta!"

Người phụ nữ lau vệt máu đen chảy ra nơi khóe miệng, lao đảo chạy tới rương quần áo. Nàng thở phì phò, kiên quyết ép đứa con mình thương yêu nhất vào trong rương.

"Mẹ..." Đại Nữu giờ tay muốn lau đi vệt máu của mẹ.

Người phụ nữ miễn cưỡng nở nụ cười âm áp:

"Đại Nữu ... Từ giờ trở đi, con không được đi ra... Con không được nói... cha con đã không xong rồi... Nếu con cũng bị người ta tìm ra, sẽ không ai bảo vệ cho con cả... Cho dù thế nào con cũng phải sống sót... Con của mẹ, con của mẹ ơi, mẹ chẳng thể nhìn con trưởng thành, chẳng thể trải qua mọi chuyện với con, cũng chẳng thể tâm sự cùng con... Con chắc cũng sẽ chẳng nhớ nổi về mẹ... Ai tới cứu con, ai tới cứu con đi, mẹ nguyện kiếp sau kết cớ ngậm vàng..." Nàng vừa khóc vừa nói, đột nhiên cắn chặt răng, sắc mặt dữ tợn nhìn cô nhóc, dùng hơi cuối cùng nói tiếp: "Con chỉ cần nhớ một chuyện thôi... Lan thúc thúc của con không phải là người! Đừng tin tưởng hắn, đừng tới gần hắn! Hắn là con rắn độc, con rắn độc đã hại chết chúng ta!"

Nàng nghe thấy bên ngoài có người hô lớn: Quan Trường Viễn chết rồi! Nước mắt bỗng dưng chảy xuống, nàng dùng hết sức đóng cái rương lại, chỉ chừa một khe hở nhỏ cho đứa nhỏ hô hấp, sau đó không chút do dự thở hơi cuối cùng, khí tuyệt thân vong.

Có người chạy vội vào, thấy xác chết của nàng bên hồ:

"Quả nhiên là thê tử của Quan Trường Viễn! Con hắn đâu? Sao lại không thấy bóng người? Có ai thấy không?"

"Không tìm thấy bà vú! Liệu có phải đã trốn thoát từ trước rồi không?"

Lại có người ở bên ngoài kêu:

"Đã tìm được bà vú của nhà họ Quan! Đứa trẻ bà ta ôm trong lòng cũng đã chết!"

"Vây hông rồi, nhà họ Quan chẳng lưu lại người sống nào, chúng ta cũng chẳng cách nào giải thích! Hắc Ưng nhất định phải lưu lại đứa trẻ họ Quan!"

"

Lập tức, phòng ngủ nhỏ đã trống không.

Đại Nữu trong rương quần áo, đôi mắt nhỏ không dám chớp, nhìn mẫu thân nằm trên mặt đất qua khe hở hẹp. Mẹ không thể ra đi, mẹ không thể ra đi được, trong lòng luôn có một giọng nói không ngừng lặp lại.

Cô bé không phát ra tiếng động nào, vẫn nhìn vào mẹ, hy vọng mẹ sớm đứng dậy đẩy chiếc rương ra giúp mình.

Bình thường lúc này cô bé đã ngủ rồi, nhưng cha muốn nó dùng ánh mắt nhìn thật cẩn thận, nghe lời cha dặn, nó xoa xoa đôi mắt nhỏ, cố gắng mở thật lớn. Mẹ, mặt đất lạnh lắm... lạnh lắm đấy, vì sao mẹ cứ nằm ở đó...

Cô bé ngồi trong rương đã lâu, bóng dáng mẹ nó cũng dần dần bị màn đêm che phủ, cô bé vẫn mở to đôi mắt, cố gắng nhìn về phía mẹ mình đang nằm.

Đột nhiên, nó nghe thấy có người nói: "Quan Trường Viễn đã chết, xác thê từ hân nằm trong phòng này đúng không?"

Hai nam từ một trước một sau tiến vào trong phòng ngủ nhỏ nhỏ đó.

Cô bé nhìn lên từ trong khe hở, đi trước là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi. Mái tóc dài của y được buộc lại tùy tiện bằng một cây trâm ngọc bích, khuôn mặt cực kỳ dễ nhìn, một thân áo trắng thanh lịch, lúc bình thường, y luôn thích quăng nó lên không trung, sau đó cười lớn tiếp lấy nó.

Y gọi nó là, Đại Nữ.

Nó lại gọi y một tiếng, Lan thúc thúc.

Lan thúc thúc đi vào, tới chỗ mẹ nó đang nằm, cúi người xuống quan sát.

"Quả nhiên là đã chết, xem ra là uống thuốc độc tự sát." Y lạnh lùng cười nói: "À cũng coi như thông minh, biết nếu còn sống sẽ phải chịu nhiều tra tấn đáng sợ."

Y chán ghét đá xác chết vài cái, tất cả đều rơi vào trong đôi mắt nhỏ trong rương của nó. "Nhà họ Quan hân còn một người." Một người đàn ông mà nó hoàn toàn xa lạ, có vẻ hơn Lan thúc thúc nhiều tuổi, lúc này tiến lên nói.

"Người đang nói Đại Nữ sao?" Thiếu niên cười khinh thường: "Chẳng phải có người nói con bé đó chết chung với bà vú sao? Quan ca, xem lại thủ hạ của người đi, khiến người công cốc rồi."

Hắc Ứng Vệ Quan liếc mắt nhìn hân nói:

"Lan Thanh, người vui sướng trước tai họa của người khác sao? Con nhóc gọi là Đại Nữ kia, Quan Trường Viễn vẫn bảo vệ nghiêm mật, người ngoài không dễ gì nhìn thấy, vì Quan Trường Viễn coi người là huynh đệ nên người mới tiếp xúc được với nó, chẳng phải sao?"

"Quả thật vậy." Lan Thanh lơ đãng nói: "Trường Viễn huynh vẫn tiếc rằng đứa nhóc đó tư chất quá kém, không muốn nó làm mất mặt Quan gia nên không cho phép gặp người ngoài."

"Người từng thấy qua nó là tốt nhất. Người theo ta đi xem xem đứa nhỏ đã chết kia rốt cuộc có thật là Quan Đại Nữ không?"

Lan Thanh thuận miệng đáp ứng, khi đang cùng Vệ Quan một trước một sau ra ngoài, một tiếng "khục" vang lên rất nhẹ trong phòng ngủ, không dễ nghe thấy.

Lan Thanh không dừng bước, mãi đến khi phát hiện Vệ Quan ở phía sau không đi tiếp, đôi mắt mỹ lệ của y thoáng hiện một cảm xúc khó nói rõ, quay lại hỏi:

"Sao thế?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Vệ Quan từ từ quay đầu lại, đi vòng quanh phòng ngủ một hồi. Cuối cùng, ánh mắt như ưng của hân dừng ở cái rương quần áo trong phòng.

Lan Thanh theo ánh mắt của vệ Quan, dừng trên cái rương có thể chứa được đứa trẻ. Y với Vệ Quan trao nhau một ánh mắt, trẻ con không thể nào ở trong không gian kín lâu đến vậy, tất cả khe hở để hít thở, vậy Đại Nữ giờ phút này chắc đang theo dõi mọi cử động của bọn họ.

Lan Thanh mặt không đổi sắc, nhanh chóng tiến lên, mỗi khi mím lại, thở dài: "Nên làm gì bây giờ? Trường Viễn huynh với chị dâu đều xảy ra chuyện, nếu Đại Nữ cũng gặp chuyện không may, ta thật thẹn với Trường Viễn huynh!"

Khuôn mặt mỹ lệ của hân lộ vẻ đau thương, như người thân thiết nhất vừa qua đời, song khi lướt qua xác chết của mẹ Đại Nữ, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng chẳng buồn.

Vệ Quan canh ở cửa, nói tiếp:

"Đúng vậy. Chúng ta đi suốt đêm tới đây, mong rằng cứu được gia đình Quan Trường Viễn, ai ngờ đến chậm một bước... Chỉ mong rằng cô bé chết trong phòng bá vũ không phải con gái nhà họ Quan, nếu không, nhà họ Quan sở rằng phải tuyệt hậu mất thôi." Khuôn mặt hắc cũng thật anh tuấn, màu da ngăm đen, đôi mắt âm độc ẩn tàng sát khí.

Lan Thanh với Vệ Quan một tung một hứng, kể lể nỗi buồn và tiếc nuối đối với việc cả nhà họ Quan bị diệt khẩu. Đột nhiên, y a một tiếng: "Cái rương này..." Hắn lưu loát mở cái rương ra, đối diện với ánh mắt của Đại Nữu.

Đại Nữu vẫn mở to hai mắt, nhìn hấn không chớp mắt.

Lan Thanh tìm đập mạnh, miêng cường nhếch mép, mừng rỡ kêu lên:

"Đại Nữu, cháu còn sống!" Y chợt dạ ôm lấy nó song nó lại không hề gãy dựa. Y không khỏi thăm thò phào một hơi, chắc hẳn Đại Nữu không nghe thấy đoạn đối thoại lúc trước của bọn họ. Hấn âm thầm xoa nắn thân thể bé bỏng đó, xác nhận nó không bị thương tổn gì.

"Đây là Đại Nữu sao?" Vệ Quan tiến tới xem xét cẩn thận: "Đứa nhóc này cũng có chút bóng dáng của Quan Viễn Trường, chính là ánh mắt này..." Ánh mắt đó lại có một chút mơ màng, xem ra quả thực không phải đứa trẻ thông minh.

"Đúng vậy, Đại Nữu cực kỳ giống Trường Viễn huynh... Đại Nữu, Lan thúc thúc đã tới chậm rồi." Lan Thanh lau đi vết máu dính trên khuôn mặt nhỏ bé của nó, nhỏ giọng dỗ: "Không việc gì rồi, không việc gì rồi."

"Quả nhiên hồ dữ không ăn thịt con, thiếu chút nữa ta đã cho rằng Quan Trường Viễn cho dù hy sinh con gái cũng muốn bảo vệ Uyên Ương kiếm." Vệ Quan liếc mắt nhìn sang Lan Thanh.

Lan Thanh hiểu được ngụ ý của hấn, lại mỉm cười với Đại Nữu: "Đại Nữu, cháu còn nhớ Lan thúc thúc không, hôm qua thúc thúc còn chơi với cháu mà... Cháu có biết cha cháu đi đâu không?"

Cô bé không trả lời, đôi mắt nhỏ vẫn chìn vào y.

Hai hàng lông mày Vệ Quan nhăn lại.

Lan Thanh rất kiên nhẫn, nhẹ nhàng vuốt mái tóc nhỏ của cô bé: "Cha cháu đã đi về nơi rất xa rồi, cháu... cháu ngoan, sau này theo Lan thúc thúc được không?"

Cô bé vẫn không trả lời.

"Là con ngốc hay sao?" Vệ Quan nhỏ giọng hỏi.

Lan Thanh không trả lời hấn, nhỏ giọng nói:

"Bé, nói cho Lan thúc thúc, con có từng thấy một thanh đoản kiếm hay không?"

Vệ Quan lập tức lấy ra tờ giấy bạc có vẽ thanh kiếm đồng: "Xem xem, nó giống hệt thế này này." Giọng điệu Lan Thanh chuyển mềm: "Chắc hẳn cha cháu có nhắc tới chứ? Là Uyên Ương kiếm, cháu nghĩ kỹ lại xem, cha cháu nói thế nào về Uyên Ương kiếm, cháu nói xong, Vệ thúc thúc này nhất định sẽ bảo thù cho huynh ấy."

Cô bé vẫn ngậm chặt miệng.

"Đại Nữu!" Con người đen như thủy mặc kia hiển nhiên đã tức giận: "Cháu không nói, chẳng lẽ cháu muốn cha cháu chết không nhắm mắt?"

"Nó chắc chắn biết sao?" Vệ Quan híp mắt, nếu không biết thì cần gì lưu lại nó?

"Đại Nữu chắc chắn có biết." Lan Thanh không hề lo lắng nói: "Bí mật của Uyên Ương kiếm chỉ có ba người nhà họ Quan mới biết, Uyên Ương kiếm trước giờ chỉ truyền cho nam không truyền cho nữ, song ở thế hệ này lại có chút việc ngoài dự liệu, ngoại trừ tương lai Trường Viễn huynh lại có đứa con, bằng không Đại Nữu từ khi ra đời đã là kiếm chủ, đây là điều Trường Viễn huynh chính miệng nói cho ta."

"Thật không..." Khóe mắt Vệ Quan thoáng hiện vẻ tán nhãn. "Vậy chẳng bằng dùng cực hình, xem xem con ngốc này có chịu nói hay không!"

"Xem ra, Đại Nữu đã bị kinh sợ rồi." Lan Thanh che lỗ tai nhỏ của Đại Nữu lại, nhạt giọng nói: "Người cho là trẻ con hai tuổi có thể sống qua được cái hãm cực hình của người sao? Đại Nữu tuổi còn nhỏ lại ngốc ngếch, không thừa dịp lúc này nó còn nhớ được, đợi nó lớn thêm một chút, chắc chắn sẽ quên sạch những chuyện cha nó từng nói."

"Vậy..." Vệ Quan cắn răng. Lan Thanh suy nghĩ một lúc lại quay sang nói với Đại Nữu:

"Đừng sợ, Lan thúc thúc và Vệ thúc thúc nhất định sẽ bảo vệ cháu. Đám người xấu kia muốn tới đoạt kiếm, không thể để cháu bị bọn húng cướp đi được... Chúng ta cứ rời khỏi đây trước, được không?"

Ứng Vệ Quan nghe hẳn nói vậy vốn tưởng hẳn đang dỗ dành Đại Nữu, ai ngờ Lan Thanh lại ôm đứa nhỏ bước nhanh ra ngoài.

Khi lướt qua xác chết thê tử của Quan Trường Viễn, phát hiện Đại Nữu đang nhìn thẳng vào mẹ mình.

Y nhìn theo ánh mắt đó, thê tử của Quan Trường Viễn uống thuốc độc tự sát, khuôn mặt khi chết chứa đầy ý hận song hai mắt đã nhắm lại, vậy chắc hẳn đã nghĩ Đại Nữu có thể tránh được kiếp nạn này nên mới nhắm mắt xuôi tay... Ngu ngốc! Thật quá ngu ngốc!

Người nhà họ Quan sao ai nấy đều ngu ngốc như vậy? Hắc Ứng Vệ Quan cho dù ngọc đá cùng tan cũng không muốn tha cho những người vô tội, chẳng lẽ Quan Trường Viễn không hiểu những chuyện xấu xa trên giang hồ đó sao?

Khi Lan Thanh nhìn về phía Đại Nữu, trái tim lại đập mạnh hẳn lên.

Không biết từ khi nào, Đại Nữu lại đang theo dõi hẳn. Không hề nhìn mẫu thân mà ngược lại chọn nhìn lên hẳn, thu hết mọi biểu tình của hẳn vào trong mắt nó. Vì sao?

"Đại Nữu... Chúng ta đi mau thôi."

"Đợi chút, ngươi..." Vệ Quan không hiểu gì cả.

Lan Thanh quay đầu lại nhìn hẳn, cái nhìn đó đầy vẻ tính toán.

Vệ Quan đột nhiên hiểu ra.

Lan Thanh muốn khiến đứa nhỏ này thật sự tin tưởng hẳn tới là để giúp Quan gia hay sao? Muốn khiến đứa nhỏ này gian nan lẫn trốn, tin tưởng bọn họ sao?

Cho dù trước mặt con nít hai tuổi cũng định diễn tới mức đó, Lan thanh này... rõ ràng chỉ là thiếu niên mười tám tuổi, vậy mà tâm cơ lại quá nặng, vì mưu đồ Uyên Ương kiếm mà lên vào nhà họ Quan, hao hết tâm huyết đổi lấy lòng tin của Quan Trường Viễn, moi hết mọi bí mật.

Lý trí nói cho hẳn biết, tên Lan Thanh này không thể lưu lại lâu, nếu không sẽ có một ngày y cắn ngược lại hẳn, hẳn không chắc mình có thể kịp thời giết chết thiếu niên này... Nhưng mà...

"Hả?" Lan Thanh nhìn hẳn.

"Được, đi mau!" Vệ Quan phối hợp.

Gió đêm rất mạnh, gần như thổi bay tấm áo choàng mà Lan thúc thúc khoác lên người nó, nó nắm chặt lấy cái áo choàng quá khổ đó, liêu xiêu lao đảo lúc đi lúc bò trên cỏ.

Đến cuối cùng, nó mệt quá, ngồi bệt xuống lớp cỏ ẩm ướt đó, cỏ dại thậm chí còn cao hơn nó phủ kín tầm nhìn. Đôi giày nhỏ của nó rơi trong vũng sinh, hai chân nhỏ dính đầy bùn đất, một con chuột xám nhảy lên giày của nó, đôi mắt nhấp nháy, người thấy mùi máu tươi trên người nó, nhanh chóng chui vào trong đám cỏ dại, không thấy tăm hơi đâu nữa.

Gió lạnh thổi tới, lay động cỏ dại trước mắt nó sang bên, đồng thời cũng mang theo tiếng nói chuyện đứt quãng..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

"... Đại Nữu vốn chẳng phải đứa trẻ thông minh gì, Trường Viễn huynh một lần say rượu từng nói thật, ngay cả hẳn cũng không ngờ lại sinh ra một đứa nhỏ ngu ngốc. Muốn lấy Uyên Ương kiếm từ miệng của nó, nói khó thì rất khó, nói dễ thì lại rất dễ." Lan Thanh cười lơ đãng.

Trong bóng tối, đôi mắt nhỏ nhìn về phía trước không hề chớp mắt.

"Vậy phải chạy trốn thế này đến khi nào?" Vệ Quan có vẻ thiếu kiên nhẫn: "Dùng cực hình thì sợ dọa nó phát điên, không bức ép thì nó lại như cầm đuốc. Nếu cuối cùng chẳng thu được cái gì, ta sẽ tự mình lăng trì con gái tên Quan Trường Viễn ấy."

"Được rồi được rồi, ngươi nhỏ giọng một chút, vất vả lắm ta mới dỗ được nó ngủ đấy."

"Ngươi nói xem, ngươi có kẻ sách gì?"

Lan Thanh trầm tư trong chốc lát rồi mỉm cười nói: "Ta thấy nó không tin ngươi."

"Không tin ta? Vậy tin ngươi sao?"

"Ngươi là người ngoài, ta là người quen, nửa năm nay ta luôn chơi với nó, ngươi nói xem nó có tin ta hay không? Ta cũng thấy lạ vì sao đến giờ nó vẫn không chịu nói với ta, nghĩ tới nghĩ lui, chắc hẳn lý do là ở người ngoài nhà ngươi." Hàng mi nơi khóe mắt ngà ngọc, lộ vẻ bất cần, diện mạo hoàn toàn bất đồng với khi ở nhà họ Quan.

"Hừ, ngươi định đuổi ta đi, một mình đi lấy Uyên Ương kiếm? Nằm mơ đi!" Vệ Quan kéo Lan Thanh lại, gần như là nhấc hẳn lên. Lan Thanh đẩy hẳn ra, cả giận nói:

"Ngươi chỉ biết nghi ngờ ta thôi sao? Sao ta lại không làm theo lệnh ngươi kia chứ?"

"Ngươi lấy tên Lan Thanh đi vào nhà họ Quan, Quan Trường Viễn sao lại không biết thanh danh thâm đẳng của ngươi trên giang hồ, sao lại không hay trên người ngươi có cả công trong truyền thuyết, ai biết được liệu hẳn có..."

"Quan Trường Viễn là người thẳng thắn, căn bản không tin truyền thuyết mượn thân Lan Thanh có thể thu được tà công, hẳn với ta vốn vô cùng trong sạch, chỉ có loại như ngươi mới có ý nghĩ đó thôi." Lan Thanh chẳng buồn nhìn Vệ Quan sắc mặt tái xanh, khinh thường nói: "Nếu ngươi không tin ta thì tự mình tới xử lý đi, ta cũng đỡ phải đi dỗ dành một con nhóc ngu ngốc."

Vệ Quan nghe vậy nén giận nói:

"Là ta hiểu sai, là sai lầm của ta. Theo ý ngươi giờ nên làm gì mới lấy được một thanh kiếm khác đây."

Lan Thanh mân mê đôi môi xinh đẹp, chẳng tình nguyện đáp:

"Chẳng bằng đặt cược một phen đi. Ta tìm một cơ hội mang theo Đại Nữ đi trốn."

"Ngươi mang nó trốn?"

"Ngươi có bản lĩnh thì tự mang đi xem!" Ai bảo ngươi không tự mình vào nhà họ Quan, nếu không hiện giờ con nhóc đó đã sớm thân thiết với ngươi, ta còn phải phiền toái vậy sao? Uyên Ương kiếm, hừ, thanh kiếm cùn đó mà lọt mắt ta sao?"

Vệ Quan biết tính tình Lan Thanh thích được nuông chiều, nếu không phải tâm cơ quá nặng, lại từng có vài đại án giết người không chớp mắt trong người, Lan Thanh lúc bình thường thường không chịu nổi ủy khuất, thích đùa giỡn, kiêu ngạo tự mãn chẳng khác nào một công tử nhà giàu.

Nếu xét về mức độ tàn nhẫn, Lan Thanh tuyệt đối không bằng hẳn. Hiện giờ cứ để Lan Thanh thoải mái, chờ khi kiếm đến được tay, muốn trị Lan Thanh cũng dễ thôi, thẳng nhóc này không chịu nổi nhất là đau khổ. Vệ Quan co được giãn cũng được, bèn nói:

"Ta biết ngươi đã làm rất nhiều việc cho ta, chờ sau khi việc này kết thúc, nhất định sẽ không quên ngươi. Lan Thanh, tới lúc đó, dưới sự che chở của ta, ai dám động vào ngươi?"

Lan Thanh im lặng trong chốc lát rồi mới nói:

"Ta nhớ phía trước không xa có một vách núi không cao lắm, ta giả bộ mang Đại Nữ chạy nạn, tự mình ôm nó nhảy xuống..."

Khuôn mặt Vệ Quan lộ vẻ cổ quái: "Ngươi định đi tìm chết?"

"Phi, ta muốn chết cũng chẳng tìm một đứa nhóc đi chôn cùng. Vách núi không cao, làm sao mà chết được, ta mang nó chạy trốn, nhảy xuống vách núi nhất định sẽ bị thương. Ngươi chờ tới hừng đông thì tới tìm ta, khi đó nó đã sớm bị dọa phát sợ rồi, ta lại dùng vài lời dỗ dành lừa nó. Ta không tin sau cú nhảy đó nó lại không hoàn toàn ý lại vào ta!"

"Ngươi... chẳng phải không chịu được đau sao?"

Lan Thanh lườm hẳn một cái: "Ta chẳng phải vì ngươi sao!"

Vì hẳn? Vệ Quan cười lạnh trong lòng: "Chẳng bằng nói, Lan Thanh vì tương lai có người bảo vệ cho mình, không bị người giang hồ đã mạn khi dễ nữa. Hẳn suy nghĩ một lát, song vẫn có nghi hoặc, lại hỏi:

"Quan Trường Viễn coi ngươi như em trai, ngươi lại..."

"Cho nên ta mới giúp cho tề tử hẳn được toàn thân, chờ sau khi Đại Nữ nói ra kiếm ở đâu, ta sẽ không giết nó mà quăng nó tới một chỗ không người, tự sinh tự diệt thôi!"

Vệ Quan suy nghĩ cẩn thận lại, sự ích kỷ của Lan Thanh hẳn vẫn hiểu, Quan Đại Nữ tự sinh tự diệt có thể coi như kết cục tốt nhất trong tay Lan Thanh rồi, vì vậy rốt cuộc cũng gạt đầu.

"Người mang nó nhảy xuống vực đôi lấy lòng tin của nó, thật to gan nhưng cũng là một cách không tồi, chỉ có điều ừy khuất cho người rồi..."

"Xem bộ dáng nghĩ một đằng nói một nẻo kia, người lại chẳng ước gì ta mang Đại Nữ chạy nhanh một chút, sớm đến ngày lấy kiễm... Người làm cái gì vậy?"

"Đôi mắt câu hồn của người chẳng phải đầy lửa dục sao, chẳng phải đang bảo ta làm chuyện này sao? Dưới trời đêm thế này cũng có vẻ thật mới lạ!" Biết rõ tiện nhân này trời sinh mỉa hoặc, có thể tùy tiện tăng tịu với người khác, chẳng khác nào chó hoang, nhưng Vệ Quan vẫn chẳng nhin được. Hắn hừ nhẹ một tiếng, phốc một tiếng dè Lan Thanh xuống, liền tiếp cời quần áo.

"Tên hỗn đản nhà người... Giờ là canh ba, canh bốn người phải xong đây! Ta còn muốn làm cho nhanh chuyện con cóc kia... Này người..."

Âm thanh kỳ dị cổ quái theo làn gió tản vào bầu trời, Đại Nữ trong đám cỏ đại hòa toàn không cử động, nắm chặt cái áo choàng của Lan Thanh. Thi thoảng, khi cô đại bị dạt sang, nó lại thấy tấm áo dài tao nhã của Lan Thanh bị gió thổi bay? Còn cả thân hình quay cuồng giao thoa.

Âm thanh vẫn liên tục, đứt quãng như hơi thở già nua của bà vú, từ đầu đến cuối ánh mắt nó không hề dời đi.

Không biết bao lâu sau, Lan Thanh đứng dậy nhấc áo dài lên mặc vào, cầm chiếc trâm cài tóc gài lên đầu mình, mắt y lạnh lẽo không chút cảm tình, miệng lại cười mắng: "Chẳng biết kiễm chế gì cả. Ta tới xem con nhóc kia, chuẩn bị chuẩn bị..." Bỗng dưng ngưng bật, nhìn thấy đôi mắt nai con của cô bé.

Y theo bản năng chuyển ánh mắt đi, khuôn mặt chật vật đầy xấu hổ, tiếp đó, xấu hổ như vừa bị nhìn sai, y lại xoay chuyển tâm tư, nở nụ cười nói:

"Bé con, vừa tới tìm Lan thúc thúc sao?" Hắn thấy chiếc giày của con bé ở một bên, đầu tiên là sừng sốt đôi chút, vội vàng thay giày cho nó. Con bé lạnh ngắt như tảng băng, rõ ràng đã ngồi đây một lúc lâu rồi.

Y quay đầu lại nhìn về phía Vệ Quan, khẽ lắc đầu, ra dấu Đại Nữ chỉ vừa mới qua đây. Lan Thanh cầm áo choàng bọc nhanh lấy thân thể lạnh ngắt của con bé, sau đó ôm lấy nó.

"Bé con, Vệ thúc thúc có chút việc, chúng ta đi trước nhé? Phải đi xa một chút mới không gặp người xấu." Đứa trẻ trong lòng y không hề giãy dụa, để mặc y ôm như vậy.

Trên người y có mùi khác thường, Đại Nữ cũng chẳng hề kháng cự.

"Cháu đều đã nghe thấy phải không..." Vừa ra khỏi phạm vi mà Vệ Quan nghe được, hắn nhỏ giọng nói bên tai Đại Nữ: "Lan thúc thúc biết Đại Nữ không cóc như cha cháu nói mà, Đại Nữ nhất định nhớ rõ chuyện thanh kiễm mà cha cháu đã nói, cứ nói ra nơi giấu thanh kiễm, cháu sẽ không sao đâu. Cha mẹ cháu cũng không muốn cháu tử thủ một thanh kiễm."

Đứa bé trong lòng vẫn chẳng để ý đến y. Nó bị dọa tới choáng váng rồi sao? Ngay cả thấy loại chuyện ghê tởm đó mà cũng chẳng hề phản ứng. Y cắn răng, bước chân càng lúc càng mau, tới cuối cùng gần như là nửa khinh công rồi.

Rất nhanh, hắn tới chỗ vách núi, lại nhìn về phía Đại Nữ.

Đại Nữ cũng đang nhìn hắn.

Lan Thanh nhẹ nhàng vuốt ve mí mắt nó, thoáng cười:

"Đại Nữ, cha mi là người tốt, đáng tiếc là quá ngu ngốc, đã tin lầm người rồi. Nhưng mà, có một câu nói của hắn khiến ta thực sự rất cảm kích. Hắn nói, lời đồn đại trong giang hồ về Yêu Thân Lan Thanh đều là giả, đó chẳng qua chỉ là lời nói dối hãm hại ta. Lần đầu tiên có người nhận định là ta bị hãm hại đây." Tiếp đó, sắc mặt hắn hung ác, khẽ quát: "Quan Trường Viễn, ta mang con gái người đi đây!"

Y bảo vệ đầu và thân Đại Nữ, không hề do dự nhảy xuống vách núi. Quan Trường Viễn từng nói nơi này có vách đá, nhưng thân vách không cao, nếu bắt hạnh rơi xuống, chỉ cần trước đó có phòng bị, nhất định sẽ không trọng thương.

Song y quên mất đêm nay gió mạnh liên tục, tốc độ gió rất nhanh, y bảo vệ Đại Nữ đồng thời cũng chỉ kịp bảo vệ đầu với chân mình rồi lập tức rớt xuống trong đồng bùn dưới suối.

Toàn thân đau nhức. Y cắn răng chịu đựng, đầu tiên là xem xem Đại Nữ trong lòng có bị thương không, mở áo choàng ra, nó không kinh không sợ, vẫn đang nhìn y.

Y bật cười: "Được! Đại Nữ, mi cũng thật cứng đầu!" Y khẽ động tứ chi, thăm thử một hơi, lục phủ ngũ tạng đều đang đốn, song chút đau đốn đó tuyệt đối không đau bằng nỗi thẹn khi bị đứa con này thấy cảnh tăng tịu như chó hoang của mình.

Y từ từ đứng dậy, gãi tứ chi, xác định có thể chịu đau đi tiếp xong bên nhìn xuống đứa bé đang ngồi dưới bùn, ôn nhu nói:

"Đại Nữ ngoan, chúng ta không thể dừng lại trong này, dù ta đã khiến Vệ Quan noi lòng tâm thần, nhưng lòng nghi ngờ của gã quá nặng, chắn chắn sẽ theo dõi chúng ta. Tiếp theo mới là thời khắc quan trọng xem mi với ta có sống sót được hay không?" Y ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ của cô bé.

Rõ ràng đứa nhỏ này lúc trước hoàn toàn không cóc, cho dù phản ứng của nó có chậm một chút, mỗi khi thấy y đi tìm, nó đều cười tủm tỉm gọi y Lan thúc thúc! Là y hại nó!

"Đại Nữu, thiếu chút nữa ta đã nghĩ mi cũng đi rồi, cha mi không ngờ lại mềm lòng lưu mi lại, có thể thấy ta vẫn chưa hiểu hết được y."

Hắn ôm lấy đôi vai nhỏ đó trong chốc lát.

"Rất xin lỗi, Trường Viễn huynh, đệ đã tới chậm, huynh đã lưu lại Đại Nữu vậy cũng là lưu lại chút tín nhiệm cuối cùng với đệ, đệ nhất định sẽ bảo vệ nó!"
Hắn thở sâu, không để ý tới nội thương, ôm Đại Nữu biến mất trong bóng tối mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Thời tiết giá lạnh.

Đêm giao thừa rét đậm, trong thành nhà nhà đóng chặt cửa, phố xá lạnh tanh, hiếm thấy ai đi lại!

Ở cửa ngõ cách vách phố vài có một xe chờ thùng phân, hơi thối vô cùng, thiếu niên dơ bản ngã vào bên tường, ý thức mơ hồ, song cũng biết giờ phút này nhất định phải giữ tỉnh táo.

Mười tám năm cuộc đời y, nào chừng chịu qua tra tấn tâm linh hà khắc tàn khốc tới vậy, y vốn mặc mình trôi theo dòng nước chảy, đâu có giao hợp với kẻ mình chẳng ưa thích cũng chẳng sao, hiện giờ mới hiểu, hóa ra đau đớn thân thể chẳng bằng được tra tấn tâm lý.

Y còn muốn chăm sóc Đại Nữu nữa, đúng, còn Đại Nữu đang ở đây... Con mắt đẹp rốt cuộc cũng hơi nhếch lên, hắn nhìn toáng qua con bé nằm ngủ trên mặt đất lạnh lẽo. Con bé ngốc, nó ngủ thật chắc chỉ có nước gặp Diêm Vương.

Ý chí vốn bình thường của Lan Thanh giờ cũng phải khởi động vì Đại Nữu.

"Đại Nữu, sẽ lạnh đấy..." Y cố hết sức dựa vào bên tường, ôm Đại Nữu vào trong lòng, cố dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm nó. "Nhìn cháu kia, đã lạnh như vậy rồi sao còn không chịu hé răng?" Y thì thào, dùng sức ôm chặt lấy nó.

Đại Nữu bị kinh động cũng chẳng chống cự, chỉ mở to đôi mắt vừa tỉnh ngủ.

"Đại Nữu... Ba tháng nay cháu ngay cả kiếm ở đâu cũng chẳng chịu nói... Ha ha, không ngờ ta đây cũng nhẫn nhịn nổi ba tháng, thật khiến ta ngạc nhiên đấy." Y che miệng ho nhẹ vài tiếng, vết máu lưu lại trên lòng bàn tay cũng chẳng khiến y ngạc nhiên.

Đứa bé này luôn luôn nhìn y, nhìn suốt ba tháng rồi không mệt sao?

Y nhẹ nhàng vén mái tóc vừa lạnh vừa bẩn của nó, thay nó lau khô khuôn mặt nhỏ bé. Y thờ dãi cười nói:

"Đại Nữu, ta đã gặp không ít người, chỉ có cha cháu là coi ta như huynh đệ... Huynh ấy dùng tình nghĩa đối đãi, ta tất nhiên phải báo đáp rồi." Nụ cười hắn vẫn không đổi, giọng điệu càng mềm mại: "Đại Nữu, cháu là một đứa bé tốt, nếu chúng ta có thể sống sót, cháu hãy quên cha mẹ cháu đi."

Nó vẫn chẳng hề đáp lại, chẳng lẽ vì tan cửa nát nhà mà biến thành ngu si thật rồi? Mẹ nó chết ngay trước mặt khiến nó phát ngốc rồi sao?

Hay là nó nghe thấy kế hoạch của y với Vệ Quan tới đó, nhận định y vẫn luôn giả bộ? Con nhóc hai tuổi có thể nhớ được bao nhiêu, có thể hiểu được bao nhiêu? Đứa trẻ sạch sẽ như vậy, liệu có thể nào thấy chuyện dơ bẩn đêm đó của y với Vệ Quan?

Lan Thanh nhẹ nhàng che ánh mắt nó, nhớ lại Quan Trường Viễn từng cười khổ:

"Lan đệ đừng cười, đứa con ta phản ứng chậm chậm... Cho nên nếu đệ thấy nó, nếu nó đáp không thành lời thì đệ cứ nói nhiều chút. Chuyện quá phức tạp thì đệ cứ nói một lời, nó sẽ làm một chút, cuối cùng nó đều hiểu mà."

Nhà họ Quan vẫn luôn đối đãi như vậy với Đại Nữu. Nhưng hiện giờ không ai nói cho nó, nó bèn không biết làm thế nào?

Lan Thanh tự nhớ lại trí nhớ hồi hai tuổi của mình, nhưng muốn nhớ rõ từng chi tiết, thậm chí lý giải phản ứng các thứ cũng là phải tới bốn tuổi. Đại Nữu cho dù đêm đó thấy chuyện dơ bẩn của y với Vệ Quan, nói nặng lời thì nó làm gì hiểu được, huống chi còn đề phòng hắn tới ba tháng lận...

Phản ứng của nó vốn trời sinh chậm chạp, nếu thực sự bị kích thích hóa thành đứa ngốc vậy chẳng phải y đã khiến Trường Viễn huynh dưới chốn cửu tuyền phải thất vọng rồi sao?

Huống chi, y là người thân thiết nhất với Đại Nữu ở nhà họ Quan, đứa bé này đơn thuần song không ngu ngốc, là đứa trẻ trời sinh chỉ biết vui vẻ, y vốn chẳng cảm thấy nên đề phòng.

Y dùng ngón tay nhẹ nhàng cọ lên khuôn mặt ấm áp của nó. Ngực bụng lại quặn đau, y vội vàng ôm đầu con bé vào lòng, há miệng phun ra một ngụm máu.

Chất lỏng màu đỏ chảy xuống lưng Đại Nữu, y vô lực té xuống mặt đất, thân thể vẫn ôm choàng lấy Đại Nữu, không để gió lạnh xâm nhập tới nó.

"... Đại Nữu ngoan..." Thực sự rất ngoan, ba tháng sống trong cảnh đào vong này, Đại Nữu chẳng gây cho y chút phiền toái gì, thậm chí đứa bé nhỏ như vậy không ngờ lại chẳng nhiễm mệnh, khỏe mạnh thoải mái, so với y còn tốt hơn nhiều lắm.

"Vì sao... ta lại phải vất vả như vậy chứ?" Lan Thanh lẩm bẩm, trước kia y chưa từng phải chịu đau khổ như vậy.

Mấy ngày gần đây, suy nghĩ "quên đi, giao đứa nhóc này ra" thường xuyên xuất hiện trong đầu. Chỉ cần giao nó ra, y sẽ chẳng cần sống tiếp những ngày tháng chạy trốn như vậy nữa, nhưng mỗi khi nhìn vào cặp mắt rất giống Quan Trường Viễn kia, hắn sẽ lại nghĩ, Quan Trường Viễn vẫn luôn giám thị hắn thông qua Đại Nữu, xem xem hắn có phụ sự tin nhiệm cuối cùng của gã không..

Những ngày như vậy lại tiếp tục trôi qua, y cũng chẳng sống được bao lâu nữa, trước lúc đó, có thể thu xếp cho Đại Nữu ở đâu đây? Thiên hạ rộng lớn nhưng lại chẳng có người đủ khiến y tin cậy.

"Ha ha..." Người duy nhất y tin cậy đã bị y hại chết. Đại Nữu có thể giao phó cho ai đây?

Ý thức của hắn dần mờ hồ, xa xa dường như có ai đang hát... Đêm giao thừa, ai lại hát chứ?

"Hả, có người?" Tiếng ca ngưng bật, cô gái chạy tới: "Huynh đệ, ngươi... Mẹ ơi, cả người toàn máu, bị người ta truy sát sao? Sao lại có bàn tay bé thế này... Có trẻ con! Chu môn hồi rượu thịt, ngoài đường lạnh buốt xương, trời lạnh thế này, đứa bé sẽ lạnh buốt cả xương mất!"

Lan Thanh trong lòng biết có người tới gần song toàn thân lạnh lẽo cứng đờ, chẳng có sức lực phản kích, chỉ đành tùy ý để bóng tối bao phủ lấy y. "Ai da, đứa nhóc này chẳng buồn hé răng nói nửa lời, thật chán quá. Thối muốn chết, ngươi muốn lên giường của ta thì phải cởi sạch quần áo ra... Quên đi, mai mang ngươi đi mua một bộ đồ mới để thay, nhưng ngươi không chết bên ngoài mà lại lạnh chết trong nhà ta, vậy ta chẳng phải thành người mang tội à? Ngoan ôm lấy ấm nước này cho ấm, hiểu không?"

Đại Nữu! Lan Thanh đột nhiên bật dậy.

Vừa mở mắt ra, y lập tức bình tĩnh quan sát bốn phía, đây là một căn nhà nhỏ bình thường, ấm áp.

Chậu than trong phòng vẫn đang cháy, cũng không thấy bóng dáng nhỏ bé của Đại Nữu đâu.

Hắn thậm chí hít vào một hơi, khí huyết trong cơ thể đã đỡ, vì vậy cẩn thận xoay người bước vào trong phòng.

Đại Nữu đang nằm trên giường, còn một cô gái đang ngồi ở cạnh giường, quay lưng về phía y, lén vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Nữu.

Lan Thanh hí mắt lại, mở miệng: "Ngươi là ai?"

Cô gái quay lại nhìn y, cười sang sảng:

"Ngươi tỉnh lại rồi à? Ta còn đang nghĩ đợi qua năm mới liệu pháo nổ có làm ảnh hưởng đến ngươi không? Ta tên là Lý Kim Triều, nếu không chê, vậy ở lại cùng đón năm mới đi."

Cô gái này mới chừng mười lăm mười sáu tuổi, xinh đẹp tươi tắn, khuôn mặt đầy vẻ nhiệt tình khiến toàn thân nàng thêm phần hoạt bát linh động, quần áo rất bình thường, rất giống dân chúng trong dân gian, nhưng làm sao biết được cô gái này liệu có phải là người từ nơi nào phái tới không?

Lan Thanh bản tính đa nghi, đang muốn triển lộ vẻ thanh tú trời sinh của mình để dụ nàng nói thật, bỗng nhiên lại thấy Đại Nữu đứng lên nhìn về phía mình. Trái tim hắn lập tức đập mạnh, trực giác thu lại vẻ mỉa mai, nghiêm mặt ôm tay đáp:

"Lý cô nương, cảm tạ cô nương đã cứu giúp, nếu không ta với Đại Nữu sợ là phải chết cóng nơi đầu đường."

"Đại Nữu? Hóa ra đứa bé này của ngươi tên là Đại Nữu!" Lý Kim Triều cười ha hả, nắm lấy khuôn mặt mập mạp của Đại Nữu, Đại Nữu như con búp bê vải, không hề nhúc nhích, khiến Lý Kim Triều chắc lưỡi lấy làm kỳ: "Thật nghe lời."

Nàng nhìn Đại Nữu giờ chân đá ấm nước nóng ra xa, lại cầm lại áp vào bên mặt Đại Nữu, cười hi hi xoa ấm bàn chân nhỏ của Đại Nữu, lại lén đánh vào chân nó.

Đôi mắt nhỏ nhỏ của Đại Nữu chuyển sang khuôn mặt Lý Kim Triều rồi lại nhanh chóng trở lại mặt Lan Thanh.

Lý Kim Triều vừa cười vừa hỏi: "Ngươi với Đại Nữu là huynh muội?"

"... Chúng ta là cha con." Lan Thanh cẩn thận liếc về phía Đại Nữu.

Tuy rằng Đại Nữ vẫn đang nhìn y nhưng không phản bác câu nói dối này. Quả nhiên là y quá đa nghi rồi, Đại Nữ vốn chẳng hiểu bọn họ đang nói chuyện gì.

Lý Kim Triều dường như không phát hiện vẻ chần chừ của Lan Thanh, cũng chẳng phát hiện diện mạo hai cặp cha con này kém nhau mười vạn tám ngàn dặm, chỉ cười nói:

"Ta còn chưa thấy con gái còn khỏe mạnh hơn cha đâu đấy. Lúc ngươi tới là trúng độc trong người à?" Nàng vuốt ve đầu Đại Nữ, lơ đãng nhìn về phía hắc hắc.

Lan Thanh rùng mình, về đề phòng lại nổi lên. Hắc thuận miệng hỏi:

"Làm sao ngươi biết?"

"Lúc ngươi mê man, tam công tử của Vân gia trang có tới xem, công tử nói ngươi có độc trong người, trước tiên giúp ngươi vận khí bức độc vào một chỗ, chờ ngài ấy tìm được đại phu..."

"Vân gia trang?" Lan Thanh thốt lên: "Ngươi quen biết với người của Vân gia trang sao?"

Lý Kim Triều mỉm cười sảng khoái: "Tuy ngươi không mang vũ khí nhưng vừa nhìn cũng biết là người giang hồ, sao ngươi lại không biết Vân gia trang nằm ngay trong thành này? Hàng năm giao thừa, các công tử Vân gia trang luôn tới phân phát chút đồ ăn cho những người nghèo khó chúng ta. Trên bàn còn con gà đấy, ta vừa nấu cháo cho Đại Nữ, ngươi có thể hưởng con gà ấy một mình, không cần lưu lại đầu gà cho ta đâu."

"Hắc thấy ta?" Đám công tử Vân gia trang chuyên ghi lại những chuyện trong giang hồ, khó có khả năng không biết hắc.

Lý Kim Triều ngay cả mí mắt cũng không nháy, mỉm cười nói:

"Ngươi cả mặt đầy máu, ta nghĩ tam công tử chắc hẳn không nhận ra ngươi là ai, nhưng từ phi ngươi che mặt, nếu không ngài ấy sắp mang đại phu đến, sẽ nhận ra ngươi đấy."

Cô gái này cũng thật can đảm. Nghe ra sát ý trong giọng nói của y nhưng thần sắc vẫn bất động, trấn tĩnh tự nhiên.

Nàng ta xem ra cũng chỉ là dân chúng bình thường, sao lại không sợ? Có lẽ là sau lưng nàng có chỗ dựa? Lan Thanh lại nhìn về phía Đại Nữ, trong lòng nghĩ: đầu sao cũng phải kéo Đại Nữ từ chỗ ả ta về rồi mới xuống tay diệt khẩu được.

Lòng nghĩ vậy, miệng vẫn tiếp tục nói:

"Độc của ta rất khó giải. Công tử của Vân gia trang có mang đại phu gì tới cũng chẳng có chỗ dùng đâu."

"Ngũ công tử tiền nhiệm của Vân gia trang vài ngày nay vẫn tạm trú ở Vân gia trang, mờ y đường ba ngày. Tam công tử một lời như chém đinh chặt sắt, ngài ấy nhất định sẽ trị được độc trong cơ thể ngươi."

Lan Thanh dù sao cũng còn trẻ, rốt cuộc cũng chẳng đầu được vẻ vui mừng và kinh ngạc.

"Ngũ công tử tiền nhiệm Công Tôn Chỉ?"

Không thể nào? Người của Vân gia trang chỉ giúp kẻ trong nhà. Y đường? Đường đưa, sau khi đám công tử tiền nhiệm tự ẩn lui, ít vào giang hồ, càng đừng nói tới Công Tôn Chỉ một thân y kỹ từ ngàn dặm xa xôi trở lại Vân gia trang, chỉ vì mờ y đường ba ngày cho dân chúng bình thường!

Nhưng, nếu thật sự là vậy, kịch độc không thuốc nào giải được trong người y...

Lý Kim Triều như nhìn thấu tâm tư của hắc, mỉm cười nói:

"Đây là sự thật. Năm trước khi ngài ấy mờ y đường ba ngày, ta tới chữa bệnh đau đầu, quả thật rất công hiệu. Ngươi có thể lưu lại vài ngày... Ít nhất cũng để Đại Nữ đón năm mới đã rồi hãy đi cùng ngươi." Nàng thực sự có chút tiếc cô bé vừa mới gặp này.

Lan Thanh lại nhìn về phía Đại Nữ vẫn đang quan sát y. Qua năm mới sao? Đại Nữ vẫn chỉ là đứa nhỏ, đã khi nào từng chịu khổ đào vong như vậy?

Nếu có thể ở lại mừng năm mới có lẽ lại là chuyện tốt đối với tâm linh Đại Nữ... Độc trên người hắc có thể cũng được giải... Song nghĩ lại, hắc vẫn hơi do dự, không biết có nên tin cô gái tên Lý Kim Triều này không.

"Ngươi sợ ta sao... Ngươi với ta vốn chẳng quen biết..."

"Trong khắp bốn bể, đều là huynh đệ." Nàng cười ha ha đáp: "Huống chi, người sinh ra được Đại Nữ chắc cũng chẳng đến nỗi hư hỏng... Đại Nữ, cháu với di như vừa gặp đã quen, mặt cháu gầy quá, xem di thái âm bổ dương, đem cháu tẩm bổ cho mập lên đây..." Véo thật thích, hay nhất là cô bé này không ngờ lại chẳng hề phản kháng.

Lan Thanh quan sát mọi cử động của nàng. Lý Kim Triều như một cô gái thoải mái không chút tâm tư, đầu y không dám yên tâm hoàn toàn, song y nghĩ,

muốn giết chết cô gái không chút công phu này trong nửa khắc, chắc chắn y làm được.

Vì vậy, y mỉm cười âm áp, trả lời khách khí:

"Vây mấy ngày tới xin phiền cô nương."

Lý Kim Triều cười hi hi đáp: "Đừng khách khí, giao thừa năm nay ta đang tịch mịch, có các người ở cùng ta cũng thêm phần náo nhiệt." Những lời này chứng tỏ chỉ có một mình nàng sống ở đây? Thân nhiên nói vậy, Lan Thanh thật không hiểu nàng là người thẳng thắn hay trong lòng có tâm tư gì khác.

"Đại Nữu, lại đây." Y nói.

Đại Nữu vẫn ngồi trên giường nhìn y, không hề nhúc nhích.

Lan Thanh nhàu hàng mi đen đẹp đẽ, lặp lại một lần nữa:

"Đại Nữu, lại đây."

Lý Kim Triều liếc mắt nhìn Đại Nữu một cái rồi ngăn Lan Thanh lại,

"Chắc chắn là do toàn thân người bốc mùi, Đại Nữu không muốn ngủ với người. Để nó ngủ trên giường này đi, người đàn ông con trai thì ra ngoài ngủ, bảo vệ hai ta. Đến đây nào, Đại Nữu, đi vào nào, nằm vào trong chút, chìa rìa ngoài cho đi ngủ với, chờ lúc nửa qua năm mới, đi sẽ đánh thức cháu dậy rồi cùng ra ngoài đốt pháo."

Lan Thanh tìm đập mạnh hân, thấy Đại Nữu thật sự ngoan ngoãn nghe lời cô gái này, nằm xuống bên giường.

Cô gái họ Lý này rốt cuộc đã hạ bùa mê gì với Đại Nữu? Ba tháng nay, Đại Nữu chưa từng chủ động làm gì, chỉ dùng đôi mắt đó nhìn y.

Vì sao Đại Nữu lại phản ứng như vậy với cô gái họ Lý này?

Hắn hít mắt lại, trong lòng trào dâng vô vàn tư vị phức tạp.

Hắn lẳng lặng rời khỏi phòng trong, lại về cái giường kia, Lý Kim Triều đùa với Đại Nữu, lấy đầu mình va vào cái đầu nhỏ nhỏ của Đại Nữu.

Đại Nữu vốn không phản ứng rốt cuộc cũng bị chọc giận, không nhìn được dùng sức va lại. Va xong còn thấy chưa đủ, Đại Nữu càng tức giận đập luôn vào người Lý Kim Triều.

"Ái chà chà, cô bé tức giận rồi này..." Lý Kim Triều cười dài.

Nội tâm Lan Thanh lập tức lạnh như ngày tháng chạp, quãng thời gian này Đại Nữu chưa từng biểu lộ cảm xúc như vậy với y... chưa từng làm vậy với y!

Hóa ra, Đại Nữu vốn luôn xa cách y.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Vân gia trang đã ở giang hồ trên trăm năm, trong trang, các công tử ghi chép lại lịch sử giang hồ, nhờ đó vang danh thiên hạ, mà những gì họ ghi chép công chính nghiêm minh chẳng hề lưu tình, cho nên địa vị đám công tử trên giang hồ mười phần siêu nhiên, lại không can thiệp vào chuyện giang hồ.

Lan Thanh cũng nghe qua tính chân thật của sử ký do Vân gia trang ghi chép, trong Cấp Cổ các của Vân gia trang nhất định có ghi lại quá khứ thảm hại của y, để cho đời sau cười nhạo vào. Y cũng chẳng để ý tới chuyện thanh danh này, từ khi y gia nhập giang hồ đến nay chưa từng giao tiếp gì với Vân gia trang...

Mãi tới hôm nay.

Ngũ công tử tiền nhiệm Công Tôn Chi tuổi thực tế không nhỏ, song khuôn mặt chỉ mới khoảng ba mươi, Công Tôn Chi tiến vào phòng Lý Kim Chiêu, vừa thấy một đứa trẻ mới khoảng hai tuổi ngoan ngoãn ngồi trên giường, không khỏi sửng sốt.

"Tiền bối, kia là con gái tại hạ, tại hạ không yên tâm để nó ngoài tầm mắt của mình." Lan Thanh nhẹ giọng nói.

Khuôn mặt Công Tôn Chi lập tức lộ vẻ cổ quái, nhẹ nhàng giơ tay ra, vén áo bảo ngồi xuống bên trái Lan Thanh bắt mạch.

Quần áo của Lan Thanh đều do Lý Kim Triều mượn tới, tuy chỉ là y phục bình dân cho nam song vẫn chẳng che được thần thái xuất sắc trên khuôn mặt y.

Công Tôn Chi bắt mạch cẩn thận một lúc lâu, cuối cùng trầm ngâm:

"Độc này tích trong cơ thể người đã nhiều năm. Trong người người là Phượng Cầu Hoàng?"

"Tiền bối thật lợi hại, ngay cả loại độc Phượng Cầu Hoàng cũng nhìn ra được. Tại hạ đã thử nhiều đại phu, không ai nhận ra tại hạ trúng độc." Hắn cố ý vô tình liếc mắt sang Đại Nữ.

"Loại độc này đã thất truyền ít nhất bảy mươi năm rồi, làm sao người lại trúng nó?"

"Bị kẻ địch hạ độc, bị ép làm một số chuyện không tình nguyện, tại hạ không chịu làm chuyện vi phạm lương tâm, độc này... tất nhiên không đợi được thuốc giải." Thần sắc Lan Thanh vẫn rất tự nhiên, vừa nói vừa nhìn sang phía Đại Nữ đang ngồi.

Đại Nữ vẫn nhìn thẳng vào y, hết như con nhóc ngốc nghếch ba tháng qua. Tới qua chẳng phải nó chơi với Lý Kim Triều rất vui sao?

Hàng mi của y khẽ cau lại, thật không hiểu nổi, trẻ con hai tuổi liệu có biết cái gì gọi là độc hay không, song nó cố ý xa cách y chứng tỏ đã thấy mọi chuyện dơ bẩn xảy ra hôm đó... Nhưng mà, hắn lại nghi ngờ, một con nhóc ngốc nghếch mới hơn hai tuổi, sao lại nhớ được mọi chuyện rõ ràng tới vậy chứ?

Công Tôn Chi thì thảo: "Thứ độc này đã lâu rồi không ai dùng, ta phải bỏ chút tâm tư tìm vài loại dược liệu đặc biệt..." Nói chưa xong đã phát hiện thiếu niên này rút tay lại, ôm lấy cô bé nhu thuận đó vào trong lòng.

"Tiền bối có thể xem qua cho con gái tại hạ không?"

"Con gái người sao? Cô bé có bệnh gì?" Công Tôn Sai không hiểu bèn hỏi lại.

"Con gái Đại Nữ của tại hạ từng bị kinh sợ, tới giờ đã hơn ba tháng rồi không mở miệng nói chuyện, cũng chẳng có phản ứng gì lớn... Mong tiền bối xem giúp xem con gái tại hạ có chỗ nào không ổn không?"

Lan Thanh nói rất hàm súc, song ngụ ý cũng vẫn ám chỉ là con gái mình liệu có thành cô bé ngốc hay không. Công Tôn Chi nghe vậy rút cuộc cũng chuyển sang nhìn Đại Nữ.

Đứa bé này chỉ mới vài tuổi, cao chỉ đến đầu gối hắn, tướng mạo chẳng ra con gái, mặt mày cũng chẳng thông minh, hắn dùng thêm chút lực búng lên trán nó, nó ngay cả kêu đau cũng không, chỉ ngẩng đầu lên nhìn cha mình.

Thế này có vẻ không ổn, Công Tôn Chi suy nghĩ một lát rồi miệng cười nói:

"Bé con, bé đưa cái chân gà trắng trắng béo béo ngon ngon cho bá bá sờ thử được không?"

Hắn đợi trong chốc lát, vẫn không thấy đứa bé có động tĩnh gì, dẫu sao hắn vẫn luôn không có duyên với trẻ nhỏ, vì vậy tự tay kéo đôi chân nho nhỏ đáng yêu đó tới trước mặt mình.

Đại Nữ rút cuộc cũng nhìn sang hắn một cái, Công Tôn Chi vội vàng nở nụ cười nói:

"Ai da, hóa ra đại bá làm sai rồi, nên bắt tay mới đúng, chân với tay của bé dài như là..." Hắn còn chưa nói dứt đã thấy Đại Nữ nhanh chóng chuyển ánh mắt trở lại khuôn mặt Lan Thanh.

Làm cả nửa ngày, đứa bé vẫn không chịu bán cho hắn tiếng cười hay câu nói nào, Công Tôn Chi đành buồn phiền bỏ bàn tay nho nhỏ của con bé ra.

"Đứa bé này trời sinh thể chất tốt, nhất định không dễ dàng sinh bệnh?"

"Đúng vậy?" Thời gian gần đây chạy nạn bên ba, Đại Nữ quả thật không sinh bệnh.

"Thân thể xương cốt đứa bé này hoàn toàn không giống người, giống mẹ nó sao?"

"Đúng là giống mẹ, tiền bối, Đại Nữ nó..."

Công Tôn Chi sờ sờ đầu Đại Nữ, muốn ôn lấy nó, nhưng động tác của Lan Thanh nhanh hơn, kéo con bé vào lòng.

Công Tôn Chi âm thầm vừa lòng với hành động bảo vệ con gái của y, cười nói:

"Ông bố nhà người thực quá cẩn thận với con gái. Ta chỉ muốn nói riêng với người vài câu thôi."

"Tiền bối chờ một chút." Lan Thanh đặt con bé trở lại giường rồi mới cùng Công Tôn Chi đi ra góc.

"Con gái nguoi trước khi gặp chuyện kinh sợ, phản ứng đã chậm hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi một chút?"

"... Đúng."

"Cũng hơi ngốc?" Dù sao đứa bé cũng không nghe, cứ việc nói thẳng.

"... Đúng."

"Đều là di truyền từ mẫu thân?" Thế này chẳng phải ám chỉ y mất không trông coi phải nữ nhân ngu xuẩn sao?

Lan Thanh cắn răng gật đầu: "Đúng."

"Ta cũng nói thẳng, đứa nhỏ này không vấn đề gì, ít nhất xem mạch nhìn không ra. Có thể không quen việc chạy nạn, qua một thời gian là có thể khôi phục bình thường, nhưng nếu là gặp chuyện kinh sợ mà hóa ngốc... Nào người khó dò, như vậy đi, ta với Đại Nữu cũng hợp, ta sẽ ở lại vài ngày, làm vài thử nghiệm giúp nó, hy vọng con bé không có vấn đề gì..."

Có duyên? Lan Thanh nhú mày, Lý Kim Triều với Đại Nữu hợp nhau, Công Tôn Chi với con bé cũng hợp, thế quái nào mà y lại bị đá ra ngoài?

"... Rốt cuộc nguoi có nghe ta nói không thể?" Công Tôn Chi đang tận hứng nói một đồng chuyện lộn xộn mới phát hiện hần nhấp nhòm không yên.

"Tiền bối, ngài là người của Vân gia trang, Vân gia trang rất nổi danh trên giang hồ, ngài định thường xuyên tới đây, chẳng phải sẽ khiến mọi người chú ý sao?"

"Tất nhiên ta sẽ lặng lẽ quay lại rồi. Nguoi nghĩ ta là đồ ngốc sao? Nguoi đang lẩn trốn nguoi, sao ta lại dẫn nguoi đến đây được?"

"... Tiền bối lợi hại, lại biết ta là ai." Lan Thanh án binh bất động.

"Hừ, ta mặc kệ nguoi là ai, nguoi từ ngoài biển chui vào ta cũng chẳng quản. Một kẻ đang khó khăn lẩn trốn nguoi giang hồ dám mạo hiểm nhờ ta xem bệnh, chẳng phải là đánh cược sự trung lập của Vân gia trang, sẽ không trở lại bán đứng nguoi sao..." Công Tôn Chi lại nhìn về phía Đại Nữu.

Đại Nữu vẫn quay sang nhìn về phía này, tướng mạo con bé vừa nhìn là biết không phải đứa trẻ thông minh lanh lợi, hần nghĩ, thậm chí còn hơi nghiêng về phía nguoi, ông bố trẻ tuổi của nó rốt cuộc là muốn nó biến thành kẻ ngốc hay không?

Đang lúc Công Tôn Chi suy nghĩ, chợt nghe có người mở cửa phòng---

"Hả, nha đầu kia, chẳng phải ta đã xem qua chứng đau đầu của nguoi rồi sao? Nguoi cò xông vào làm gì?" Công Tôn Chi kêu lên.

Lý Kim Triều giận tái mặt, vừa thấy Đại Nữu nằm trong phòng lại càng tức giận. Nàng bước nhanh tới ôm lấy Đại Nữu, quay đầu nhìn về phía họ, lớn tiếng hỏi:

"Công Tôn gia đang xem độc cho Lan Thanh?"

Lan Thanh, cái tên này chẳng phải... Công Tôn Chi mặt không đổi sắc nói:

"Ta đang xem độc cho hần, sao?"

"Khôn kiếp, làm cha sao lại vô tâm như vậy chứ? Lan Thanh, trên người nguoi có độc, muốn xem bệnh cũng là đương nhiên, sao lại phải kéo Đại Nữu đi theo nguoi?"

"Ta lo cho Đại Nữu..." Lan Thanh cố nhịn cơn xúc động muốn ôm Đại Nữu lại.

"Phi! Nguoi đặt con bé trong phòng trong, thậm chí che tai nó lại cũng được! Lan Thanh, nguoi thật không xứng làm cha, nếu Đại Nữu nghe hiểu, chẳng phải nguoi sẽ khiến nó lo sợ cho cha sao?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Về chạt vật do bị nhìn thấu thoáng hiện trên khuôn mặt Lan Thanh rồi biến mất.

"Đến đây nào, Đại Nữu, sáng nay đi mang cháu đi uống rượu."

"Đợi chút!"

"Đã trưa rồi, ta mang cháu bé đến quán ăn bên cạnh. Lan Thanh, người đã thấy đứa bé cùng tuổi nào khác chưa? Con cái nhà ai hai tuổi mà như Đại Nữu, sờ lên người toàn xương chả thấy thịt đâu, rốt cuộc người nuôi nó như thế nào đấy?" Lý Kim Triều lườm hần một cái, thấy hần xấu hổ giọng nói bèn hòa hoãn lại, nói:

"Làm cha luôn sợ ý vô tâm, người cũng chẳng lớn hơn ta được bao nhiêu, từ từ học hỏi rồi cũng tiến bộ, chúng ta ngay ở quán ăn bên cạnh, xong việc người có thể sang."

Lan Thanh không nói một câu, nhìn theo bóng dáng nàng. Đại Nữu bị nàng ôm lấy, đôi mắt nó vốn luôn quay lại nhìn y, nhưng Lý Kim Triều như có điểm nào thu hút nó, nó chuyển sang Lý Kim Triều xong lập tức chẳng buồn nhìn hần nữa.

Tim y đập mạnh, luôn cảm thấy... luôn cảm thấy như có gì ngổ nguậy trong lòng, cực kỳ không thoải mái.

Công Tôn Chi khoanh tay đứng bên cạnh y, từ từ mở miệng: "Công phu nhà người thiên về tà, ngoại trừ gia chủ ra, người tập tà công nhà họ Lan hơn phân nửa đều đoản mệnh, người biết vì sao không?"

Lan Thanh lập tức trừng mắt nhìn y.

Công Tôn Chi nhún vai nói:

"Mạch đập của người so với người thường có phần --- không, là không biết tự chăm lấy thân, lẽ ra thời thiếu niên không nên phóng túng như vậy, nhưng người trúng Phụng Cầu Hoàng quả nhiên là bất hạnh của người, chỉ dựa vào việc hoan lạc để giải độc trong thời gian ngắn ngủi. May mà người gặp ta đây, người lưu lại đây ba tháng đi, ba tháng này ta sẽ tiêu trừ độc trong cơ thể người."

Đôi mắt đen của Lan Thanh lập tức sáng lên, năm ngón tay bên người xiết lại thành quyền, nói rồi lại xiết, xiết rồi lại nói, ra sức che dấu vẻ kích động trong nội tâm mình.

Công Tôn Chi mỉm cười nói:

"Nếu người họ Lan, vậy ta khuyên người, sau khi trừ độc xong, nếu muốn sống bên con bé đến già, vậy ngừng luyện công đi, nhưng nếu đã chẳng cách nào thu tay lại, người cũng đừng tin những lời đồn đại thái âm bổ dương sẽ có ích cho công phu của người."

"Tại hạ Lan Thanh, xuất thân từ nhà họ Lan trong giang hồ."

Công Tôn Chi thở dài: "Quả nhiên là người nhà họ Lan, gia chủ nhà người sao không ngăn cản đám người mơ tưởng một bước lên trời các người? Chẳng lẽ hần không biết làm vậy sẽ hại các người chết yểu sao? Nhìn người kia, đường đường một con người lại thành ra Yêu Thần Lan Thanh, cổ nhiên Phụng Cầu Hoàng là một nguyên nhân, nhưng tà công của họ Lan cũng hại người không ít."

Lan Thanh tránh hai chữ Yêu Thần đi, hỏi: "Tiền bối chỉ qua bắt mạch mà có thể nhìn ra ta là người họ Lan?"

Công Tôn Sai có chút đắc ý nói: "Nghe nói người nhà họ Lan tướng mạo xuất chúng, đều là nhân tài, nhưng vì chuyện tà công nên khuôn mặt luôn hiện vẻ mị hoặc, vừa rồi người luôn ra sức che giấu trước mặt Đại Nữu song không giấu được những hành động nhỏ lẻ. Người muốn biết vì sao ta rõ ràng nhìn ra, vừa rồi lại ra vẻ không biết, hiện giờ lại đổi ý nói với người?"

"Mong tiền bối chỉ giáo."

"Trên giang hồ, luôn che che đây đây, có một số việc chẳng liên quan gì đến ta, việc gì phải vạch trần? Nhưng, nếu Lý Kim Triều đã nói thẳng với người như vậy, ta cũng chẳng thể thua một cô bé được. Tuy ta không hiểu vì sao người muốn cho Đại Nữu biết người trúng độc, nhưng ráng kiểm chế bản thân trước mặt nó, cũng có thể coi là người cha tốt."

Không, Đại Nữu nào phải con gái y? Y cũng chẳng đặc biệt quan tâm coi nó như con gái, y chỉ không muốn đứa bé đó nhìn thấy mặt xấu của y thôi.

Y cố ý lưu Đại Nữu lại quả thật muốn cho con bé biết y vì bất đắc dĩ mới hại nhà họ Quan, song điều kiện tiên quyết là Đại Nữu thật sự hiểu được những lời đó.

Rõ ràng Đại Nữu chỉ là một đứa ngốc, chẳng thể hiểu những chuyện đang xảy ra, nhưng hần lại luôn muốn giữ hình tượng chính nhân quân tử trước mặt con bé.

Y luôn nghĩ, chỉ cần giữ được hình tượng quân tử của mình trước mặt Đại Nữu, vậy chẳng khác nào y không có lỗi với vợ chồng họ Quan... Trước khi chết, bọn họ cũng không hận hần tới tận xương tủy.

Y theo Công Tôn Chi ra khỏi căn phòng nhỏ của nhà họ Lý.. Quán ăn ngay bên cạnh, Đại Nữu đang ăn mỳ súp soap như sáng nay... Khi chạy trốn, thi thoảng y cũng đưa Đại Nữu tới quán ăn này, khi đó y chẳng rảnh để quan tâm tới Đại Nữu, không ai chăm sóc cho con bé, nó lại đói nên vui miệng vào trong bát ăn như con chó nhỏ, ăn tới mức mồm miệng đầy tràn, ăn xong, y lại tiếp tục ôm nó trốn khỏi thủ hạ Vệ Quan... Hiện giờ thì sao?

Lý Kim Triều vừa cho vừa dạy con bé dùng thìa, nhưng lại cố ý quấy như mỳ trong bát của Đại Nữ, Đại Nữ vì vậy tức giận đập bàn, ra sức trèo lên, muốn cướp mỳ của Lý Kim Triều...

Lan Thanh có phần mê hoặc.

Vì Lý Kim Triều trêu chọc ầm ĩ nên Đại Nữ mới có phản ứng sao? Lúc trước khi y ở nhà họ Quan, y chưa từng làm gì náo động với Đại Nữ, chẳng phải nó vẫn gọi y một tiếng Lan thúc thúc sao, chẳng phải vẫn mỉm cười thoải mái với y sao?

Hay là, y đối xử với Đại Nữ không đủ chân thành? Không, y vẫn rất chân thành! Là Đại Nữ không hiểu chuyện, không hiểu hết giang hồ tanh máu nên mới nghi ngờ y không tốt đối với nó.

"Này... Nếu Đại Nữ quả thực thành đứa trẻ ngốc, ngươi sẽ vứt bỏ nó?"

Công Tôn Chi hỏi rất trực tiếp khiến Lan Thanh không quá thích ứng. Trước kia, xung quanh y nào ai thẳng thắn đối diện với y như Công Tôn Chi và Lý Kim Triều. Y phải dùng hết tâm cơ tranh đấu gay gắt, thậm chí xuống tay hại chết cả những người vô tội mới tự bảo vệ được cho mình... Thậm chí tới giờ khắc này, y vẫn hơi cảnh giác với vẻ thẳng thắn của Công Tôn Chi.

"Dẫu sao ngươi cũng còn trẻ, mang theo một đứa bé ngốc nghếch sẽ làm cản trở nhà ngươi, vậy chẳng bằng giao cho ta, ta mang nó về đảo ẩn cư."

"Không, Đại Nữ sẽ ở lại bên ta." Lan Thanh gằn như bật thốt thành lời.

Công Tôn Chi liếc mắt nhìn y một cái, không nói thêm điều gì.

Lan Thanh lại tới gần quán ăn vài bước, lúc này Đại Nữ đã sớm chú ý đến y, nhưng con bé ngay cả nhìn y một cái cũng không: sao lại không nhìn y? Sao lại không ngẩng đầu lên nhìn y! Nhìn y đi!

Y đợi rồi lại đợi, đợi không được Đại Nữ nhìn lại, cuối cùng y rũ mắt xuống, cắn răng nhìn xuống đôi tay mình.

Từ khi Đại Nữ dùng ánh mắt đó nhìn y, y luôn có một loại ảo giác, thật ra đôi tay y nhuộm đầy màu nước đỏ, tất cả đều là máu của người trong nhà họ Quan.

Đại Nữ hiện giờ không nhìn theo y, y nên thở phào mới đúng.

Đúng vậy, y nên thở phào.

Trong không khí có thứ gì đó đang chuyển động, Lan Thanh đột nhiên mở cặp mắt đen nhánh ra.

Trong phòng tối đen như mực. Y theo trực giác sờ sang Đại Nữ bên cạnh người.

Không thấy người đâu!

Y tĩnh tâm nghe lại, trong phòng trong có tiếng hít thở nhẹ của Đại Nữ. Là Đại Nữ tự mình qua, hay là Lý Kim Triều sang đây ôm về?

Dù là trường hợp nào đáng lẽ y đều phải phát hiện mới đúng chứ.

Lý Kim Triều nhẹ giọng gọi.

Cô gái vốn ngày thường nói chuyện hào sảng sao lại nhỏ giọng như muỗi như hiện giờ, trong lòng Lan Thanh biết có điểm khác thường, cũng nhỏ giọng đáp lời: "Ta tỉnh rồi."

"Ngươi yên tâm, Đại Nữ tự đi qua chỗ ta."

"Nó tự đi?"

"Đúng vậy, con bé muốn ngủ với ta nên chạy tới giường đánh ta. Ta thấy ngươi thật không đúng, ngươi chẳng phải người giang hồ sao? Sao lại chẳng chút động tĩnh? Lúc tối nhìn ngươi rõ ràng là bình thường, ta đã nghĩ bữa tối chúng ta đều ăn như nhau, không thể nào ngươi mê man chúng ta lại không, nhưng, sau khi ăn xong chỉ có ngươi uống trà."

Lan Thanh nghe vậy thầm rùng mình, đồng thời lại kinh ngạc cô nương ngay thẳng này cũng có lúc thận trọng.

"Ngươi đang nói là có người hạ thuốc mê?"

"Hơn nữa là vậy. Vừa rồi ta nghe thấy tiếng động lạ trong sân, ngươi có thể nói là cành lá khô gãy, cũng có thể nói là có người lên vào sân, ngươi muốn đánh cuộc vào bên nào?"

Lan Thanh lập tức da đầu run rẩy. Y vội vàng vận khí, công lực vẫn còn, song trên người y có Phượng Cầu Hoàng, nếu kẻ tới không chỉ có một, giới lâm y cũng chỉ bảo vệ được bản thân, sao cứu được một lớn một nhỏ này?

"Đi theo ta." Lý Kim Triều nhỏ giọng rồi bò lại vào phòng trong của mình.

Đại Nữ đang ngồi trên giường, đập đập vào gối.

"Đại Nữ ngoan, đừng lên tiếng." Lý Kim Triều ôm lấy con bé, đánh nhẹ lên đầu nó, lại ghé miệng xuống tai nó nói nhỏ.

Lan Thanh rất muốn nói với nàng, Đại Nữ đã biến thành cam điếc rồi, không cần nhắc nhở nó thế, nhưng y không hé răng, nhận lấy cô bé từ Lý Kim Triều, ôm vào lòng.

Y cảm thấy tứ chi Đại Nữ không chịu ôm, lại như... đang đề phòng y.

Lý Kim Triều tận lực không gây tiếng động đẩy khung giường, lộ ra mặt đất phủ đầy tro bụi.

Trên mặt đất có cái vòng đồng, nàng ra sức giật lên, sau đó quay đầu lại nhẹ giọng nói: "Người ôm Đại Nữ xuống đi."

"Hầm à?" Hầm trong nhà người bình thường đều là để rượu hay cất đồ, cho dù có trốn trong đó cũng sẽ bị phát hiện.

"Không, là đường hầm, mau lên."

Đường hầm? Đây chẳng phải thứ trong nhà người bình thường rồi, Lý Kim Triều này... Y chẳng dư thời gian mà nghi ngờ Lý Kim Triều, đành ôm chặt Đại Nữ chui xuống đường hầm.

Đường hầm đầu tiên là hai mươi bậc cầu thang, y cong người đi xuống, một con đường cao cổ thân người hiện ra trước mắt. Y giương mắt nhìn lại, xòe tay không thấy năm ngón, hoàn toàn không biết điểm cuối ở đâu.

Y quay đầu nhìn lại, Lý Kim Triều vừa đóng cửa đường hầm lại, ánh sáng tắt hết. Y nghe thấy tiếng khóa, rồi Lý Kim Triều sờ soạn đi xuống.

"Yên tâm, trừ phi có người mò từ bên trong, nếu không bọn họ ở bên ngoài cho dù có phát hiện đường hầm cũng chẳng có cách nào. ha ha. Ồi, Đại Nữ, cháu lại đánh đi rồi!"

"Nơi này không có nền sao?" Lan Thanh hỏi, cố ý chậm lại sau Lý Kim Triều nửa bước.

"Không." Lý Kim Triều một tay sờ vào tường, một tay giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Đại Nữ trong lòng Lan Thanh. "Nghe nói đi tiếp năm trăm ba mươi bước vừa vịn tới dưới lầu bán vải, hôm nay chúng ta đi thử xem."

"Rốt cuộc người là ai?"

Lý Kim Triều nghiêng đầu, nhìn về phía y.

"Lan Thanh, người bớt đề phòng với ta đi. Người chắc có nghi ngờ đêm nay liệu có phải do ta sắp xếp hay không, nhưng người không phản đối mà theo ta xuống đường hầm, nói thực lòng, ta cũng thấy vui. Đúng không? Đại Nữ."

Lan Thanh nhíu mày. Là vậy sao?

Lý Kim Triều mỉm cười:

"Ta há, vốn chỉ là một nha đầu bình thường, nhưng sau này, hừm, được Vân gia trang coi trọng, vừa được tuyển làm chủ nhân thứ ba, đây là bí mật không thể truyền ra ngoài, cho nên người phải giữ kín đây. Được rồi, giờ mọi người đều không được nói chuyện, ta bắt đầu đếm kéo lại đi nhảm, lại vòng về nhà ta mất, đường hầm này là một vòng tròn."

Hóa ra là vậy!

Khó trách Công Tôn Chỉ vô duyên vô cớ mở y đường ba ngày, hóa ra là dùng có đó để trị đau đầu cho nàng.

Hèn chi tam công tử Vân gia trang lại tặng đồ cho dân nghèo vào giao thừa, hóa ra cũng là vì nàng..

Nhưng, trên đời sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Không ngờ lại để hần gặp người của Vân gia trang? Hay là, từ đầu đến cuối Vân gia trang bày thiên la địa võng sẵn đón y?

Vân gia trang địa vị trung lập, lẽ ra cho dù y giết người ở ngay trước Vân gia trang, các công tử cũng tuyệt đối không nhúng tay can thiệp, khiến y nhận tội!

Vì sao Lý Kim Triều lại thẳng thắn với y như vậy? Đây là bí mật quan trọng tới mức nào, vì sao lại để y biết? Không sợ y coi đó như điểm yếu? Nếu theo kinh nghiệm của y, đây ắt hẳn là một cái bẫy được tính toán tinh vi tỷ mỉ, một cái bẫy vốn không có đường sống chỉ chờ y nhảy vào.

Y nên tương kế tựu kế nắm lấy sự tin nhiệm của nàng chứ, vì sao tới cùng lại chọn giao Đại Nữ cho nàng?

Tam công tử Vân gia trang chờ Lý Kim Triều tại cửa hàng vải. Tam công tử nói, mấy ngày nay trong thành luôn có người tìm một thiếu niên để nhìn mang họ Lan, cuối cùng đưa mắt nhìn về căn nhà rách của Lý Kim Triều.

Là Vệ Quan, y biết.

Y để ý thấy Đại Nữu luôn nhìn Lý Kim Triều. Là sao? Đại Nữu thích Lý Kim Triều sao? Đúng vậy, ngay cả Đại Nữu gốc cũng có tâm nhãn, hiểu được ai mới là người thành tâm đối xử với nó.

Kết quả là, y vẫn chỉ là một con người.

Y nghe thấy mình nói:

"Theo ta thấy, không thể để Lý cô nương có nhà mà không thể về. Đại Nữu... nhờ người vậy."

"Này, đợi chút... đợi chút, Lan Thanh..." Lý Kim Triều khẽ gọi muốn giữ y lại song lại nắm vào khoảng không

Sắc trời vẫn tối đen.

Giờ chắc khoảng hơn canh ba, nếu y nhớ không nhầm, hôm nay mới mừng mười, y ở trong nhà Lý Kim Triều cũng chỉ khoảng mười ngày thôi.

Lấy dao găm trong tay áo ra, Lan Thanh đứng trước sân nhà họ Lý, cúi đầu, mặc cho gió lạnh phát qua mái tóc dài của y, cẩn thận quan sát những chuyển động trong không khí.

Sau khi bị trúng Phụng Cầu Hoàng, y vẫn dùng võ được, nhưng so với vũ phu bình thường cũng chẳng mạnh hơn bao nhiêu, chỉ hai gã to cao cũng có thể đè y ra mặt đất rồi. Nếu trong phòng chỉ có một người, y sẽ giết được, hai người trở lên, vậy con giao nhỏ này chẳng làm được gì rồi.

Mùi hương thơm thoải thối, y chưa từng ngửi thấy mùi hoa này giữa mùa đông, nín thở theo trực giác. Tiếp đó, y nghe thấy một giọng nói ấm áp từ trong phòng truyền ra:

"Là Yêu Thần Lan Thanh của Lan gia sao? Tại hạ Xuân Hương công tử của Vân Gia Trang, Phó Lâm Xuân, xin mời Lan Thanh vào nhà gặp mặt."

Lan Thanh ngẩn ra, hóa ra hương thơm phát ra từ người Phó Lâm Xuân này, Xuân Hương công tử mùa xuân tỏa hương, nay vừa qua đông nên có hương thơm phả vào mũi, Phó Lâm Xuân này quả thật không thể làm chuyện xấu, điều này ai nấy đều biết.

"Người tới tìm người đã ra đi rồi, Lan công tử có thể yên tâm." Có người trong nhà nói.

"Đã ra đi?" Lan Thanh hít một hơi.

"Nếu rảnh người có thể thấp cho hán một nén hương, chúc hán thượng lộ bình an." Giọng nói vẫn ấm áp như trước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lan Thanh cúi đầu suy nghĩ một lát, theo tâm tư của y, khuôn mặt vốn tuấn tú bắt đầu nhuốm vẻ mệt mỏi, ngón tay nhỏ và dài của y phẩy nhẹ quần áo, từ từ bước vào.

Trong căn nhà của Lý Kim Triều tối đen như mực, nhưng y sớm đã nhớ kỹ vị trí các đồ dùng trong nhà, bước chính xác vào căn phòng nhỏ cũ nát, dùng chân bên cửa sổ.

Ngay phía trước là Xuân Hương công tử, đáng tiếc là y không nhìn thấy được, không có duyên thấy dung mạo đó, song, y lại hiểu rõ, nhờ ánh sáng rất nhỏ, Xuân Hương công tử chỉ cần liếc nhìn một cái cũng nhìn rõ được y.

Nhìn rõ vẻ phong tình khuynh thành trong dung mạo cử chỉ của y.

Lan Thanh chu môi ưỡn ngực, phẩy áo đứng đó, cười nói:

"Nghe nói Vân gia trang luôn luôn trung lập, đâu có người giang hồ cầu cứu ngay trước mắt các công tử cũng chẳng hề để ý đến, giữ lập trường đứng ngoài thế sự. Giờ xem ra, đêm nay Lan Thanh đúng là được hưởng phúc khí của vị chủ nhân thứ ba rồi." Chân mày y hơi giãn ra, lúc này quả thật xinh đẹp dị thường.

"Ừm? Lý cô nương nói thân phận của nàng cho người sao? Vậy chắc hẳn nàng đã coi người như bạn bè rồi." Giọng điệu Xuân Hương công tử vẫn giữ vẻ ấm áp: "Thế nhưng người đâu có coi nàng như bạn bè."

"Câu này của Xuân Hương công tử sai rồi, Lan Thanh cố ý lừa gạt lúc sáng cũng là bởi suy nghĩ vì nàng." Y cố ý làm như vô tình vỗ về mái tóc đen đẹp tựa thác nước, nhìn về phía Xuân Hương công tử, sóng mắt lưu chuyển, lộ ra phong thái câu dẫn lòng người, y vừa cười vừa nói: "Xuân Hương công tử cũng nên hiểu, không biết là một loại phúc, từ khi ban đầu, nàng vốn là người ngay thẳng, không cùng một thế giới với những kẻ giang hồ hay đấu đá lục đục chúng ta rồi, phải không?"

Xuân Hương công tử trong góc tối không hề trả lời.

"Xuân Hương công tử?" Lan Thanh gọi với giọng mềm mại. Y không nghĩ Phó Lâm xuân lại bị mê hoặc trong vài cái chớp mắt như vậy, tiếng hít thở trong phòng trong vẫn bình thường, vậy Phó Lâm Xuân chắc hẳn bị một câu nói của y làm ảnh hưởng. Câu nói nào? Liệu có thành nhược điểm của Phó Lâm Xuân không? Trong lúc suy nghĩ, Lan Thanh đưa ra trăm ngàn loại phỏng đoán, nhưng đầu sao cũng không biết gì về Phó Lâm Xuân, cuối cùng cũng chẳng có thu hoạch gì.

Một lát sau, Phó Lâm Xuân mới đáp:

"... Người nói đúng. Nàng với người giang hồ chúng ta vốn chẳng cùng một thế giới, từ khi nhà họ Lan luyện tà công đến nay đã qua năm đời, gia chủ Lan gia đời này mới chỉ hai mươi mốt, nghe nói bộ mặt cực kỳ xấu xí, khi hắn vừa thành gia chủ lập tức đuổi đệ tử Lan gia, Yêu Thần Lan Thanh ra khỏi nhà, từ đó về sau, ác danh của Lan Thanh vang dội khắp giang hồ, thậm chí làm ra vài chuyện lớn mất cả danh dự, vì vậy có không ít kẻ thù."

Lan Thanh mỉm môi cười.

"Thật không hổ danh công tử ghi chép lịch sử của Vân gia trang. Xuân Hương công tử, những việc này đều được giấu trong Cấp Cổ các của Vân gia trang sao? Lúc này, người xác định muốn nói lại những chuyện cũ năm xưa sao?" Khi nói xong câu cuối, trong giọng điệu đã mang theo một chút khiêu khích mập mờ.

"Ta vốn luôn hiếu kỳ với những chuyện không rõ ràng trong sách Giang Hồ. Ví dụ như, người bình thường trong giang hồ có danh hiệu thật chẳng dễ, nhưng Lan Thanh khi đó mới bao nhiêu tuổi? Mười ba, sau khi bị gia chủ đuổi khỏi Lan gia, không hiểu sao lại được danh Yêu Thần. Hai chữ yêu thần, chẳng phải vinh quang, mà là hủy diệt, hai chữ này đã đẩy Lan Thanh năm đó mới chỉ mười ba vào tuyệt cảnh."

"Tuyệt cảnh?" Lan Thanh cười khê: "Ta không cho rằng đó là tuyệt cảnh?"

"Thật không? Như vậy giờ người đem theo con gái Quan Trường Viễn trốn chạy, có phải đã lâm vào tuyệt cảnh rồi không?"

Lan Thanh nghe vậy, tim đập mạnh hẳn song khuôn mặt vẫn mỉm cười:

"Hóa ra, Vân gia trang thật sự không chuyện gì không biết, ngay cả con gái Quan Trường Viễn trên tay ta cũng điều ta ra. Giờ người tính sao? Quan Đại Nữ đã nằm trong tay chủ nhân đời thứ ba của Vân gia trang, ngũ công tử tiền nhiệm cũng biết trong người ta có kịch độc, chiêu thiên la địa võng này của người bố trí thật xảo diệu, chẳng chút tổn thất cũng mang được Đại Nữ đi rồi. Giờ người tính chủ trì công đạo cho giang hồ, diệt cỏ tận gốc?"

"Người tìm đến không phải thuộc hạ của Hắc Ưng Vệ Quan mà là kẻ thù khác của người."

Không phải Vệ Quan sao... Lan Thanh không thể không thừa nhận, chỉ cần không phải Vệ Quan, những kẻ khác đều dễ giải quyết.

Phó Xuân Lâm vẫn giữ giọng nói ôn hòa:

"Trên giang hồ lời đồn nhiều lắm, Vân gia trang cho dù tin hay không đều theo đó viết vào trong sách. Rất nhiều năm về trước, từng có bảy thanh danh kiếm lưu truyền trên thế gian không cùng thời kỳ... Ừm? Ta bỏ qua đoạn mở đầu nhé, trọng điểm trong đó là cặp Uyên Ương kiếm, không biết vì sao, Hắc Ưng Vệ Quan vài năm trước thu được một thanh trong đó, sau một thời gian thăm dò mới biết một thanh kiếm khác lưu lạc ở nhà họ Quan. Không nói như vậy cũng không đúng, nên nói là cặp Uyên Ương kiếm này đều thuộc về nhà họ Quan, song nhà họ Quan đã đánh mất một thanh, Hắc Ưng Vệ Quan tìm được."

Đã vạch trần hầu hết sự việc rồi, Lan Thanh cũng chẳng che giấu nữa, y cười nói:

"Vân gia trang có thể điều tra tới mức độ này, Lan ta cam bái hạ phong."

"Cặp danh kiếm này là Thanh Đồng kiếm thời nhà Tần. Thủy Hoàng đế từng đoạt hết vũ khí của dân chúng trong thiên hạ, không buông tha thứ gì, đem chúng bỏ vào lò nung, đúc thành mười hai người kim loại trấn thủ tứ phương, có người nói, cặp danh kiếm này là do bậc thầy chế kiếm trong cung lừa gạt Thủy Hoàng đế, lấy một phần trong mười hai người kim loại đó ra đúc thành, cũng có người nói đây là thần kiếm do mười hai người kim loại tức đúc thành, song kiếm hiện thế hợp nhất, mọi nguyện vọng đều có thể thành sự thật, cổ danh Uyên Ương kiếm. Nói vậy, Hắc Ưng Vệ Quan hẳn là tin lời đồn sau."

Lan Thanh khoanh tay đứng đó, nhìn về phía Phó Lâm Xuân, mỉm cười nói: "Mười hai người kim loại chẳng qua chỉ được làm bằng đồng, ta cũng chẳng tin chuyện ma quỷ mười hai người loại tự đúc thần kiếm, nhưng Uyên Ương kiếm quả thực tồn tại, khi Vệ Quan tìm được nó, pho tượng người bằng kim loại cuối cùng cũng ở đó."

"Hả?"

"Cũng có chuyện Xuân Hương công tử không biết sao? Vậy cũng đúng, lịch sử các triều trước đều viết mười hai người kim loại đã sớm bị tiêu hủy, song quả thực có một pho tượng bị giữ lại, thứ Vệ Quan lấy được, Xuân Hương công tử có thấy chắc cũng kinh ngạc, nó là một thanh kiếm, đồng thời cũng là một cái chìa khóa."

"Thật không? Vậy, ngươi đề ý tới Uyên Ương kiếm sao?" Phó Lâm Xuân chẳng chút đề ý tới ngoại hình của Uyên Ương kiếm, ngược lại lại có hứng thú với tâm tình của Lan Thanh.

Lan Thanh cười khẽ một tiếng:

"Cái kiếm gì gì ấy, Lan Thanh ta nào để vào mắt? Vệ Quan muốn thì ta chơi với hắn thôi, loại chuyện này không phải ta chưa từng chơi."

"Như vậy, Hắc Ưng Vệ Quan vẫn chưa tìm thấy một thanh kiếm khác của nhà họ Quan?"

"Xuân Hương công tử hỏi rõ mọi chuyện trước khi đòi lại công bằng cho nhà họ Quan sao?"

"Không, ta chỉ đang nghĩ, Hắc Ưng Vệ Quan nhất định không tìm được thanh kiếm kia, bởi vì con gái Quan Trường Viễn vẫn nằm trong tay ngươi. Hay có thể nói, thanh kiếm kia đang nằm trong tay ngươi."

Lan Thanh mỉm cười, y nói:

"Quan Đại Nữu là đứa trẻ câm điếc, nó mới bao nhiêu tuổi, giờ chỉ sợ đã sớm quên sạch di ngôn của cha rồi, thanh kiếm này chắc vĩnh viễn không được tìm ra."

"Xem ra các ngươi cũng không biết rồi."

Lan Thanh nghe vậy lập tức im lặng. Y không hỏi, vì trong đó tất có tin tức y không được biết.

Phó Lâm Xuân lại nói:

"Ủm? Ta có nên nói cho ngươi, bản thân Quan Đại Nữu chính là thanh kiếm kia không?"

"Im miệng!" Lan Thanh tức giận hét lên.

"Hóa ra ngươi cũng không biết à. Được rồi, giờ đã biết, ngươi sẽ làm gì?"

Làm gì ư? Đại Nữu sao lại là một thanh kiếm khác được? Kiếm ở đâu? Y không phải kẻ ngu, thân thể Đại Nữu như vậy làm sao giấu được kiếm? Đại Nữu cũng chẳng phải cái túi da giả, chỉ cần lột da là thanh kiếm sẽ xuất hiện, y vốn không tin, nhưng, Vệ Quan sẽ tin.

Sau đó, giết Đại Nữu, lột da con bé.

Lan Thanh suy nghĩ một lát, lại nhìn về phía Phó Lâm Xuân, thu lại vẻ mỉa mai, lạnh giọng hỏi:

"Xuân Hương công tử hàn huyên với ta lâu như vậy, cũng nói cho ta rất nhiều bí mật không nên biết đến, lại nghĩ ngươi cũng chẳng muốn chủ trì chính nghĩa công đạo, vậy ngươi muốn ta làm gì?"

"Cũng chẳng để làm gì. Kẻ thù của ngươi nhiều lắm, để Quan Đại Nữu lại, ngươi đi đi."

"Sợ ta làm ảnh hưởng tới cuộc sống của vị chủ nhân thứ ba kia sao? Vậy Đại Nữu càng không nên lưu lại."

"Ta với Quan Trường Viễn vốn chẳng quen biết, nhưng cũng biết trên giang hồ muốn tìm được người cứng rắn trong sạch như Quan Trường Viễn rất khó. Ngay buổi sáng sau khi Quan gia bị diệt khẩu đã có người của Vân gia trang lên vào, đáng tiếc là không tìm được ai sống sót. Con gái hắn còn sống, Vân gia trang cũng nên bỏ chút tâm lực làm việc thiện." Phó Lâm Xuân ngưng một lát rồi lại nói: "Ngũ công tử tiền nhiệm sẽ chữa khỏi chất độc mà gia chủ Lan gia hạ trên người ngươi, nhưng ngươi nhất định phải rời khỏi đây."

Ngay cả kẻ hạ độc lên người y là ai Phó Lâm Xuân cũng đoán ra được, vậy những chuyện bại hoại của y, sợ là Vân gia trang đã sớm nhìn thấu.

Đúng vậy, chuyện y giết người phóng hỏa, những chuyện bẽ bối người khác chà đạp y như thế nào, đều được ghi vào trong sử sách giang hồ, sau này Đại Nữu trưởng thành cũng sẽ biết về quá khứ của y... Lan Thanh tâm thần bất định, miệng thì thầm:

"Đại Nữu, sẽ đi theo ta."

Phó Lâm Xuân im lặng một lúc lâu rồi mới nói:

"Đi theo một nam nhân tên là Yêu Thần Lan Thanh sao? Ngươi muốn con bé học theo Yêu Thần Lan Thanh sao? Muốn con bé có bóng dáng của Yêu Thần Lan Thanh sao? Muốn con bé trở thành Yêu Thần Lan Thanh thứ hai sao?"

Gìong điệu Phó Xuân Lâm vẫn rất ôn hòa song lại như một chậu nước đá dội thẳng vào người Lan thanh, khiến toàn thân y rét run từ trong ra ngoài, lại từ ngoài xâm nhập vào trong lục phủ ngũ tạng của y.

Yêu Thần Lan Thanh, Yêu Thần Lan Thanh, y và Phó Xuân Lâm đều hiểu rõ, không, thể nhân đều hiểu được sự dơ bẩn nhơ nhuốc sau lưng Yêu Thần Lan Thanh, y chưa từng nghĩ tới mức này, chưa từng nghĩ tới tương lai của Đại Nữ, y chỉ muốn báo đáp Quan Trường Viễn... Y chỉ muốn Đại Nữ ở bên y...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Trời đã sắp sáng, Lan Thanh đi trên con đường không một bóng người, sương mù gần như che lấp bóng dáng y. Lúc này đang là ngày lễ mừng năm mới náo nhiệt nhất, đồng thời cũng là thời điểm trời đông lạnh lẽo nhất.

Có phải khi con người còn sống, niềm vui và nỗi buồn luôn đồng thời xuất hiện? Vì sao y lại không như vậy? Vì sao quá khứ của y lại chẳng có lúc nào vui vẻ?

Lan Thanh hoảng hốt nghĩ lại, song chẳng thể nghĩ ra suốt mười tám năm cuộc đời mình rồi cuộc y từng có chuyện gì có thể coi là vui vẻ.

"Lan Thanh?"

Y theo trực giác nhìn lên, Lý Kim Triều đang đứng trong cửa hàng bán vải, lộ mặt ra. Con mắt đen nhánh trống rỗng của y đảo qua bốn phía, lúc này mới phát giác, không biết từ lúc nào mình đã trở lại cửa hàng vải này.

"Ai da, người ngã vào đầu thế? Sao cả người ướt sũng vậy?" Lý Kim Triều ôm Đại Nữ đang ngủ chạy tới.

Lan Thanh cúi đầu nhìn Đại Nữ đang co thành một khối, thì thào:

"Trời thế này, Đại Nữ bị lạnh thì sao?"

"Trên người nó đã mặc vài cái áo ấm rồi."

Ngón trỏ của y nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể mềm mại nhỏ bé của Đại Nữ, lại lẩm bẩm tự nói:

"Cho dù trong quá khứ liều chết của ta, Đại Nữ đâu có dễ ngủ như vậy? Không phải nó nên chờ ta, nên lo lắng cho ta sao? Hóa ra, nó vốn chẳng hề quan tâm tới ta."

Lý Kim triều liếc y một cái thật cổ quái: "Kê làm cha nhà người thật kỳ quái. Con gái ngủ ngon không phải lo lắng sợ hãi, người nên cảm thấy an tâm mới đúng."

"Làm cha, là như vậy sao?"

"Lan Thanh, người không phải bị dọa thành ngu đấy chứ? Cậu ta nói, đã có người của Vân gia trang qua xử lý, người hẳn không việc gì mới đúng." Nhìn y còn đang lẩn tránh, nằng nhịu mày, nhét Đại Nữ vào trong lòng y.

"Đợi chút, người ta bị sương thấm ướt cả rồi..." Vội vã tiếp lấy Đại Nữ thiếu chút nữa rơi xuống đất. Con bé vốn đang ngủ lại bị chuyện này làm cho kinh động, đôi mắt nhỏ bé mơ mơ màng màng mở ra, nhìn khuôn mặt Lý Kim Triều trước mắt một cái, rồi lại giương mắt nhìn về phía người đang ôm mình.

"Đại Nữ, ta đã trở về..."

Con bé nhìn y trong chốc lát, đôi mắt nhỏ nhỏ lại khép lại, tiếp tục ngủ. Thực sự chẳng quan tâm đến y, vẫn là y tự nghĩ nhiều rồi, Lan Thanh nghĩ.

"Ngoan nào, Đại Nữ." Lý Kim Triều xoa xoa đầu con bé, Đại Nữ không để ý tới nàng, tiếp tục ngủ. Nàng cười nói: "Đại Nữ thật ngoan, cả đêm không ầm ỹ, không quậy phá, chờ trong cửa hàng vải này theo ta, nó tuy nhỏ tuổi không chịu được khổ, nhưng ta nghĩ nó đang lo cho người đấy."

"Thật không?" Lan Thanh nhìn Lý Kim Triều lòng không rào cản, lại nhìn tam công tử theo bước nàng ra khỏi phòng. Chỉ sợ, ngoại trừ Lý Kim Triều ra, ai nấy trong Vân gia trang đều để mắt đến y.

Y lại cúi mắt xuống, chăm chú nhìn đứa nhỏ trong lòng mình. Đại Nữ là chủ thanh kiếm, y tin, nhưng nói Đại Nữ là một thanh kiếm, dấu thể nào y cũng

không tin. Trong thân hình nhỏ bé thế này làm sao có kiếm được.

Nếu để Vệ Quan biết được câu nói đó, với công lực trước mắt của y tuyệt đối không bảo vệ nổi Đại Nữ.

"Ta nhớ ra rồi." Lan Thanh đột nhiên nói.

"Cái gì?" Lý Kim Triều chọc nhẹ vào hai má Đại Nữ, Đại Nữ thấy nàng làm phiền quá bèn vùi khuôn mặt nhỏ bé của mình vào trong áo Lan Thanh. Hả, áo Lan Thanh vốn đang ướt, cô bé Đại Nữ này chẳng lẽ cho dù áp mặt vào quần áo ướt cũng chẳng để ý sao?

"Ta nhớ ra, ngày ta vui vẻ nhất là lúc nào rồi." Ngồi ở nhà họ Quan vô số buổi trưa, uống rượu nói trò chuyện rồi lại tỷ thí, rõ ràng là nam tử đỉnh thiên lập địa trên giang hồ song lại nhỏ nhẹ ngại ngùng trước mặt thê tử.

"Vì nàng quản lý mọi chuyện sinh hoạt trong gia đình cho nên phải nề mặt nàng đôi chút." Quan Trường Viễn ho lên, ngại ngùng phân bua.

Lúc ấy y nghe vậy, vừa ngạc nhiên lại vừa buồn cười, quả thực, nhà họ Quan hoàn toàn khác với những kẻ y gặp trên giang hồ. Không biết từ lúc nào, vốn y mang theo tâm tư tiến vào Quan gia, song khỏe môi lại khẽ nhếch lên nụ cười đến từ nội tâm.

Hạnh phúc như vậy sẽ chẳng còn nữa.

Mà y, thậm chí là một trong những kẻ chủ mưu.

Đại Nữ đi theo y, nếu không bị người ta đuổi giết thì cũng trở thành Yêu Thần thứ hai, bị người người chà đạp.

Cho nên... Cho nên...

Trường viễn huynh, con gái huynh, đệ thay huynh giao cho người khác bảo vệ, được chứ?

Đêm mười lăm tháng giêng.

Lan Thanh chớp chớp mắt, thấy một món đồ lông mềm mại... Bao đỏ? Chó đỏ? Hay là áo đỏ?

"Ha ha, Đại Nữ được ta mặc đồ trông vui chưa này." Lý Kim Triều kéo cái vòng tai nho nhỏ của Đại Nữ, con bé lập tức hất nàng ra, cái hất này dùng rất nhiều sức, chúi thẳng vào trong lòng Lan Thanh: "Trong thành có tập tục, ngày mười năm tháng giêng hàng năm, chỉ cần lên xe hoa..."

"Xe hoa?" Lan Thanh vội vã ổn định lại thân hình nho nhỏ trong lòng. Chủ nhân của thân hình đó ngẩng đầu lên nhìn y, lại nhìn sang Lý Kim Triều, đứng tại chỗ bất động.

"Xe hoa đón mừng năm mới đó, Vân gia trang cũng giúp, đóng thành một vòng tròn, các cô nương mặc đồ màu đỏ có thể lên đỉnh xe hoa, cho dù không lên xe cũng có thể rải hoa góp vui. Đại Nữ, cháu phải nhớ, nếu có ai rải hoa tới phải chớp lấy, lấy được càng nhiều thì năm nay càng may mắn!" Lý Kim Triều mặc hết như Đại Nữ, có vẻ rất hứng thú với hoạt động bình dân này.

Lan Thanh nhất thời không kịp hồi tỉnh. Cứ như trong giang hồ lại không như ở giang hồ, y luôn luôn có ảo giác, những gì y đang trải qua chẳng hề giống cuộc sống của một người bình thường.

"Vây..." Lan Thanh vuốt nhẹ cái mũ lông màu đỏ đội trên đầu Đại Nữ. Con bé không giãy y, Đại Nữ thật sự không coi y là gì, trong lòng y chất đắng, song miệng vẫn nở nụ cười: "Vây các người chơi vui vẻ nhé."

"Lan Thanh, chúng ta hẹn gặp ở quán rượu Kim Hương đi, ăn Nguyên Tiêu xong lại đi đốt đèn đêm, vui chơi tới rạng sáng. Đại Nữ, cháu phải chuẩn bị tâm lý đấy, nếu dám nhắm mắt lại ngủ đi sẽ đánh cho cháu tỉnh thì thôi." Lý Kim Triều nhắc bàn tay bé nhỏ của Đại Nữ lên.

Lan Thanh nhìn một lớn một nhỏ đi khỏi. Một lúc lâu sau y mới trở lại trong phòng, trên bàn còn bát đĩa chưa kịp thu dọn, Đại Nữ tuổi còn nhỏ, hay đói bụng cũng là chuyện thường, có lẽ cuộc sống bắt đầu yên tĩnh cho nên con bé biết chủ động tỏ ra đói bụng.

Con bé vẫn không nói một lời, nhưng khi đói sẽ tự lấy cái bát nhỏ dành riêng cho mình, nhanh chóng ra ghế chờ com ăn.

Trước kia khi ở cùng y, con bé chưa từng chủ động như vậy.

Có khi, y cũng muốn hỏi Đại Nữ, có phải rất nhớ những ngày còn cha mẹ hay không, có phải rất muốn trở lại cuộc sống vô ưu vô lo như vậy hay không, nhưng, y vẫn không hỏi.

Y ở lại trong căn phòng nhỏ đó một lúc, tiếng người huyền ảo từ phía xa kéo thần trí y trở lại, khi đến y chẳng mang theo gì, khi đi cũng chẳng cần có gì làm kỷ niệm.

Y không hề do dự, đi vào trong một căn ngõ tối. Ngày hội mười lăm tháng giêng, giữa đêm khuya cũng lắm người qua lại, y theo đám người đi qua vài con phố, bỗng nghe thấy tiếng người hoan hô: "Xe tới rồi đây."

Y ngẩng đầu lên thấy chiếc xe ngựa được đặc chế đang từ từ tiến tới giữa đám người. Đánh xe là người của Vân gia trang, trên xe có bảy tám cô gái chen chúc, Lý Kim Triều quả nhiên lợi hại, mang theo cả Đại Nữ chen lên.

Đại Nữu quá nhỏ, gần như bị các cô nương khác che kín, Lý Kim Triều ôm con bé vào trong lòng, để cho con bé cảm cái mũ quả dưa của mình hứng những bông hoa nhỏ nhỏ được rải xuống.

Có đỏ có trắng có vàng, Đại Nữu chuyên chú quan sát những bông hoa đó, cổ găng húng lẩy, khi vắt và lăm mới hứng được một bông hoa, khoe miệng hồng hồng nho nhỏ của con bé lại hơi nhếch lên, tuy không cười to thoải mái, nhưng đây quả thực là nụ cười đầu tiên của nó trong mấy tháng qua.

Con mắt đen nhánh của Lan Thanh khẽ sáng lên, cũng nở một nụ cười. Cho dù Đại Nữu vẫn nhớ thù nhà thì đã sao? Vẫn có người khiến nó vui vẻ, người đó có phải là y hay không cũng đâu có sao?

Y tùy ý đi lại như dân chúng bình thường, Vân gia trang chắc chắn có phải người xen lẫn trong đó phỏng chừng có kẻ gây chuyện, chỉ sợ giờ phút này người của Vân gia trang đang theo dõi hành động của y rồi.

Bọn họ muốn tận mắt thấy y rời khỏi thành này, cho dù y không theo ngũ công tử rời khỏi để giải độc, Vân gia trang cũng mặc kệ y, chỉ cần chắc chắn là y rời khỏi nơi này.

"Này nhóc, trên xe hoa có người trong lòng ngươi không?"

Lan Thanh hoàn hồn, nhìn gã trung niên bên cạnh.

Gã trung niên cười nói: "Là cô gái nào thế? Ngươi phải chuẩn bị tâm lý đấy, mấy cô nương trên xe đều là loại nóng bỏng, cẩn thận chịu thiệt đấy, còn chẳng bằng chọn mấy cô bên cạnh đi."

Lan Thanh quay đầu lại, thấy ba bốn cô gái nhỏ đang ở bên cạnh mình, vừa thấy y quay đầu lại nhìn lập tức che miệng cười, quay người bỏ đi.

"Xem ngươi kia, chưa tính cái da mặt tốt vậy, còn cười như thế với cô gái trên xe hoa, cẩn thận người ta ăn thịt ngươi đấy." Gã trung niên cười ha hả.

Y sờ sờ khoe miệng. "Cười như thế"? Y thường xuyên cười, cũng thường xuyên lộ ra vẻ mê hoặc người khác, vừa rồi, y cười như thế nào?

"Nụ cười đó của ngươi đúng là rất đẹp. Người thô kệch như ta không tả nổi, có điều, nụ cười của ngươi chẳng khác nào nói: 'chỉ cần nàng vui, những thứ khác đều chẳng sao cả.' Tiểu tử lông vàng nhà ngươi thường dùng nụ cười này đi lừa người à?"

Lan Thanh tùy tiện đáp:

"Đúng thế, dùng nụ cười là lừa người ta dễ nhất." Y không muốn biết vừa rồi rốt cuộc mình cười như thế nào.

Xe ngựa đã biến mất ở góc phố, dân chúng có người đuổi theo xe, có kẻ lại tới hội rước đèn. Y đứng yên tại chỗ trong chốc lát rồi đi theo hướng ngược lại. Ngọn đèn nhỏ của Đại Nữu treo trên con đường đèn, y muốn xem qua rồi mới đi khỏi. Khi mới bước tới con phố đèn, trực giác khiến y cảm thấy có điểm bất ổn.

Dân chúng vẫn náo nhiệt như vậy, nhưng vài người trẻ tuổi trong đó nhìn xung quanh như muốn tìm cái gì.

Mấy người đó đều có võ công, tám phần là người của Vân gia trang. Là ai mất tích? "Hả, không thấy đứa bé trên xe đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Lan Thanh lập tức quay lại: "Không thấy ai?"

Gã trung niên cũng trừng mắt đi tới phố rước đèn, chỉ vào vài người của Vân gia trang nói:

"Ta vừa nghe bọn họ nói, xe ngựa dừng ở quán rượu Kim Hương, có một bé gái xuống xe vào quán rượu chưa được bao lâu thì không thấy đâu nữa."

Là Đại Nữu!

"Ngươi biết bé gái ấy à? Có phải nó muốn tìm ngươi nhưng đi lạc rồi không?" Gã trung niên hỏi.

Lan Thanh giật mình, Đại Nữu mới mấy tuổi, nếu thật sự muốn tìm y, con bé sẽ đi về phía nhà họ Lý trước kia, nhưng đường xá trong thành phức tạp, nó nhất định sẽ lạc đường.

Y không kịp nghĩ lại, chạy vào trong căn ngõ phía trước. Từ quán rượu Kim Hương về nhà họ Lý có bảy tám con đường, nếu nhanh một chút có lẽ sẽ tìm được Đại Nữu trong một con đường nào đó.

Bỗng dung, y dừng bước.

"Bị phát hiện rồi sao?" Gã trung niên nói sau lưng Lan Thanh: "Vệ gia, đây là Yêu Thần Lan Thanh mà ngài nói sao? Thật chẳng giống chút nào! Khi ngài quyết định mang cả hán đi, ta còn sợ mình bị hán mê hoặc. Tên này xem ra cũng chỉ là một tên nhóc miệng hôi sữa, tướng mạo tốt một chút thôi mà."

Cuối căn phố ngắn, một nam tử mặc áo vàng khoanh tay đứng đó. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Lan Thanh thần sắc trấn tĩnh trong căn ngõ phía trước, lạnh lùng nói:

"Lan Thanh, ba tháng nay ngươi sống thật khoái hoạt! Ngươi nên biết, với tính cách của ta, có thù tất báo, đáng lẽ ra nên đánh chết ngươi ngay lúc này, trực tiếp mang Quan Đại Nữu đi. Nhưng, giờ cho dù mạo hiểm bị Vân gia trang phát hiện ta cũng muốn xem nụ cười: 'chỉ cần năng vui, những thứ khác đều chẳng sao cả' của Yêu Thần Lan Thanh."

Hức... Hức...

Âm thanh rất nhỏ khiến y chấn động.

Ngón tay y giật giật, song lại không vội mở mắt ra. Y đứng là ngốc, lại dễ tình cảm áp chế lý trí, Đại Nữu sao lại đi tìm y được, vừa rồi chỉ nghe Đại Nữu mất tích y đã rối loạn đến vậy rồi, mà giờ nghe Vệ Quan nói, sợ là Đại Nữu cũng đã rơi vào trong tay hắn.

Tiếng hức hức đứt quãng, nghe thật giống... tiếng nước nở của trẻ con không nhịn nổi.

Y nhanh chóng mở mắt.

Đập vào mắt là căn mật thất tự nhiên màu vàng, trên mặt tường có nền, y nương theo ánh nền mong manh đảo qua mật thất, ngừng trên người đứa bé mặc áo lông màu đỏ trong góc.

"Đại Nữu!" Y định đứng dậy đi tới, mới phát hiện huyết đạo toàn thân đều đã bị phong kín. Y cắn răng nhịn nổi đau tới tận xương tủy, từ từ chống người ngồi dậy, gọi con bé thật ôn nhu: "Đại Nữu, con qua đây."

Đứa bé ở góc nhà vẫn không cử động.

Hàng lông mi kiếm đen nhánh khẽ nhú lại, y nhẹ giọng nói:

"Đại Nữu, con lại đây, thúc không tiện tới, Lan thúc thúc của con đang bị thương."

Thân hình bé bỏng dừng tốc độ như rùa, từ từ bò về phía y.

Đại Nữu chẳng phải đã sớm biết đi sao? Lan Thanh dấu thấy nghi hoặc song vẫn ôm Đại Nữu vào trong lòng.

Y vuốt ve cái đầu nho nhỏ của con bé, nói:

"Đại Nữu ngoan quá." Y mỉm cười nâng khuôn mặt bé bỏng của con bé lên, lập tức sùng sốt.

Má phải của Đại Nữu tím bầm, đôi môi nho nhỏ mím lại, khóe miệng còn chảy xuống chút máu. Vệ Quan xuống tay quá nặng, nghĩ đánh một đứa bé là có thể ép nó nói sao? Sắc mặt Lan Thanh giận dữ, lau đi giọt lệ mong manh trên khuôn mặt con bé. Đứa trẻ bình thường đã sớm khóc đến mức nước mắt đầy mặt, nhưng Đại Nữu vẫn ra sức mở mắt, cố nhịn không cho nước mắt lan ra.

"Đại Nữu ngoan, vẫn nhịn được không khóc thành tiếng. Còn chỗ nào bị đau không?" Y dỗ nhưng Đại Nữu vẫn mím chặt miệng, mãi đến lúc không nhịn được mới khẽ mở miệng kêu một tiếng nhỏ.

Nhìn qua có vẻ không việc gì mà, y vỗ nhẹ lên lưng con bé, thấy nó hơi co lại một chút, ngón trỏ y lướt qua lưng áo lông con bé, có một vết thương...

Y lật Đại Nữu lại, thấy lưng con bé bị cắt một vết dài. Trái tim y thất lại, nhanh chóng kéo áo trong áo ngoài đỏ đỏ của con bé, trên cái lưng nhỏ bé đó quả nhiên có một vết máu nhọt nhọt.

Vệ Quan lần này đã rất quyết tâm, không định quanh co lòng vòng gì rồi! Y cẩn thận cởi quần áo cho Đại Nữu, vết đao trên lưng chắc là để dọa Đại Nữu, vết tay trên mặt mới là dùng toàn lực, nhưng Đại Nữu không chịu nói, cho dù có giết Đại Nữu cũng chẳng được gì.

Y suy nghĩ một lát, muốn quay Đại Nữu lại, nói rõ với nó, nào ngờ áo y cũng bị kéo theo, đôi tay bé nhỏ của Đại Nữu đang nắm chặt lấy áo y.

Trong chốc lát, lòng y thoáng mừng!

Cũng biết lúc này, Đại Nữu đang phải chịu đau, y không nên nghĩ vậy, nhưng, trong lòng y vẫn không nén nổi vui mừng.

Nếu lại được lựa chọn một lần, y nghĩ, vậy phải khiến Đại Nữ chịu đau, con bé mới chịu bám lấy y... Suy nghĩ lạ thường này chẳng phải chứng minh y lẫn lộn trong giang hồ nhiều năm, tâm lý đã sớm méo mó rồi sao?

Y nhẹ nhàng vuốt ve đầu Đại Nữ, nói bên tai con bé:

"Đại Nữ cái gì cũng biết, cũng không quên cách nói chuyện, phải không? Tối nay nhất định sẽ có người đến hỏi con, con có thấy thanh Uyên Ương kiếm không, cho dù hần ta có hỏi cái gì con nhất định cũng phải nói chỗ giấu kiếm đã nói cho Lan thúc thúc."

Đại Nữ không trả lời y.

Y nâng khuôn mặt nhỏ bé của nó lên, nhìn thẳng vào đôi mắt con bé, nói rõ từng chữ một:

"Đại Nữ, con muốn gặp lại dì Kim Triều không? Nếu muốn lại được chơi với dì Kim Triều vậy cứ theo lời thúc nói, có ai hỏi con, con cứ nói Lan thúc thúc biết, hiểu không?"

Con bé vẫn nhìn y, mím miệng không nói một lời.

Y cười nhạt, lại vuốt ve chòm đầu con bé. Tối hôm con bé đi cùng Lý Kim Triều, nàng đã buộc mái tóc mềm mại của nó thành vài cái búi nhỏ, cực kỳ đáng yêu. Y không thể không nói, mặc dù diện mạo Đại Nữ có phần giống cha nhưng dấu sao cũng là một cô bé, mặc quần áo đẹp vào cũng là một đứa nhỏ đáng yêu.

Y hơi tựa vào vách tường lạnh lẽo cứng rắn, ôm Đại Nữ vào trong lòng. Dẫu biết Đại Nữ đang tìm cảm giác an toàn khi ở với người quen song y vẫn cực kỳ vui vẻ. Đại Nữ chủ động thân cận với y... y thật sự rất vui...

Y nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói:

"Đại Nữ... Nếu lần này chúng ta có thể sống sót, thúc sẽ sửa đổi mọi thói quen... Con theo thúc, tìm một nơi... sống một cuộc sống như người nhà, được không?" Đại Nữ tất nhiên không trả lời.

Y thầm cười khê trong lòng. Cũng đúng, đối với y mà nói, giấc mộng đẹp sẽ luôn hiện ra ở thời khắc cuối cùng.

Không cần nghĩ tới mọi thứ khác, có người giẫm đạp lên y, y cũng thuận theo hứng chịu, so với chết thảm dưới tay kẻ khác, chẳng bằng tìm niềm vui trong mộng tưởng bản thân, đây mới là nguyên nhân chính giúp Yêu Thần Lan Thanh sống được tới hiện giờ.

Cạch một tiếng, cửa đá đẩy ra.

Lan Thanh lười biếng mở đôi mắt đẹp, ườn thẳng sống lưng như cười mà chẳng phải cười, kiên quyết ôm Đại Nữ vào lòng, gỡ thắt lưng xuống, cười nói:

"Ta còn đang nghĩ, đại thúc lúc nào mới về?" Một bàn tay đánh y tới nảy đom đóm mắt, song y lại không hề do dự dùng bốn phần lực đánh lên lưng Đại Nữ, Đại Nữ đau đến mức té sấp trên mặt đất.

Y từ từ che đi hai mắt Đại Nữ, lại đem hai tay áo dài dài của Đại Nữ buộc lại thành một nút thắt chỗ cổ tay, khiến con bé không cách nào bỏ thắt lưng ra.

"Ta chờ đại thúc lâu lắm rồi đấy." Khóe mắt y khê mấp má, làn mày xuân mềm mại mị hoặc như dòng nước nhìn về phía gã trung niên đứng ở cửa.

"Ngươi... chờ ta?" Gã trung niên sững sốt.

"Đúng vậy, đại thúc không biết ta trùng Phượng Cầu Hoàng sao? Không ai giúp ta vui đêm xuân, ta dễ phải đi gặp Diêm Vương lắm đấy." Y đứng dậy mắt không đổi sắc, nhẹ nhàng gạt Đại Nữ vào trong góc.

Y nghe thấy tiếng nắm tay của Đại Nữ tức giận đập xuống mặt đất, lòng không khỏi thầm bật cười. Y không buồn để ý quần áo sộc sịch, lén sửa sang lại tư thế, khoanh tay nghiêng đầu bước về phía gã trung niên.

"Quan ca không nói với ngài, không bảo ngài thay ta giải độc sao?"

Gã trung niên thấy thân hình y quẹo rũ dị thường, hàng mày đen nhọn nhạo ý xuân, môi hồng răng trắng, rõ ràng là một mỹ nhân câu hồn đoạt phách, sao trong thành gã thấy y lại chỉ như một thiếu niên bình thường, dễ nhìn đôi chút thôi?

"Này? Đại thúc, ngài chịu giúp ta không?"

Gã trung niên lập tức thương cho y một cái tá. "Yêu Thần Lan Thanh, ngươi nghĩ ta không biết ngươi định làm gì sao? Con dao trên người ngươi đã sớm bị lấy đi rồi, ngươi định giết ta rồi chạy trốn?"

Gò má y phồng lên, trong đôi mắt đầy vẻ phong tình kia hiện lên buồn bã cùng ủy khuất, trong dáng yêu mị lại mang theo chút thương tâm, thật dễ nhìn. Y ảo não nói:

"Ta giết ngươi rồi, còn có Quan ca, chỉ có kẻ ngốc mới nghĩ là trốn được! Ngươi không giúp ta thì cho người khác vào, đừng có đứng đây làm vương mắt." Nói xong bèn xoay người đi, không buồn để ý nữa.

Y nhìn Đại Nữ còn đang tức giận đập tay xuống, muốn mở nút thắt ở cổ tay áo ra, lòng không khỏi thăm thẳm xuống. Đại Nữ ngốc, y nghĩ thẳm trong lòng, Quan Trường Viễn, con gái huynh thật ngốc quá.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Không có gì ngạc nhiên, sau lưng có kẻ hồ đồi vô dề, áp sát sau lưng y.

"Hừ, Vệ Quan bảo ta cẩn thận ngươi. Kẻ dề tiện vô dụng nhà ngươi định dùng trâm giết ta chứ gì?" Gã trung niên rút cây trâm khỏi mái tóc y. "Ta xem ngươi giết thế nào? Tiện nhân!"

Nắm tay nho nhỏ của Đại Nữ đập xuống liên tiếp, trong lòng Lan Thanh vẫn buồn cười, Đại Nữ ngốc oi, cho dù có tháo được cổ tay áo ra thì cũng có làm được gì? Đáng tiếc y không thể che hai tai Đại Nữ lại, chuyện này sao lại để trẻ con nghe được.

Gã trung niên đang muốn giờ trò, Lan Thanh đang định hòa theo, lại nhìn qua vai gã, thấy một người đàn ông đang đứng ở cửa.

"Còn dám tiếp tục, ngươi sẽ mất mạng."

Câu nói của Hắc Ưng Vệ Quan như nước lạnh trút xuống, gã trung niên hốt hoảng nhảy dựng lên: "Vệ gia, thuộc hạ không cố ý..."

"Ngươi cho là lấy được vũ khí của hần, phong bế toàn bộ huyết đạo của hần, hần sẽ không còn cách nào giết ngươi sao? Cái miệng của hần, tay hần, thậm chí mái tóc trên đầu của hần đều có thể giết ngươi, ngươi có dám đặt cược hay không?"

"Quan ca thật hiểu rõ ta!" Lan Thanh mỉm cười, cổ nhin đau, từ từ đứng dậy. "Người quá hiểu ta, ta chẳng còn cách nào rồi."

"Cặp Uyên Ương kiếm đâu?"

"Cặp Uyên Ương kiếm? Sao vậy? Chẳng phải ngươi đã có một cái, giờ tìm lý do để giết ta diệt khẩu đấy chứ?"

"Kiếm của ta bị người ta đổi rồi."

Lan Thanh ngắt ra. "Là ai làm?"

Vệ Quan hí nhát, tát y một cái: "Ai làm? Trên đời còn ai biết trong tay ta có một thanh kiếm? Ngươi nói xem, là ai làm?"

"Ta chẳng có hứng thú gì với thanh kiếm của ngươi, sao lại đi trộm được?" Kẻ trộm kiếm tuyệt đối không phải y, vậy còn ai biết trong tay Vệ Quan có một thanh Uyên Ương kiếm... Phó Xuân Lâm!

Vệ Quan không biết tâm tư của Lan Thanh giờ phút này, đi tới trước mặt Đại Nữ, lạnh giọng hỏi:

"Ngươi thì chẳng hứng thú, nhưng vì Quan Đại Nữ lại không thể không trộm."

"Ăn nói xằng bậy! Ta lại đi làm chuyện tìm chết cho con bé ngốc này sao?"

"Không à?" Vệ Quan ra tay cực nhanh, một chân đá thẳng vào cằm Đại Nữ, cái đá này dùng lực rất nặng, cái đầu nho nhỏ của Đại Nữ mà va vào bức tường đá phía sau, sợ là óc não văng tứ phía.

"Dừng tay!" Lan Thanh lao thẳng tới, không kịp tốc độ đá của Vệ Quan, song Vệ Quan đột nhiên đổi hướng, một cước đá bay Lan Thanh.

"Chẳng phải ngươi là con chó tư lợi sao? Quan Trường Viễn lấy cái gì ra cho ngươi mà ngươi bán mạng như vậy?"

Lan Thanh lau đi tơ máu nơi khóe miệng, nằm trên mặt đất cười nói:

"Quan Trường Viễn nói, Hắc Ưng Vệ Quan không phải người tốt, thanh Uyên Ương kiếm cho ngươi còn chẳng bằng cho ta."

"Nghĩa là sao?"

"Chỉ cần ta bảo vệ hậu nhân của huynh ấy, thanh kiếm của Đại Nữ sẽ là của ta, ta lại trộm đi thanh kiếm của ngươi vậy chẳng phải có thể ước tùy ý?"

"Thanh kiếm của nhà họ Quan kia đã ở trong tay ngươi?"

Lan Thanh cười ha hả, nhàn nhàn nhìn Vệ Quan, đắc ý nói: "Quan ca, ngươi nói xem ta sẽ ước gì đây? Cho toàn bộ những kẻ ta thống hận xuống địa ngục, hay là trở thành hoàng đế giang hồ, ngươi nói xem cái nào hay hơn?"

Vệ Quan liếc sang Đại Nữ, nghi hoặc hỏi:

"Tiểu quý này ta dọa nạt đánh đập đều chẳng chịu nói chuyện, nó làm sao nói cho ngươi được?"

"Sao lại không nói cho ta được? Ta mạng nó nhảy vực chạy trốn suốt ba tháng, khổ nhục kể như vậy chẳng lẽ còn không linh?"

"Nó không chỉ cầm điếu mà còn là một con ngốc, ta có đánh mắng nó thế nào nó cũng chẳng hé răng, một con ngốc làm sao nói cho ngươi?"

"Con bé không cầm điếu cũng chẳng ngu ngốc, chẳng lẽ ngươi không nghe thấy tiếng khóc của nó? Huống chi, Quan ca, cho dù là bức tường cặn bã đi chăng nữa, Lan Thanh ta cũng có thể làm vỡ bần được." Lan Thanh vẫn nghe thấy tiếng đập đầu tức giận của Đại Nữ.

Đánh rất tốt! Trong mắt Vệ Quan, Đại Nữ làm vậy là tức giận, tức giận vì Lan thúc thúc phản bội mình. Ha ha, muốn Đại Nữ diễn trò còn chẳng bằng trùng hợp như thế này.

"Kiếm đâu?"

"Thanh kiếm ta ngàn vạn khổ cực mới lấy được, sao phải đưa ngươi không công."

"Đó chỉ là truyền thuyết, ngươi cầm nó chắc gì đã hữu dụng."

"Không thử một chút sao ta cam tâm được? Quan ca ngươi cũng biết, trên người ta có độc, ước muốn cả đời này của ta là dùng sức lực bản thân giết kẻ hạ độc, có thể có cơ hội như vậy, ta nhất định sẽ không bỏ qua."

"Ngươi không sợ ta giết Quan Đại Nữ hay sao?"

Lan Thanh nhìn Đại Nữ, khóe miệng khẽ nhếch lên cười nhẹ: "Vì sao ta lại có nụ cười 'chỉ cần năng vui, những thứ khác đều chẳng sao cả', ngươi đã hiểu chưa? Ba tháng nay ta đã diễn trò tới mức coi là thật rồi. Ta không muốn Quan Đại Nữ chết, dù sao nó cũng cho ta một cơ hội báo thù, được rồi, chỉ cần ngươi tha cho nó, ta đồng ý chia cho ngươi một phần." Thật kỳ lạ, bình thường y vẫn luôn để ý Quan Đại Nữ nhận xét ra sao về mình cho nên luôn ăn nói cẩn thận trước mặt Đại Nữ. Hiện giờ y lại chẳng buồn để ý xem Đại Nữ có hiểu nhầm y hay không?"

"Ngươi có thể chia cho ta cái gì?"

"Chỉ cần chuỗi Uyên Ương kiếm này thực sự có thần lực đáp ứng điều ước, sau khi ta giết chết gia chủ Lan gia, mọi thứ của Lan gia đều sẽ thuộc về ngươi."

"Gia chủ Lan gia? Vậy Phượng Cầu Hoàng trên người ngươi là hấn..."

"Đúng vậy." Lan Thanh cười: "Quan ca, trên giang hồ vẫn chưa ai phát hiện bộ dáng ta với gia chủ tiền nhiệm rất giống nhau đâu."

Vệ Quan cực kỳ kinh ngạc, cẩn thận quan sát Lan Thanh.

"Gia chủ Lan gia xuống tay với em trai, nay đưa em trai này đòi lại công bằng, rất bình thường mà." Lan Thanh nói.

"Lan gia luôn luôn đơn truyền..."

"Ta là con tư sinh. Khuôn mặt hấn vốn xấu xí, đồ kỳ ta, hận ta, sau khi gia chủ tiền nhiệm qua đời, y liền hạ Phượng Cầu Hoàng lên người ta, đá thẳng ta ra khỏi Lan gia. Chuyện này cũng chẳng hay ho gì, ngươi muốn ta nói bao nhiêu lần đây?"

"Kiếm đâu? Làm sao ta biết mọi chuyện có phải là ngươi gạt ta hay không?"

"Tốt, giao trước cho ngươi một thanh. Ba tháng nay ta ở nhà Lý Kim Triều trong thành, kiếm tất nhiên cũng trên tay nàng. Ta đã nói với nàng, thanh kiếm ấy là phỉ ăn uống của ta, chờ ta kiếm được đôi chút sẽ trở lại chuộc đồ."

"Ngươi giao thanh kiếm đó cho một dân thường?"

"Giao cho dân thường chẳng hiểu võ nghệ mới hay chứ, nàng ta không biết ảo diệu của thanh kiếm, ngươi mau thả Đại Nữ ra, chúng ta đi lấy thanh đó xong rồi lấy thanh khác." Nói xong, nhắm mắt lại, không để ý tới hấn nữa.

Vệ Quan đứng yên tại đó một lúc lâu không nói gì. Nếu Lan Thanh nói giao thanh kiếm cho một kẻ biết võ, hấn chắc chắn sẽ nghi ngờ đây là cạm bẫy do Lan Thanh bày ra, tiện tay là cướp được, Lan Thanh mà dùng cách này lừa hấn vậy thật quá ngu xuẩn.

Hắn từng điều tra về Lý Kim Triều, chẳng qua là một cô gái mồ côi bán rượu, chẳng khác gì đám dân thường nằm ăn chờ chết, không có chỗ dựa trên giang hồ nào... "Nếu ngươi lừa ta..."

"Vậy ngươi sẽ trở lại tìm ta. Chẳng lẽ ta với Đại Nữ còn biến mất trong mật thất được sao, còn ai cứu ta?"

Vệ Quan cười lạnh: "Đúng vậy. Nhà ngươi vốn chẳng có bằng hữu nào cả, nói ra cũng thật đáng thương."

Y lại nhìn về phía Đại Nữ đang tức giận, hỏi: "Vì sao ngươi lại che mắt nó đi?"

"Vi ánh mắt của trẻ con là trong sạch nhất." Lan Thanh chẳng chút lo lắng nói.

Vệ Quan ngửa đầu lên cười lớn:

"Ngươi cũng có ngày cảm thấy mình bẩn thỉu sao? Có muốn ta tìm người tới giúp ngươi vậy bẩn hoàn toàn không?"

"A, Quan Ca không sợ miệng của ta, tay của ta đều có thể giết người sao?"

"Ta tìm bảy tám người vào canh gác ngươi, chẳng lẽ ngươi còn có thể giết sạch từng người một được sao? Ngươi ngoan ngoãn chờ ta trở lại, những người này sẽ không làm phiền ngươi. Nếu không ngươi sẽ tự chuốc khổ vào người đấy."

"Ta chờ ngươi về." Y lơ đãng nói.

Lan Thanh nghe tiếng cửa đá khép lại, ráng sức quay đầu nhìn vào trong góc. Đại Nữ rút cuộc cũng cời được nút thắt tay áo, rõ ràng là lưng vẫn còn đau song vẫn cố gắng cời thắt lưng đang che mắt.

Lan Thanh mỉm cười, bước tới bỏ cho con bé.

Khi đôi mắt nho nhỏ đó trùng lên nhìn y, bàn tay nho nhỏ đó ra sức đánh y, y mỉm cười càng thoải mái.

"Đại Nữ, khi con tức giận thật giống một chú gấu trắng nhỏ, nếu khuôn mặt không bị xanh tím thì lại càng giống." Y vuốt ve nắm tay nho nhỏ của con bé, nhặt cây trầm ngọc bích cách đó không xa lên.

"Đại Nữ, khát không?"

Con bé không để ý tới y.

Y cười khẽ, cây trầm xẹt qua cánh tay, một tia máu phun ra.

Đôi mắt nho nhỏ lại quay về, nhìn thẳng vào máu tươi đang chảy ròng ròng của y, con bé lại ngẩng đầu nhìn y, dùng sức đánh lên người y.

Y hứng chút máu, nói:

"Đại Nữ, há mồm."

Miệng con bé hơi nhếch lên, song vẫn đánh y, muốn y băng bó.

Y nhủ mảy. "Đại Nữ, nghe lời! Muốn sống ra ngoài phải nghe lời, chẳng lẽ con không muốn trút giận thay cha mẹ con?" Giọng nói mang theo vẻ nghiêm khắc.

Nắm tay Đại Nữ ngừng lại, đôi mắt nhỏ hồng hồng nhìn máu trong lòng bàn tay y. "Mau lên, há miệng ra."

Cái miệng bé bỏng rốt cuộc cũng mở ra dẫu không tình nguyện.

Y cười: "Ngao lắm. Hóa ra con quả thực nghe hiểu."

Vị máu chảy vào trong miệng nó, hoàn toàn khác với mùi hôi thối khi trước nó ngửi được trên người cha. Con bé vừa nhìn người cho mình uống, vừa vuốt bàn tay đang chảy máu của y.

"Đại Nữ, muốn ta nhanh chóng băng bó à? Không được đâu... Đại Nữ, đừng nhúc nhích."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Y đứng dậy, lại kéo mạnh miệng vết thương ra, máu tươi tuôn ra như suối.

"Đại Nữu, con đã nghe hiểu được, vậy những chuyện xảy ra hôm đó hẳn con đều nghe đều thấy, phải không? Lan thúc thúc của con là người xấu đấy." Ngưng một lát, y khẽ cười thành tiếng, không ngờ mình che dấu trước mặt Đại Nữu lâu như vậy, rốt cuộc vẫn bị lộ. Y không quay đầu lại, nhẹ giọng nói: "Lan thúc thúc của con từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp người tốt như cha con đâu. Lan thúc thúc khi ở nhà luôn phải đề phòng mọi người xung quanh, như rốt cuộc thúc vẫn bị anh trai ruột lừa gạt, có thể thấy công phu đề phòng người khác của thúc quả yếu kém."

Y đi quanh căn phòng đá này, nhỏ máu xuống khắp nơi. Máu không đủ lại vạch một vết ở chỗ khác, không hề nương n tay.

Y vẫn nghe thấy tiếng đập, song mặt vẫn treo nụ cười, không để ý tới con bé, tiếp tục nói:

"Anh trai của Lan thúc thúc hạ Phượng Cầu Hoàng lên người Lan thúc thúc, muốn khiến thúc sống không bằng chết trên giang hồ, cuối cùng tự sát... Có thể như vậy sao? Thúc vốn luôn dẻo dai, hẳn hạ Phượng Cầu Hoàng? Vậy thúc phải theo ý đòi thôi, không chảy theo dòng vậy không sống nổi. Có người tin vào tin đồn mà hấn thả ra, bắt được thúc, thúc cũng tùy những kẻ đó muốn làm gì thì làm, con người thôi mà, có phải chuyện lớn gì đâu? Thúc nghĩ, mình cố nhịn như vậy chỉ vì một ngày có thể thoải mái tự do... Tới khi gặp cha con, thúc mới hiểu được thúc vẫn luôn khao khát một thế giới mà mình không thể chiếm được."

Y không nghe thấy tiếng Đại Nữu đập đập, nhìn lại, đôi mắt nho nhỏ đáng yêu của con bé đang trừng lên nhìn y.

Môi y trắng bệch song vẫn cười vui vẻ:

"Đại Nữu vẫn còn lắng nghe sao? Tốt quá, vừa rồi thúc nói đến đâu rồi nhỉ... Thúc nói, thúc lúc đó mới hiểu được thúc vẫn luôn mong muốn một thế giới khác mà mình không thể chiếm được. Nếu ta tới được thế giới đó, vậy liệu có phải mọi quá khứ đều sẽ được tiêu diệt hoàn toàn? Trên đời này có kẻ như Lan Thanh, cũng có kẻ như Quan Trường Viễn, thúc muốn tiến vào thế giới thanh tịnh của Quan gia, song, cuối cùng thúc vẫn hủy đi thế giới đó. Thúc đã rất hối hận rồi, đã rất không muốn hủy Quan gia, hôm đó ta cuốn lấy Vệ Quan, song không ngăn cản được những người mà hẳn ta thuê tới..."

Y tạm ngừng một lát, bật cười. Còn giải thích làm gì nữa? Hôm đó y không tận tâm tận sức ngăn cản thảm họa của Quan gia xảy ra, rõ ràng có thể dùng lực chiến với Vệ Quan, song y không làm. Bởi y biết, cho dù có lấy mạng ra đầu lại cũng chẳng cách nào giết chết được Vệ Quan, như vậy chuyện Quan gia bị diệt là tất nhiên, y cần gì phải phí mạng? Nói tới đây, tính tự tư tự lợi của y vẫn khó sửa nổi.

Y nghiêng đầu nghe tiếng máu của mình rơi xuống mặt đất. Tí tách tí tách, thêm một giọt chảy xuống lại thêm một chút cơ hội bảo vệ Đại Nữu... Mỗi giọt rơi xuống, y lại cảm thấy vui sướng từ tận sâu trong nội tâm, đây chẳng phải trong lòng y có bệnh thì còn là gì?

Một lúc sau, y lại ôn nhu nói:

"Đại Nữu, sau khi con sống sót rời khỏi đây, hãy quên mọi chuyện đi. Quên cha con, quên mẹ con đi, còn cả ta nữa. Lý Kim Triều là cô gái tốt, Phó Xuân Lâm đoạt đi thanh kiếm kia chắc là định thay người cầm lại Quan gia, bọn họ không giống với ta, đều là người tốt. Sau này con theo bọn họ, cuộc sống nhất định sẽ tốt hơn..." Đại Nữu mắt tích, Phó Xuân Lâm sẽ toàn lực tìm kiếm, lúc này Vệ Quan lại lên vào nhà của Lý Kim Triều, Văn gia trang có thể theo dấu mỗi đồ đuổi theo, đến lúc đó... Danh hiệu của Vệ Quan là Hắc Ưng, không thích kết bè kết đảng chỉ biết thuê người. Người được thuê cũng chẳng nhiều, Vệ Quan lại coi trọng thanh kiếm kia như vậy, sao có thể cho nhiều người tiến vào kế hoạch này? Chỉ sợ đám người được thuê để diệt Quan gia đều đã bị giải quyết trong tay Vệ Quan.

Y cũng đoán chắc chỉ có bảy tám người đi theo Vệ Quan, không thể nhiều hơn. Những người này dùng toàn lực để theo dõi y và Đại Nữu, còn Vệ Quan sẽ tự mình đi lấy kiếm.

Y toàn thân vô lực, ngã ngồi ở một góc nhà cách cánh cửa đá một quãng. Ý thức của y cũng dần mơ hồ, nghe thấy Đại Nữu đang bò lại, nhẹ giọng nói:

"Đại Nữu, tránh những chỗ máu ra."

Không bao lâu sau, Đại Nữu chui vào trong lòng y.

Y khẽ thở phì phò, mắt máu hơi nặng, y lại hỏi: "Đại Nữu, có ngửi thấy mùi máu hay không?"

Y chờ đợi, cảm thấy đứa bé trong lòng nhẹ nhàng đụng vào mình, bàn tay nhỏ bé ngăn miệng vết thương y.

Đại Nữu thật ngọt, chạm vào y như vậy sẽ khiến y đau, song con đầu này lại thật thoải mái. Từ sau huyết án Quan gia tới giờ, đây là lần Đại Nữu thân cận nhất với y.

"Vây... thơm chứ?"

Con bé lại đụng nhẹ vào bụng của y.

Y ráng sức nín cười, khó khăn nói:

"Quan Trường Viễn, lúc này đệ đã lấy mạng ra đèn rồi... Chuyện này sao đệ lại làm được nhỉ? Đệ chẳng phải Yêu Thần Lan Thanh dơ bẩn hay sao... Sao lại làm vậy vì con bé ngốc nghếch nhà huynh kia chứ..."

Máu của người họ Lan, chỉ cần xuất huyết quá nhiều, mùi máu cũng đủ khiến bảy tám người lập tức hôn mê vài ngày, nếu nặng thêm một chút, vậy sẽ khiến hắn trực tiếp đi gặp Diêm Vương.

Muốn có thuốc giải cũng rất đơn giản, cứ uống máu của y là được.

Một mình chứng cho chuyện này, tiền nhiệm gia chủ.

Đương nhiệm gia chủ dưới sự đe dọa của tiền nhiệm gia chủ, to gan thí nghiệm, đương trường làm chết bảy tám người ngoài được bắt tới, tiền nhiệm gia chủ cũng chết trước lúc đó, khi ấy y cũng ở ngay cạnh song lại máu lạnh không hề ngăn cản mọi chuyện.

Cho nên, giờ hắn là báo ứng.

Trong lòng y thầm run lên.

Từ khi gã trung niên đi vào, mọi chuyện vẫn phát triển theo hướng y nghĩ, bao gồm chuyện Vệ Quan đi lấy kiếm, phái người tới canh gác y, cho tới trước mắt y đều dự đoán chính xác, như vậy hẳn những chuyện tiếp theo y cũng không sai lắm gì.

Có chín thành cơ hội, Lý Kim Triều sẽ diễn trò khiến Vệ Quan nhận định y đã lừa gạt, còn người của Vân gia trang sẽ theo đuôi Vệ Quan tới, đầu tiên là quan sát, sau đó cứu người.

Nhưng y không chờ nổi, Vệ Quan phát hiện bị lừa ắt sẽ đem Đại Nữu ra khai đao trước tiên, đến lúc đó, Vân gia trang cho dù có nghĩ cách cứu viện cũng đã muộn. Y muốn thay Đại Nữu diệt trừ những kẻ này trước, nếu không cuối cùng Đại Nữu bất hạnh chết thảm, y sẽ hối hận cả đời...

Cửa đá bật mở, y theo bản năng bảo vệ con gấu trắng nhỏ trong lòng. Lúc này khí huyết đang đậm, là thời cơ tốt nhất để gây chết người.

Hiện giờ, chỉ còn Vệ Quan.

Phó Lâm Xuân, nếu nguoi ngay cả một tên Vệ Quan cũng chẳng giết kịp, vậy nguoi còn chẳng bằng ta.

Quan Trường Viễn, con gái của huynh, đệ dùng cả tính mạng bảo vệ! Lần này, gặp lại huynh đệ có thể lớn tiếng nói: Đây là nghĩa khí của đệ! Quan Trường Viễn!

"Đại Nữu, thật ra cháu vốn không phải con gái Lan Thanh đúng không?"

Ý thức y vốn mơ hồ, những lời này của Lý Kim Triều đột nhiên xẹt qua ý thức của y, khiến thần hồn y đều đột nhiên hồi tỉnh.

Y không chết?

"Sao ta cứ thấy Đại Nữu cháu thật thông minh, còn cha cháu đúng là kẻ ngu ngốc, kẻ ngu ngốc sao sinh ra đứa con gái thông minh được, đúng không?"

Miệng vết thương nơi cánh tay của y bị chọc nhẹ vào, song đau tới tận xương, tiếp đó y nghe thấy tiếng Lý Kim Triều kêu lên thảm thiết:

"Đại Nữu, cháu đánh đi! Di chỉ chọc cha cháu có cái mà cháu đã mất hứng à, nhỏ mọn thế! Đúng là, đã vậy đi đi chọc cháu cho vui, di chọc này chọc này... Quên đi, mặt cháu xưng phù như vậy, sao di nữ."

"Được rồi được rồi." Công Tôn Chi nói: "Ta thấy con bé cũng đói bụng rồi, nguoi đi ra quán mua cho nó bát cháo đi."

"Đại Nữu không thích ăn cháo, nó thích mỳ, có điều quán gần đây đóng cửa rồi, ra ra phố mua vậy. Ngủ đi, phiền ngài trông hộ nhé."

Lan Thanh cố đội, tấm cửa gỗ rồi cuộc cũng khép lại. Trong phòng ngoại trừ Đại Nữu ra chỉ còn tiếng hít thở nhẹ nhàng của Công Tôn Chi. Hóa ra đây không phải giấc mộng, y thật sự còn sống...

Bên giường bỗng chấn động đôi chút.

"Con bé nhà nguoi đúng là." Công Tôn Chi ủy khuất nói:

"Đại bá bá cũng chỉ một mồi, đẩy cháu ra một chút thôi mà, cháu hẹp hòi thế làm gì. Cũng đúng, bá bá muốn ngồi lên giường vậy phải đẩy cháu ra rồi, tới đây nào, đại bá bá bắt mạch cho cháu, xem cháu uống máu cha vào có vấn đề gì không... Hả, cảm nhảm chân rồi, sao chân cháu giống tay như đúc thế này... Đại bá bá đùa vậy vẫn không khiến cháu cười được sao?"

Trong phòng yên tĩnh một lúc.

Công Tôn Chi lại nói:

"Con nhóc nhà cháu nhìn qua thật ngốc nghếch, nhưng gặp chuyện cũng chẳng khóc lóc quấy phá, lớn lên bên cha cháu không biết có thay đổi hay không? Cha cháu..." Công Tôn Chi ngừng một chút, như cố ý lại như vô tình nói: "Muốn tự sát bảo vệ cháu vốn là ý tốt, nhưng hấn xuống tay quá nặng, biết trong mật thất không gian nhỏ bé, hơi máu cho dù tan đi cũng chỉ có hạn, Phó Xuân Lâm có thể không bị ảnh hưởng nhưng những đệ tử Vân gia trang khác theo đuôi hấn lại thảm rồi. Bá bá không tin hấn không tính ra được điểm này, hấn tâm lý ngoan độc như vậy, tương lai cháu học được thì sẽ ra sao? Cháu không hiểu? Không sao, có người hiểu là được rồi."

Mí mắt Lan Thanh khẽ động.

"Bé con yên tâm, cha con mất máu hơi nhiều nhưng có bá bá ở đây, hấn có muốn chết cũng không dễ đâu, nhưng mà... Cháu nói xem, bá bá trao đổi điều kiện với hấn có được không? Bá bá giải Phụng Cầu Hoàng cho hấn, còn cháu, sẽ đi theo bá bá. Thói quen một người nếu được tạo thành năm mười lăm mười sáu tuổi thì còn sửa được, nếu từ khi sinh ra đã bắt đầu, vậy muốn sửa sẽ rất khó. Cha cháu cho dù có lòng hướng thiện, nhưng nếu ngày đó lại tới, chỉ sợ cũng sẽ lại hy sinh những người muốn cứu hấn, khó bảo đảm không có ngày cả cháu cũng bị hấn làm hại, chẳng bằng cháu đi theo bá bá, mười lăm năm sau, cháu sẽ là một cô bé đáng yêu lương thiện, được không?"

Không! Trong lòng Lan Thanh thoáng kích động. Rõ ràng y đã đồng ý để Phó Xuân Lâm giữ Đại Nữ lại, nhưng... nhưng...

"Cha cháu cũng không cần lo về Hắc Ưng Vệ Quan. Vân gia trang đúng là trung lập song đối với kẻ diệt sạch toàn gia người khác cũng sẽ không bỏ qua. Bé con, cháu xem, Phụng Cầu Hoàng được giải, cha cháu sẽ khôi phục toàn bộ công lực vốn có, khi đó y mang theo cháu sẽ chỉ thêm phiền toái thôi! Còn chẳng bằng đi theo bá bá, biến thành một thầy thuốc nhỏ, cháu có đồng ý không?"

Đại Nữ không nói được, tất nhiên không trả lời hấn được, dấu sao Công Tôn Chi cũng không thật sự nói cho nó nghe.

"Ài, chẳng qua chỉ là một thiếu niên hơn mười tuổi, có biết cách nuôi dạy trẻ nhỏ không đây?" Công Tôn Chi vuốt ve đầu Đại Nữ, lại nhìn thiếu niên trên giường. "Tối nay lại tới."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Sau khi Công Tôn Chi đi khỏi, Đại Nữ khẽ dụi dụi đôi mắt nhỏ, cẩn thận đứng dậy, lúc lắc lúc lắc đi qua y, sang bên cạnh giường. Nó đang định chuyên tâm nhìn Lan Thanh, lại phát hiện Lan Thanh đã tỉnh lại.

Lan Thanh vươn tay ra nhẹ nhàng chạm vào hai má còn hơi xanh tím của con bé, hỏi:

"Đại Nữ, còn đau không?" Lời vừa nói ra khỏi miệng mới phát hiện giọng nói mình khàn khàn khó nghe.

Đại Nữ nhìn y trong chốc lát, bỗng nhiên cúi đầu nghịch túi của mình.

Y muốn ôm con bé vào lòng, nhưng toàn thân thật quá yếu ớt. Vết bầm tím trên mặt Đại Nữ đã tiêu tan không ít, chứng tỏ đã qua mấy ngày song y vẫn còn rất yếu, có thể thấy mất máu quá nặng.

Y mỉm cười xoa xoa đầu con bé, nói:

"Kết quả là thù nhà của con rốt cuộc vẫn do Vân gia trang trả giúp... Đại Nữ, ta... ta..." Lan Thanh do dự một lát, câu nói "Sau này con nên theo Công Tôn Chi học y" ra tới cửa miệng nhưng mãi vẫn không thành lời.

Y nghĩ, chờ một thời gian nữa đi, giờ y quá suy nhược cho nên nói năng không được đầy đủ, chẳng bằng chờ y bình phục rồi mới từ biệt Đại Nữ.

Đại Nữ tìm được một thứ gì đó trong túi, lấy ra đưa tới trước mặt y.

Y ngẩn ra, nhìn cây trầm ngọc bích.

Trên trầm không có máu, chứng tỏ có người đã cẩn thận lau khô nó.

Đại Nữ thấy y không nhận lấy, đôi nhân nho nhỏ nhích nhích về phía trước, đôi tay bé cũng dịch dịch tới.

Y rốt cuộc cũng nhận lấy, cười khẽ nói:

"Đại Nữ ngoan lắm, còn biết thay thức thức thu lại cây trầm." Định vuốt ve khuôn mặt con bé, lại thấy nó tiếp tục cúi đầu lục túi.

Con bé muốn lấy gì từ trong túi ra? Cái túi này hẳn là do Lý Kim Triều mua cho con bé, để con bé để mấy thứ đồ lặt vặt mà mình thích. Trẻ con luôn thích lấp đầy cái gì đó, chẳng lẽ người không biết sao? Lý Kim Triều trước đây từng nói vậy. Y quả thực không biết, thậm chí ngay cả chuyện Đại Nữu thích ăn mỳ y cũng không phát hiện, y vốn không thể nào làm một người cha tốt được.

Thật ra, làm cha con bé được hay không, y cũng không để ý, y chỉ mong Đại Nữu ở bên cạnh y. Chỉ cần Đại Nữu ở bên y, y có thể trả nhân tình còn thiếu cho Trường Viễn huynh, cả đời cũng được, dẫu sao cũng có thể trả hết..

Bàn tay nhỏ nhỏ của Đại Nữu mở ra trước mắt y.

Lan Thanh tròn mắt.

Đó là một đóa hoa nhỏ nhỏ màu trắng, đóa hoa đã sớm tàn chỉ còn lại thừa vài cánh hoa, song Đại Nữu vẫn rất cẩn thận trải phẳng nó ra, rồi đưa cho y.

Đóa hoa nhỏ bé như vậy rất bình thường. Những nơi hoang dại có, vườn hoa cũng có, đêm mười lăm tháng giêng đó, cũng có.

"...Nhận được hoa năm nay, nghĩ tới mọi việc như ý, vận may tới... Đại Nữu, đây là con để riêng tặng cho thúc thúc sao..." Y khẽ lầm bầm.

Đại Nữu không gạt đầu, đôi mắt nhỏ nhỏ vẫn nhìn y.

Y cẩn thận tiếp lấy, ánh mắt có phần mơ hồ. "Đại Nữu... Con không ghét thúc thúc sao?"

Y dùng hết sức lực để dựng người ngồi dậy, lại dùng sức ôm Đại Nữu đang hơi kháng cự vào trong lòng.

Y có thể cho rằng thật ra Đại Nữu không căm ghét y hay không? Có thể cho rằng Đại Nữu không nhớ rõ buổi đêm tanh máu đó không, con bé vẫn cho rằng y là Lan thúc thúc của nó, là Lan thúc thúc mười phần thân thiện với nó ở Quan gia?

Là y không muốn thừa nhận, y muốn Đại Nữu ở lại bên y, không phải muốn trả lại nhân tình cho Quan gia, mà là... mà là... y muốn có một người ở bên y, bất kể y là ai, bất kể y từng làm chuyện gì!

Người đó sẽ không mang theo mục đích gì. Trong mắt y, ai ai cũng mang theo mục đích tiếp cận y, chỉ có Đại Nữu, đứa nhỏ đơn thuần như tờ giấy trắng mới khiến y yên tâm.

Trúng Phụng Cầu Hoàng cũng được, tương lai công lực khôi phục cũng tốt, y muốn mình chỉ cần quay đầu lại là có thể thấy người khiến y an tâm, muốn có người có thể quẳng đi sự ích kỷ của y, một người hết lòng yêu thương.

Luôn không có ai như vậy... Luôn không có ai như vậy... Y vẫn cứ cô độc, nhắm nháp tư vị không ai bầu bạn, cho dù Quan Trường Viễn đối đãi với y như huynh đệ, song đối với y, Quan Trường Viễn luôn luôn là loại người khác y, là người lạ trong thế giới khác y.

"...Thật kỳ lạ, Đại Nữu, rõ ràng người nhà họ Lan chỉ nên vì lợi ích bản thân, Vân gia trang đồng ý lo cho con, mặc dù thúc thúc không muốn song cũng vui vì vậy..." Y vui vào bờ vai nhỏ nhỏ của Đại Nữu, hốc mắt y nóng dần lên.

Thứ tâm tình lạ lẫm này thật khó chịu, dĩ vãng y chỉ vui sướng vì mình, đã lúc nào từng cao hứng thay cho người khác? Y biết Đại Nữu đi theo Vân gia trang mới có lợi cho tương lai của con bé, nhưng mà... nhưng mà...

"Mỳ đến đây, mỳ đến đây!" Lý Kim Triều lấy đầu vai đẩy cửa vào, hai tay đang cầm bát mỳ, vừa vặn thấy Lan Thanh đang quay lưng về phía mình, còn Đại Nữu bị y ôm chặt lấy, hai hàng lông mi nhú lại, cái miệng nhỏ nhỏ cong xuống. Nàng vốn định kêu: Lan Thanh, người ôm chặt quá rồi..

Nhưng, nàng ngưng lại, đặt bát mỳ lên bàn, làm như không thấy Lan Thanh ra vẻ tự nhiên xoa người, đầu vai Đại Nữu đã ướt đầm. Nàng nhăn nhó mặt, làm bộ lơ đãng nói:

"Đại Nữu à, nếu có thể, mong cháu ở ở lại."

Lan Thanh hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói: "Ta cũng đang có ý này, Đại Nữu đành nhờ..."

Lý Kim Triều lại nói tiếp:

"Vừa rồi lúc ta về có gặp ông chủ quán ngay bên cạnh, hẳn đang bàn chuyện bán quán với người ta, cái này... Dẫu sao Đại Nữu cũng thích ăn mỳ, người có muốn làm thay ở quán đó không? Không biết nấu mỳ cũng đừng lo, ta sẽ tìm đầu bếp trong quán rượu tối dạy người, sao nào?"

Lan Thanh tròn mắt nhìn nàng.

Lý Kim Triều kéo mạnh Đại Nữu ra khỏi lòng y, Đại Nữu cũng như chạy nạn, tay chân ôm chặt lấy nàng.

Nàng vỗ vỗ lên đầu Đại Nữu, miệng nói:

"Cho dù người định phiêu bạt giang hồ cũng phải đợi Đại Nữu lớn thêm một chút chứ. Trước đó dẫu sao cũng phải kiếm ăn, nếu sống ở đâu cũng được vậy chẳng bằng đến đây, giúp đỡ lẫn nhau. Sao nào?"

Đúng vậy, y từng nghĩ, nếu sống cùng Đại Nữ, vậy tìm một nơi yên bình sống qua ngày, nhưng...

Chi tiết còn chưa nghĩ tới, huống chi Vân gia trang... Chủ nhân thứ ba Lý Kim Triều hoàn toàn không biết tính toán đuổi y đi của Phó Xuân Lâm?

Ảnh mắt y lại chuyển sang Lý Kim Triều đang cho Đại Nữ ăn. Đại Nữ hiện giờ ngay cả thìa cũng chẳng dùng tốt, khi quá đói, không có người cho con bé ăn, con bé sẽ dùng tay bốc thẳng lên, nếu có thời gian dạy dỗ con bé, Đại Nữ của y chưa chắc đã kém hơn những đứa trẻ khác...

Công Tôn Chi cho rằng y tuổi trẻ bốc đồng, cho dù thế nào cũng chẳng thể sống nổi cuộc sống của dân chúng bình thường.

Phó Xuân nhận định y không thể thoát khỏi thân phận người nhà họ Lan, cho dù ẩn nhẫn thế nào thì dòng máu ác của Lan gia vẫn chảy trong y, sớm hay muộn Đại Nữ cũng sẽ bị liên lụy vì y.

Nhưng, không ai hiểu được nội tâm của y, dẫu y còn trẻ nhưng cũng đã trải qua rất nhiều chuyện giang hồ đáng ghê tởm, có thể sống một cuộc sống yên tĩnh với Đại Nữ, y cầu còn chẳng được.

Y cúi đầu nhìn đóa hoa nhỏ mình nắm chặt không rời.

"Lan Thanh?"

Vân gia trang có thể dung hợp giang hồ với cuộc sống bình thường, nhất định y cũng có thể làm được. Có lẽ y không thể lập tức thoát khỏi, song thời gian trôi qua, nhất định y có thể cùng Đại Nữ trở thành dân chúng bình thường, thuận lợi sống một cuộc sống nương tựa lẫn nhau.

Huống chi, y có chủ nhân thứ ba của Vân gia trang giúp đỡ, cho dù Phó Xuân Lâm muốn đuổi y đi cũng phải lo lắng xem có thể tạo thành xung đột nội bộ không; trong thành này có Vân gia trang, Đại Nữ cũng được bảo đảm thêm kha khá... Y suy nghĩ một lát, nhìn về phía Đại Nữ.

Đại Nữ đang dựa vào Lý Kim Triều, đôi mắt nhỏ nhỏ lướt qua vai nàng nhìn y.

Y rút cuộc vẫn lựa chọn tư lợi cho bản thân, hạ giọng nói:

"Được, ta sẽ tới làm ở quán đó, sau này mong người chiếu cố nhiều hơn tới hai cha con chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Vài năm sau---

"Mau lên mau lên, nếu chậm một chút thì không bắt kịp xe ngựa đâu."

Mười lăm tháng giêng, Lan Thanh dọn quán sớm hơn lúc thường, kéo Đại Nữ chạy vội về phía đường lớn. Động tác của Đại Nữ hơi chậm, y dứt khoát ôm luôn nàng hoa tiên bé nhỏ ấy lên, chạy về phía con đường.

Ban đêm đèn đuốc sáng trưng, quán rượu treo cao đèn lồng, sáng gần như ban ngày. Mã phu kêu lên:

"Sắp đi rồi, cẩn thận đấy!"

"Đại Nữ, năm nay không có di Kim Triều tới giúp, con tự lên đi." Y nhanh chóng đặt con bé xuống đất.

Đại Nữ gật đầu, đôi mắt nhỏ sáng trong cố nhìn về phía xe ngựa.

Nó mới năm sáu tuổi, thân hình còn thấp bé, không chen được với những cô nương mười lăm mười sáu tuổi, lập tức bị tụt lại phía sau.

Lan Thanh ho nhẹ một tiếng, vốn định tiến tới bế Đại Nữ lên, ôm nó sang phố đèn chơi, nào ngờ con bé lại ra sức bò tiếp, đuổi theo xe ngựa kia.

Trên nóc xe ngựa đã có người thu lại bàn đạp. Y thừa dịp mọi người đang nhìn về phía xe ngựa, khẽ đá ra một viên đá nhỏ.

Viên đá không nhẹ không nặng đánh trúng đầu gối Đại Nữ, thần sắc Lan Thanh thoáng hiện vẻ đau xót, nhìn con bé đạp vào bàn đạp.

"..." Thu bàn đạp lại cũng thu thêm cả một đứa bé, người của Vân gia trang vuốt ve đầu con bé. "Coi như người may mắn, bé con."

Đại Nữu xoa xoa đầu gối, không kêu đau, vội vàng đem cái túi to nằm ngoài mở rộng ra, chờ hứng hoa.

Mười lăm tháng giêng hàng năm luôn có hoạt động đón mừng năm mới, dân chúng cũng vui vẻ không biết mệt mỏi, Đại Nữu cũng say mê hoạt động này, tuy rằng cả năm ngoái hay sáng nay đều ở bên cạnh y, nhưng từ sau năm Đại Nữu mất tích trên xe, y không tin ai nữa, chỉ tin bản thân mình, nhất định hàng năm phải đi theo xe ngựa tới cùng.

Đại Nữu thật đúng là hứng cũng chẳng bằng được người khác, ngay cả hứng hoa cũng chậm hơn người khác một bước... Y thờ dài, khoe miệng nở một nụ cười yêu thương chiều chuộng, lấy chuỗi tiền đồng kiếm được ban ngày ra.

Y tháo chuỗi tiền đồng ra, nhẹ nhàng phóng một đồng đi, đánh trúng một đóa hoa nhỏ vừa đc quăng ra khiến nó chuyển hướng, rơi vào trong túi của Đại Nữu.

Đôi mắt nhỏ nhỏ của Đại Nữu sáng lấp lánh, nhìn đóa hoa nhỏ rơi vào trong túi.

Y mỉm cười, lại thuận thế phóng ra vài đồng tiền. Những đóa hoa đầy trời rơi xuống trong túi Đại Nữu.

Các cô nương khác trên xe vừa đỏ kị vừa tức giận, đệ tử Vân gia trang đứng bảo vệ an toàn cho các cô nương liếc nhìn về phía y một cái rồi quyết định làm như không thấy gì.

Đã có người phí tiền để lấy lòng một đứa bé, vậy, hẳn cũng ngại ra cản.

Xe ngựa đi vòng quanh thành một vòng, dừng ở trước phố đèn. Các cô nương lớn hơn đồng loạt xuống xe, Đại Nữu ngồi đang muốn đi xuống, đệ tử Vân gia trang bên nói: "Bé con, để ta bế cháu xuống."

"Đa tạ, con gái ta, để ta bế xuống." Lan Thanh lập tức tiến tới bế thân hình mềm mại nhỏ bé của Đại Nữu lên.

Đệ tử Vân gia trang cũng hơi ngạc nhiên khi thanh niên này lại có thể theo kịp tốc độ xe ngựa mà không hề mệt mỏi. Hắn suy nghĩ một chút, người thanh niên này hẳn là người giang hồ, cũng không có gì quá ngạc nhiên.

"Con gái người thật đáng yêu, chúc các người năm mới vui vẻ." Người của Vân gia trang lên nhìn về phía sau y, không một nữ nhân, hóa ra là một người cha độc thân mang theo con gái, cũng thật khó khăn.

Lan Thanh khách khí đáp: "Đa tạ."

Chỉ đi vòng một vòng thành đã mất hơn nửa đêm, Đại Nữu cũng đã hơi mệt nhưng vẫn vội vàng mở cái túi to ra, lấy một bông hoa nhỏ thơm lừng đưa cho y.

Y mỉm cười thoải mái đón lấy: "Đại Nữu, con đưa hoa cho ta, ta rất vui... Trong túi còn mà, cho đi Kim Triều nhé?"

Cái đầu nhỏ nhỏ va nhẹ vào y một cái: "Di Kim Triều năm nay không ở đây, con lấy hoa thay đi cũng tốt mà, nhưng hoa trong túi con còn nhiều lắm, có muốn đưa cho những người khác không?" Y hỏi thử.

Đại Nữu không gật cũng không lắc, cẩn thận thu lại những đóa hoa nhỏ.

"... Nói với thúc thúc nhé?" Y mỉm cười, đợi một lúc mới phát hiện Đại Nữu đang nhìn chăm chăm vào món đồ chơi bằng đường bên phố, không chịu trả lời câu hỏi của y.

Hàng xóm láng giềng con bé đầu quen ai, chẳng lẽ là cậu bé nhà nào mà con bé thích? Y thật sự không nghĩ ra, mỉm cười nói: "Đi, chúng ta ra mua đồ chơi bằng đường rồi đi xem đèn hoa."

Y đi tới trước quán, vừa nói muốn mua một món đồ chơi bằng đường xong, đụng vào túi bên hông một cái, lại đột nhiên im bật.

"Quý khách?"

Đôi mắt nhỏ nhỏ của Đại Nữu sáng lên, đang muốn tự tay nhận lấy món đồ chơi bằng đường ngọt ngào kia.

"Á... Đại Nữu, trong túi bảo bối của con có tiền không... Ta... mượn của con được không?" Nếu y nhớ không nhầm, Đại Nữu đem tiền lý xì của mình nhét hết vào trong túi bảo bối.

Đại Nữu nhìn y, lại nhìn món đồ chơi bằng đường, tức giận đập y một cái rồi lấy bao lý xì từ trong túi ra.

Y ôm con bé lấy mấy đồng tiền trong đó ra, mua món đồ chơi bằng đường dưới ánh mắt kỳ quái của chủ quán.

Con bé lại chỉ vào một món đồ chơi nhỏ nhỏ khác.

Y nhún mày, mỉm cười nói:

"Đại Nữu, khẩu vị của con cũng thật ghê gớm. Được, chủ quán, cho thêm một cái."

"Người trẻ tuổi, người chiều con bé quá."

"Chẳng còn cách nào, Đại Nữu chỉ có một mà."

"Con gái người không biết nói à?" Chủ quán nhiệt tình nói: "Nếu không phải trời sinh tâm địa có muốn vào miếu uống chén nước bùa không? Con của Trương Đại Đông ở phố tay đột nhiên không nói được, uống chén nước bùa lại trở lại bình thường đấy."

"Con gái ta trời sinh không nói được, cảm ơn ý tốt của người." Lan Thanh mặt không đổi sắc, ôm con bé đi vào phố đèn rực rỡ sắc màu.

Đại Nữu năm sáu tuổi rồi nhưng chẳng khác gì khi hai tuổi, chỉ có thân hình lớn hơn một chút, cũng thật khỏe mạnh, chưa từng bị bệnh, y nghĩ đây chắc hẳn là kế thừa sự cường tráng của Quan Trường Viễn.

Bình thường con bé hay theo y ở trong quán, lúc rảnh y sẽ dạy nó đọc sách viết chữ, nó học chậm cũng không sao, đầu sao y vẫn luôn ở đây, từ từ dạy bảo, sớm muộn con bé cũng sẽ học được.

Đại Nữu xem ra đã quên đi thời gian chạy nạn, quên cả mấy người Quan Trường Viễn... Trẻ con hay quên, quả thật vậy, nhưng Đại Nữu vẫn luôn ghét rương quần áo.

Trong căn nhà nhỏ của hai người bọn họ không có rương quần áo, vì Đại Nữu mà nhìn thấy nó sẽ rất tức giận nhìn chăm chăm vào y không rời, như đang nhớ lại cái gì đó... Nhưng con bé muốn nhìn thì cứ nhìn, chỉ cần Đại Nữu không phải không nhìn y, y đều không để ý.

Món đồ chơi làm bằng đường đưa tới trước mặt y, y sùng sốt, Đại Nữu lấy thêm một cái khác là để cho y hay sao?

Y không kiềm được nở một nụ cười vui vẻ nói: "Đại Nữu đã mời ta đương nhiên phải nhận rồi." Y cẩn thận buông con bé xuống, dắt nó đi trên con đường dài treo đèn đó. Con bé không phải đứa trẻ hoạt bát hiếu động, cũng hơi sợ người lạ, cứ đi sát bên cạnh y không chịu rời xa.

Theo bên cạnh y, y lại cảm thấy càng tốt, không hề cảm thấy xấu hổ vì sự ích kỷ của mình.

Ánh mắt y tùy ý đảo qua đám người, đột nhiên ngưng lại, mặt không đổi sắc kéo Đại Nữu nấp vào trong bóng tối. Trong thành này có chủ nhân thứ ba của Vân gia trang nên cũng thấy an toàn hơn đôi chút, nhưng người giang hồ luôn luôn mang theo phiền toái.

Y thấy cái gì? Thấy kẻ trong giang hồ từng tin theo tin đồn của gia chủ Lan gia, đề y ra mặt đất muốn làm gì thì làm.

Con người đen kịt không chút ánh sáng, đuôi theo kẻ đó, bất tri bất giác, mây đen tầng tầng lớp lớp bao phủ đầy lòng.

Phượng Cầu Hoàng của y đã sớm giải, bóp chết kẻ đó cũng chẳng khác nào giết một con kiến.

Chỉ cần y muốn, kẻ đó không thể sống tới ngày mai.

Con người đen nhánh của Lan Thanh nhìn chăm chăm vào người đó, lại liếc nhìn sang tam công tử của Vân gia trang ở chỗ khác. Tam công tử kia như đang lơ đãng ngắm đèn hoa.

Chỉ sợ ngắm đèn hoa là giả, sợ y lén giết người trút hận mới là thật? Những lời đồn đại gièm pha về Yêu Thần Lan Thanh trong giang hồ đều được Vân gia trang ghi lại, tất nhiên biết rõ tất cả những chuyện y cảm thấy thẹn thùng.

Chỉ cần y ra tay, Vân gia trang sẽ có lý do cướp Đại Nữu đi.

Hàng mi đen ả đi sát ý sắc bén, Lan Thanh cúi đầu nhìn về phía Đại Nữu.

Đại Nữu rõ ràng muốn tới ngắm đèn hoa, nhưng y không đi, con bé cũng không đi. Hôm nay con bé vẫn như năm đó, đồ rực như một bao lì xì, mái tóc đen mềm mại thắt thành búi nhỏ, cái này cũng là nhờ đại thẩm hàng xóm giúp đỡ.

Dẫu thế nào y cũng vẫn thấy Đại Nữu gốc của y là cô bé đáng yêu nhất trên đời này.

"Đại Nữu, chúng ta không xem đèn hoa, về nhà sớm được không?"

Con bé nhìn y, lại quay sang phía đèn hoa nhìn một cái, cuối cùng ngậm món đồ chơi bằng đường kia gặm đầu một cái. Cảm giác ấm áp khác thường chảy qua trong lòng y. Y yêu cầu lấy lệ thôi, chỉ cần chỉ cần trong lòng Đại Nữu y quan trọng hơn so với bất cứ chuyện gì, vậy y sẽ vô cùng vui sướng. Y không nhận được ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ ấm áp ấy, hôn lên khuôn mặt đó:

"Đại Nữu thật ngoan."

Y đi về phía ngược lại, rẽ vào đường tắt, không quay đầu lại. Khi y trở lại trong nhà, khóa cửa xong, quay đầu lại, đã thấy Đại Nữu chủ động trèo lên giường.

Y mỉm cười cời giày cho con bé, gạt cánh hoa dính trên người nó đi rồi không kìm được cười nói.

"Đại Nữu thơm quá, không được không được, đồ chơi bằng đường không bỏ vào túi được, mai ta lại mua cho con ăn." Y thay con bé thu lại món đồ chơi bằng đường, mang bàn chải đánh răng tới chấm thuốc, mỉm cười nói: "Đại Nữu ngoan, mở miệng ra nào."

Đại Nữu vừa thấy cái bàn chải đánh răng ngày nào cũng phải đổi mặt, bèn quay đầu định ngủ luôn.

"Đại Nữu học cho tốt, sáng mai lại có kẹo đường cho con ăn mà." Y dỗ dành, lấy một viên kẹo đường nhỏ ra.

Đại Nữu nhìn viên kẹo rồi lại bàn chải đánh răng, rốt cuộc cũng không tình nguyện đồng ý, dưới sự giúp đỡ của Lan Thanh, học cách đánh răng.

Lan Thanh nén cười. Mai Đại Nữu ăn viên kẹo hàm hương có thể khiến miệng lưỡi tỏa mùi thơm này xong, không biết có giận hay không?

Đại Nữu trước giờ chưa từng đau răng, cũng có thể coi là công của y. Y xuất thân Lan gia, cực kỳ chú trọng tới vệ bề ngoài, hàm răng trắng, miệng tỏa mùi thơm, đây là yêu cầu cơ bản.

Đại Nữu còn nhỏ, răng cũng nhỏ nhỏ trắng trắng, khi mỉm cười hẳn cực kỳ đáng yêu, đáng tiếc là y chưa bao giờ thấy Đại Nữu cười lớn.

Khuôn mặt nhỏ bé của Đại Nữu hơi nhăn lại, Lan Thanh mỉm cười thu dọn xong cũng tự leo lên giường. Lúc bình thường y mặc áo ngủ, nhưng hôm nay y bỏ áo khoác ra, đắp chăn cho con bé.

Đại Nữu đầu sao cũng vẫn còn nhỏ, không thức khuya được, đôi mắt nho nhỏ đã nửa nhắm nửa mở, hàng mi tinh tế rung rung như ráng thanh tinh lại đôi chút.

"Bé ngoan, ngủ đi, sáng mai phở đèn còn chưa dọn, ta sẽ mang con tới xem." Y ôn nhu nói, ôm lấy Đại Nữu ảm áp.

Cửa khóa rồi, y sẽ không đi, cởi áo khoác vậy sẽ không lập tức lao ra được. Giờ y muốn giết một người rất dễ, nhưng, một khi y giết người, y với Đại Nữu sẽ chẳng còn tương lai nữa.

Cuộc sống hiện giờ là ước nguyện của y, khiến y luyến tiếc không thể buông tay. Cho nên, y tình nguyện buông bỏ quá khứ xấu xa đó. Nực cười thay, Vân gia trang lại ra sức bảo vệ loại bình an này. Không hỏi nguyên do sự việc, chỉ cần không xảy ra chuyện chết người là được, loại giang hồ dơ bẩn đó y đã sớm nhìn thấu.

Y nhắm mắt lại, nắm ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay, mu bàn tay nổi gân xanh lên. Hạt Tử Trương Lâm chết đi, Vân gia trang biết quá khứ của y, sẽ nghi ngờ y đầu tiên, y tuyệt đối không thể xuống tay... Y theo bản năng nghĩ tới mười tám thủ pháp lăng trì. Đột nhiên, dưới bụng bị một cái đá nhẹ, y lập tức mở mắt, Đại Nữu đau quá nên dùng chân đá y.

Y vội vàng buông tay: "Đại Nữu, thúc thúc không cố ý mà, thúc thúc không cố ý làm tay con đau..."

Con bé tức giận, lại đánh lên người y.

"Được được, con muốn đánh thúc thì cứ đánh.. Không muốn đánh thúc thúc à?" Bé gấu trắng trẻo qua người y, đi tới bên cạnh giường. Đại Nữu vốn thẳng thắn, nếu trước khi ngủ giận y vậy nhất định sẽ cố chấp quay lưng về phía y ngủ.

Y ôm lấy thân thể nhỏ bé của nó, nếu không nó sẽ lăn xuống đất mất.

"Đại Nữu, con muốn quay đầu ra ngoài ngủ à... Được rồi, hôm nay thôi đó." Y cười nhẹ, vỗ về tấm lưng đang quay về phía mình.

Giờ muốn ra ngoài giết người... trước tiên phải đi bé gấu trắng bên cạnh giường này ra chỗ khác mới được, nếu ngay cả nhất thời xúc động giết người cũng phiền toái như vậy, thôi thì quên đi, để cho người của Vân gia trang chờ không một đêm đi.

Y nghĩ, tốn tâm tư xem xem nên nuôi dạy Đại Nữu ra sao còn thực tế hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thân Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

"Quán mỹ Nữ Nữ" mở cửa lúc giữa trưa.

Lan Thanh vừa nấu vừa liếc về phía cửa hàng trái cây bên phố.

"Đến đây nào, Đại Nữu, ăn chút mứt hoa quả nào." Giọng nói của Công Tôn Chi khẽ vang tới: "Vừa rồi bá bá nói đến đâu rồi? Ài, bá bá khó khăn lắm mới tìm được người thân thiết, không ngờ lại là một đứa trẻ, nếu cháu lớn thêm một chút, bá bá sẽ lấy cháu về nhà. Cháu có hiểu không đấy? Không sao, tới đây, bá bá giải thích cho..."

Công Tôn Chi vốn là kẻ nói nhiều, khó khăn lắm mới tìm được Đại Nữu không nói được tới nghe hần lải nhải, mỗi năm đều tới làm phiền Đại Nữu vài lần... Lan Thanh cũng chẳng ngăn cản, chỉ cần Đại Nữu không kháng cự, có trường bối thương yêu Đại Nữu, y cầu còn chẳng được.

Huống hồ người này y thuật vô cùng tốt, thân thể Đại Nữu khỏe mạnh được như vậy cũng là nhờ hần.

"Tới đây nào, mở miệng ra. Đây là dược liệu mà bá bá chú tâm tìm ra, không không, đừng nhổ ra, ngâm trong miệng chờ nó tan ra, vậy mới không dễ sinh bệnh. Nhớ đấy, mỗi ngày ăn vào giữa trưa, mỗi cây chỉ ăn một nửa, nửa còn lại để mai ăn tiếp, không được ăn nhiều, hiểu không?" Công Tôn Chi sớm đã đem dược liệu bỏ thành một túi nhỏ. Hần không sợ Đại Nữu không nhớ, đâu sao nam nhân ở ngay bên phố kia cũng sẽ không quên.

Đại Nữu cẩn thận đem cái túi nhỏ nhét vào trong túi bảo bối của mình.

Công Tôn Chi nhìn vào một cái, mỉm cười nói:

"Còn mấy đóa hoa nhỏ đâu, bá bá biết mười lăm tháng giêng có hoa sẽ rất may mắn, cháu cũng hứng được mà, định tặng cho ai vậy? Có phần của bá bá..."

Bàn tay vươn ra bị gạt sang một bên. Công Tôn Chi sắc mặt buồn bã.

"Không chịu cho bá bá sao? Hóa ra trong lòng cháu bá bá nhỏ bé chẳng đáng kể vậy sao? Uống công bá bá mua bao tay với giày mới cho cháu, cháu có biết tay với chân cháu trông rất giống nhau không? Bá bá còn cố ý mua hai loại hai màu khác nhau..." Hần kéo kéo bàn chân nho nhỏ của con bé.

Cái giày nhỏ của con bé không dính mấy bụi đất, có thể thấy Lan Thanh cũng chẳng định mở rộng nhân duyên cho đứa bé này.

Hần yêu mến vuốt ve đầu con bé. Có người cha như Lan Thanh thật không hiểu là tốt hay xấu, mỗi lần hần tới thăm con bé, nó luôn ngồi trong quán, chưa từng chơi với người khác, đương nhiên cũng không bị người khác bắt nạt, thế nhưng, thế giới của con bé chỉ có Lan Thanh với Lý Kim Triều, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Con bé vừa ăn trái cây vừa nhìn ra ngoài cửa, Công Tôn Chi vốn tưởng nó ý lại vào Lan Thanh, không lúc nào rời mắt khỏi nam nhân này, nào ngờ đột nhiên con bé nhảy xuống ghế, chạy ra ngoài cửa hàng.

Lan Thanh cũng thấy hành động đột ngột này của con bé. "Đại Nữu!" Y vội vàng buông xuôi xuống, đuổi theo. Con bé không chạy về phía y mà đuổi theo một phụ nữ vừa đi qua quầy trái cây.

Con bé nắm chặt lấy người phụ nữ kia, bàn tay mò vào trong túi, lấy đóa hoa nhỏ ra.

"Người làm cái gì vậy, người..." Người phụ nữ kia cũng có con. Đứa bé đẩy Đại Nữu một cái: "Đừng chạm vào mẹ ta!"

Đại Nữu nhìn tên nhóc kia, lại nhìn người phụ nữ, giờ cao hai tay chứa đầy những bông hoa, muốn đưa cho người phụ nữ kia.

"Cháu bé, hoa của cháu đã tàn rồi, ta không mua đâu...."

"Phu nhân hiểu lầm rồi." Công Tôn Chi mặt không đổi sắc, tiến tới cười nói: "Đứa nhỏ này hai ngày trước nhận được hoa may mắn lễ Nguyên Tiêu, muốn chia cho hàng xóm, chắc hẳn nó thấy phu nhân khí chất cao quý, muốn phu nhân được một năm vui vẻ may mắn."

"Hoa may mắn lễ Nguyên Tiêu?" Người phụ nữ nhìn bé gái sạch sẽ ngốc nghếch mang theo về lấy lòng kia, lại nhìn lên sang nam nhân trẻ tuổi đang ôm chặt đứa bé.

Về ngoài tốt thường thu được hảo cảm của người khác, hơn nữa Công Tôn Chi nói bé gái kia mồ côi mẹ, nhờ cha một tay nuôi nấng, lúc đấy người phụ nữ mới mỉm cười nhận lấy đóa hoa nhỏ: "Cô bé, cảm ơn ý tốt của con."

Đại Nữu nhìn nụ cười của người phụ nữ đó không chớp mắt.

"Mẹ, đi thôi, đừng để ý tới nó." Cậu bé kéo kéo mẹ, quay đầu lại trừng mắt nhìn Đại Nữu.

"... Người ta mất mẹ.... Thông cảm cho người ta một chút... Đương nhiên mẹ yêu con nhất rồi..." Giọng nói của người phụ nữ kia từ từ biến mất trong một căn ngõ nhỏ.

Công Tôn Chi vuốt ve đầu Đại Nữu, cười nói: "Bé con, lại đây ăn kẹo với bá bá được không?" Hần cố tình dời sự chú ý của Đại Nữu đi. Chắc đến tám phần là người phụ nữ vừa rồi rất giống mẹ Đại Nữu nên mới khiến nó đau khổ chờ đợi như vậy.

Đại Nữu chẳng để ý tới hần, nhìn thẳng vào căn ngõ kia. Lan Thanh đổi lại sắc mặt, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nho nhỏ của Đại Nữu.

"Đại Nữu ngoan." Y miễn cưỡng mỉm cười, toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh.

Hóa ra Đại Nữu vẫn còn nhớ rõ quần áo mẹ nó mặc hôm đó.

Giống hệt người phụ nữ vừa rồi!

Con bé vẫn không quên được mẹ mình sao? Rõ ràng Đại Nữu không ghét y, thậm chí ý lại vào y, có lúc giận y, có lúc cười với y, ngoại trừ không nói một lời ra, những thứ khác quả thực đều như trở lại quãng thời gian vui vẻ gọi Lan thúc thúc kia, Đại Nữu đã sáu tuổi rồi, đáng lẽ nên quên đi những kỷ ức hồi hai tuổi chứ.

Ít nhất, trí nhớ của một đứa trẻ không thể tỉnh tề đến vậy được. Có chuyện gì xảy ra vậy? Đại Nữu vốn sinh ra đã ngốc nghếch, nhưng ngốc nghếch thì làm sao nhớ kỹ như vậy được?

"Có chỗ nào không ổn à?" Công Tôn Chi nhìn ra điểm khác thường của y.

"Không, không có..."

Có vài quan sai vội vã chạy qua, cắt đứt lời của bọn họ. Công Tôn Chi kinh ngạc nói: "Trong thành có nhiều quan sai như vậy, chắc hẳn có chuyện giết người rồi..."

Xa xa, có người của Vân gia trang nhìn Công Tôn Chi vuốt cằm.

Công Tôn Chi thăm kinh ngạc, lén liếc mắt nhìn sang Lan Thanh.

Lan Thanh như không thấy, ôm lấy Đại Nữu nói: "Đại Nữu, chúng ta qua xem đi."

Đại Nữu vẫn quay đầu nhìn vào ngõ nhỏ, mãi đến khi chạm vào mồ hôi lạnh trên mặt Lan Thanh, con bé mới chuyển ánh mắt về khuôn mặt y. Đại Nữu dùng cái găng tay mà Công Tôn Chi vừa thay cho mình, lau lau mồ hôi trên mặt y, Lan Thanh lòng lại mềm ra, thần thiết cọ cọ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé.

"Đại Nữu ngoan quá." Giọng nói của y thật nhẹ nhàng.

Đại Nữu đột nhiên há miệng, hà một hơi về phía y.

Lan Thanh ngửi được mùi hương trong miệng con bé, không khỏi cười lên thành tiếng. Đứa bé này vẫn còn nhớ viên kẹo thơm mà nó thấy lạ sao? Ngậm trong miệng xong sẽ liên tục tỏa hương, từ sáng đến giờ Đại Nữu cứ hà hơi liên tục không ngừng, còn thối không ít hơi lên mặt y, định khiến y cũng được thơm theo.

Con bé thích ăn thì hôm khác lại mua là được, có điều đứa nhóc ngốc nghếch này lại không hiểu làm sao để tranh đoạt thứ gì, tính cách này đúng là thiệt thòi, y nhớ khi mình ở tuổi con bé, sớm đã biết phải làm sao để đoạt lấy một món đồ rồi. Không sao, y cứ nghiêng theo tính tình này của Đại Nữu, con bé không biết cách tranh đoạt, y giúp con bé lấy là được.

Công Tôn Chi nhìn cặp cha con này, thu mọi chuyện vào trong ánh mắt.

Quan sai tiến vào trong quán rượu, bên ngoài không ít dân chúng vây lại. Đệ tử Vân gia trang tiến tới, nhỏ giọng nói:

"Ngũ lão gia, là Hạng Tử Trương Lâm chết trong quán rượu, cảnh tượng lúc chết rất khó coi." Quả nhiên là Hạng Tử Trương Lâm! Công Tôn Chi thăm rùng mình, lập tức chạy vào xem xét tỉ mỉ.

Lòng hiếu kỳ của Lan Thanh không lớn, đứng ở rìa ngoài cùng của đám người.

Y thấy sau khi Đại Nữu ngửi được mùi máu tanh, khuôn mặt nhỏ bé hơi nhăn lại, bèn lui lại vài bước, áp khuôn mặt Đại Nữu vào bờ vai mình, dỗ dành nói: "Đừng sợ, đừng sợ, mọi chuyện đã có ta."

Một lúc sau, Công Tôn Chi đi ra, nghiêm khắc hỏi: "Người đó do ai giết, ta nên hỏi người rồi?"

Lan Thanh mỉm cười tự tại nói: "Từ sau khi Hạng Tử Trương Lâm vào trong thành, Vân gia trang chẳng phải luôn trông chừng ta suốt ngày suốt đêm sao? Làm sao ta xuống tay được đây? Trương Lâm vì luyện tà công, từng nhân lúc ta trúng Phượng Cầu Hoàng không cách phản kích đè ép ta. Ngày đó ta vì cầu sống mà đáp ứng, hôm nay ta lại vì Đại Nữu mà không tùy tiện ra tay." Y thấy Đại Nữu không hít thở được bèn lỏng tay ra, coi con bé hết nhìn đông lại nhìn tây, nói tiếp. "Lại nói, ta không thể rời xa Đại Nữu, lỡ con bé gặp chuyện không may, ai sẽ lo cho nó? Ngũ gia cho rằng ta sẽ dẫn Đại Nữu đi gây án sao?"

Mấy năm nay Công Tôn Chi vẫn luôn âm thầm quan sát, tuy rằng cách yêu thương của Lan Thanh có phần ích kỷ nhưng không thể không thừa nhận, Lan Thanh thương yêu Đại Nữu chẳng khác nào châu báu hiếm thấy trên thế gian.

"Trên đời này lại có chuyện trùng hợp vậy sao?"

Lan Thanh nhún vai. "Trên đời này có vô số chuyện trùng hợp." Y không sợ Công Tôn Chi tới điều tra, dẫu sao Hạng Tử Trương Lâm chết cũng không

liên quan đến y.

"Người thật sự chưa từng muốn giết hẳn?"

"Không, ta không muốn báo thù, ta chỉ muốn sống bình yên với Đại Nữ." Y nói với thần sắc đầy thành ý.

Đại Nữ cúi đầu mở túi ra, lấy được liệu trong túi, đưa tới bên miệng Lan Thanh.

Lan Thanh đầu tiên cũng hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười mở miệng ra, để Đại Nữ cho được liệu vào.

"Đứa bé này cũng thật thương cha..." Công Tôn Chỉ thở dài. Được liệu trân quý này cho người lớn ăn thì thật lãng phí. Lan Thanh cố ý hút thật nhiều được liệu vào, hút vào hút vào, hút tới hơn nửa. Đại Nữ lập tức đánh lên miệng y, cản y ăn quá nửa. Y nhìn cười, vẫn hút tiếp, Đại Nữ tức giận, cái miệng nhỏ bé cắn một đầu khác, nhanh chóng ăn sạch một nửa kia. Cuối cùng, cái miệng nhỏ nhỏ hồng hồng chạm vào Lan Thanh.

Đôi mắt nhỏ nhỏ giận dữ trừng lên với y.

Lan Thanh không nhìn nổi nữa, cười lên thoải mái. Biết ánh mắt Công Tôn Chỉ vẫn đang theo dõi y, nhưng y vốn không để ý hẳn lúc này đang nhìn y như thế nào. Y không tự tay giết Hạt Tử Trương Lâm, không phải Trương Lâm không đáng chết mà là y muốn sống cùng Đại Nữ, phải gạt bỏ máu tanh trên đôi tay.

Cá tính một người do trời định, Hạt Tử Trương Lâm thích theo Thiên Môn luyện công, sớm đã tự tạo thành đường cùng cho bản thân rồi, cần gì y phải động thủ? Sau Lan Thanh sẽ tự có người nhuộm máu tanh, giết chết Trương Lâm. Có điều, người sau Lan Thanh đó xuất hiện sớm hơn so với y nghĩ.

Những lời này y sẽ không nói với người ngoài, tránh bị phát hiện tâm tư y đã sớm vận vẹo... Công Tôn Chỉ nói không sai, tính cách một người nếu dưỡng thành từ khi sinh ra, muốn thay đổi rất khó, y với Hạt Tử Trương Lâm cũng giống nhau, song y có Đại Nữ, y nguyện vì Đại Nữ mà sửa đổi. Đại Nữ không thích mùi máu tanh, vậy y sẽ không dính đến nó, y nghĩ, y nhất định có thể trở thành một người bình thường, chỉ cần cho y thời gian nhiều một chút, y sẽ làm được.

Khi Đại Nữ tức giận luôn phình to hai má, trông rất đáng yêu. Y dấu khiến con bé tức giận cũng không muốn nó nhớ lại về mẹ mình, con bé giận dữ cũng không phải không có cách nào...

"Đại Nữ, đừng giận, đừng giận, chiều nay ta mang con ra ngoài thành chơi, được không?" Y dỗ dành.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Bốn năm sau ——

"Đại Nữ! Đại Nữ, ta đã về!" Lan Thanh nhuộm vẻ phong trần, mệt mỏi bước về nhà, lại phát hiện phòng ốc trống không.

Y không nhìn nổi thoáng hiện vẻ thất vọng.

Nếu y không nhầm, buổi sáng Đại Nữ sẽ tới Vân gia trang luyện công, nhưng giờ đã là chạng vạng rồi, con bé đang ở đâu chứ? Y vốn định ra ngoài đi tìm, nhưng năm nay Đại Nữ cũng đã mười tuổi rồi, y cứ theo sau mãi, Đại Nữ sớm muộn gì cũng phản cảm...

Vân gia trang sẽ không để Đại Nữ mất tích, cho nên y cứ ở nhà chờ là được.

Vài năm trước Kim Triều gặp chuyện, nàng từng nghĩa khí cứu giúp y, y tất nhiên cũng nên hồi báo... Tính cách y thay đổi rồi chăng? Cho dù là hiện giờ, y vẫn nhận định trên đời ngoại trừ Kim Triều ra không còn ai đáng tin cậy, nhưng, y phải học cách tin tưởng mới có thể cùng Đại Nữ sống một cuộc sống như dân chúng bình thường.

Nếu có thể, y không muốn Đại Nữ học võ, không học võ cũng có nghĩa là không dính dáng gì đến giang hồ, y sẽ dùng cả đời bảo vệ Đại Nữ.

Song y phải thay Kim Triều tìm thuốc, Đại Nữ không thể đi cùng y, vì vậy y cố tình để con bé bá Phó Lâm Xuân làm sư phụ, con bé học được bao nhiêu cũng được, chỉ cần Đại Nữ là đồ đệ của Phó Xuân Lâm, người của Vân gia trang sẽ che chở con bé khi y không ở đây, đó cũng là tâm tư của y.

Nhưng y luôn luôn lo sợ, sợ Vân gia trang sớm muộn gì cũng sẽ đoạt đi sự quan tâm của Đại Nữ về y.

Chạy suốt cả đêm, y đã hơi mệt mỏi, nhắm mắt dưỡng thần.

Không biết bao lâu sau, trên người được phủ thêm một tấm chăn mỏng, khoe miệng y khẽ mỉm cười, lòng cũng biết Đại Nữu đã về.

Nếu nói trên đời này còn người nào để ý đến y, quan tâm đến y, vậy nhất định là Đại Nữu rồi. Y còn nhớ rất rõ, nửa năm trước, khi y rời nhà, Đại Nữu còn chế mỗi tiễn y ra tới tận ngoại thành. Đại Nữu, rốt cuộc cũng đặt y trong lòng.

Y nghe thấy tiếng lách cách vang loạn lên trong phòng bếp, tiếng động vô cùng lớn, y thiếu chút nữa không nhịn nổi cười to. Đại Nữu đang nấu com, trước khi y rời nhà có dạy con bé nấu com, nhưng cũng có nói với nó, lúc nào cũng có thể tới Vân gia trang ăn uống không mất tiền, song Nữu nhi cũng thật ngoan, ngàn vạn lần đừng nói cho y, nửa năm nay con bé đều tự nấu ăn lấy, y cũng thâm đau lòng.

Không bao lâu sau, mùi com tỏa khắp phòng, bàn tay nho nhỏ vỗ vỗ lên vai y.

"Ta không dám mở mắt đâu." Y ôn nhu nói: "Đại Nữu, lần này ta xa nhà nửa năm, là lần xa nhà lâu nhất. Đại Nữu giờ lớn thế nào rồi? Đã mười tuổi rồi đó." Y vươn tay chạm vào cánh tay con bé, không khỏi nhướn mày, lại sờ lên khuôn mặt con bé, bật thốt lên: "Đại Nữu, sao con gầy thế?"

Vội vàng mở mắt, ngây người.

Đại Nữu trước mắt dường như lớn thêm một chút, nhưng rõ ràng nửa năm trước được là đứa nhỏ được y nuôi nấng đến mức tròn vo, giờ mặc dù vẫn hơi tròn tròn nhưng mặt mày cũng có vài phần bớt trẻ con, thân hình cũng cao thêm đôi chút.

Đại Nữu của y sao lại như vậy?

Đại Nữu của y chẳng phải nhóc heo con sao?

Trẻ con mười tuổi lớn nhanh như vậy chỉ trong nửa năm sao?... Tuy vẫn chưa tới thất lung y, nhưng lại khiến lòng y bất an. Một đứa trẻ sao lại lớn nhanh như vậy? Mau thêm chút nữa, chẳng phải sẽ không còn là cô bé luôn ý lại vào y nữa sao?

Mau thêm chút nữa, chẳng phải giữa y và Đại Nữu sẽ có ngăn cách? Lần sau khi y về nhà, liệu Đại Nữu có còn tiếp nhận y nữa không?

Đại Nữu dùng sức vỗ vỗ lên tay y, chỉ vào bàn đồ ăn.

Trái tim y còn chưa ổn nhịp lại, theo bản năng nhìn theo hướng ngón tay con bé. Com trắng, với rau... Lập tức, trái tim loạn nhịp cũng bình tĩnh lại.

Y chỉ dạy Đại Nữu nấu com với làm rau, không thay đổi, điểm này không hề thay đổi.

Y theo bản năng muốn ôm lấy Đại Nữu cùng ăn, nhưng vừa chạm tới tay con bé lại bị gạt ra.

Y im lặng trong chốc lát, cười nói:

"Đại Nữu ngoan quá... Có nhớ ta không?" Sờ sang lại mái tóc cho con bé. Đó, vậy cũng có chút bóng dáng nửa năm trước, nếu béo thêm một chút thì hay.

Không nên không nên, y đã lãng phí quá nhiều thời gian vào việc tìm được liệu rồi, phải mau chóng kết thúc thôi. Nếu không, nếu không... sợ là Đại Nữu sẽ quên y mất, sợ là Đại Nữu sẽ vứt bỏ y...

Con bé không để ý tới y, nhìn qua giấy bút, bắt đầu viết trước mặt y.

Y thấy thế bèn mỉm cười. Trước kia đều là do y tự dạy Đại Nữu viết chữ, sau khi y đi tìm thuốc, Phó Xuân Lâm lãnh trách nhiệm dạy Đại Nữu võ công và đọc sách. Y nhìn sang, chữ viết của Đại Nữu chính trang, thẳng hàng, nếu con bé bớt ngốc hơn, y nghĩ, có lẽ nó sẽ là Quan Trường Viễn thứ hai.

Diện mạo của Quan Trường Viễn giờ ra sao y đã không còn nhớ mấy, nhưng giờ nhìn Đại Nữu, luôn cảm thấy sau lưng con bé như có Quan Trường Viễn đứng... Không, không phải vậy.

Cho dù là nhà họ Quan cũng được, Uyên Ương kiếm cũng thế, mọi thứ đã sớm biến khỏi trí nhớ của Đại Nữu rồi, nếu không con bé đã không thân cận, ý lại vào y như vậy.

Y nhìn quanh căn nhà nho nhỏ, đây là một căn nhà rất nhỏ, nhỏ tới mức bàn ăn với bàn học là một. Khi Đại Nữu lớn thêm chút nữa, chắc phải đổi sang căn nhà lớn hơn, nhưng, những ngày vui vẻ nhất từ khi y sinh ra đến giờ đều là trong căn nhà nho nhỏ này.

Mùa hè Đại Nữu gặp nóng, thường sẽ lăn xuống mặt đất ngủ o o, y tình lại thiếu chút nữa đạp phải quả cầu thịt nho nhỏ này. Mùa đông lạnh, y còn phải mua thêm nhiều chăn bông cho Đại Nữu, con bé hay đá chăn ra, cho nên y phải mua riêng chăn thật nặng để Đại Nữu đá đi cũng không được, khi con bé tức lên cũng thường dùng chân đá y.

Những kỷ niệm như vậy, càng nhiều lại càng tốt, y vui với những kỷ niệm đó, cũng không mong nó thay đổi, thậm chí, năm nay thi thoảng còn có suy nghĩ, chỉ cần Đại Nữu từ nay về sau không gặp chuyện giang hồ nguy hiểm gì, y tình nguyện vì cuộc sống hiện tại mà phớt bỏ công phu, hoàn toàn rời khỏi giang hồ.

Trong miệng y có vỏ trứng.

"..." Y len lén nhìn Đại Nữ, thấy nếu mình nhỏ ra nhất định sẽ bị con bé phát hiện, mặt không đổi sắc, nuốt luôn vò trứng vào trong bụng.

Y nghĩ Đại Nữ không được béo như trước có lẽ có liên quan tới khả năng hấp thụ của con bé. Không sao, lần này y sẽ lưu lại lâu một chút, nuôi cho Đại Nữ béo như heo con.

Mập một chút mới khỏe được, hai năm trước con bé còn béo đến mức cả đôi mắt cũng nhỏ đi, thật đáng yêu! Song Vân gia trang lại đối đãi với Đại Nữ không đủ tận tâm, khiến con bé gầy đi thế này.

Hơn nữa, con bé lớn lên thật giống Quan Trường Viễn, vậy nuôi nó béo lên sẽ làm cho không ai nhận ra nó, tốt nhất là nuôi béo đến mức thành thân trư nhỏ, không ai nhận ra nổi, hai người bọn họ mới có những ngày bình an lâu dài.

Sau khi ăn xong y cũng hơi mệt mỏi, đầu sao cũng đã chạy suốt mấy ngày. Đại Nữ còn đang chuyên tâm luyện viết chữ, thật không hiểu để Đại Nữ bái Phó Xuân Lâm làm sư phụ rốt cuộc là tốt hay xấu. Sư phụ nghiêm khắc ắt có đồ đệ giỏi.

Nhưng Đại Nữ của y không cần phải học giỏi, chỉ cần thương yêu y là đủ rồi.

Đại Nữ cầm bút lông gõ gõ lên người y, vài giọt mực bắn tung tóe lên quần áo, y cũng chẳng buồn để ý, mỉm cười nói: "Đại Nữ muốn ta đi ngủ trước sao?"

Con bé nhìn y, gật đầu.

"Được, vậy ta lên giường nghỉ ngơi trước, con cũng đừng thức quá khuya." Y không cởi áo khoác, nằm luôn xuống giường, vốn định chờ Đại Nữ luyện chữ xong mới ngủ, nào ngờ tâm thần buông lỏng, mệt mỏi như con sóng đánh úp lại, lập tức nhắm mắt ngủ say.

Khi ra ngoài tìm thuốc, y đâu có dễ ngủ như vậy, song mấy năm gần đây, không rõ là vì sống cuộc sống an nhàn đã lâu hay do có Đại Nữ bên người, trong căn nhà này, y luôn ngủ rất an tâm.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, thân hình y có hơi nóng lên, chắc là trúng gió. Nói cũng buồn cười, Đại Nữ lớn lên khỏe mạnh như con trâu nhỏ, ít khi sinh bệnh, kẻ luyện công là y lại ngược lại, trong mấy năm nay bị phong hàn tới vài lần.

May mà lần phong hàn này không nặng, y ra mồ hôi đôi chút là khỏi... Một chiếc khăn mặt nóng hằm hằm đột nhiên áp lên mặt y.

Y ngẩn ra, mọi thanh tỉnh đều bị động tác đó làm ngưng bật.

Có người đi tới đi lui bên giường, tiếp đó, trên người y được trùm thêm một cái chăn bông rất nặng.

Trái tim y nảy lên. Đại Nữ đang chăm sóc cho y sao? Trước đây chỉ có y chăm sóc cho Đại Nữ thôi, chẳng bao lâu sau sẽ là Đại Nữ chăm sóc cho y?

Y khẽ nâng mí mắt lên, con bé đang ngồi bên giường, lật tìm cái túi bảo bối của mình.

Con bé lấy ra một cái pháo hoa bảy màu, Lan Thanh vừa thấy vậy lập tức ngăn cánh tay Đại Nữ lại.

"Đại Nữ, ta không sao, không cần phóng pháo hoa cầu cứu đâu." Pháo hoa bảy màu do Vân gia trang đặc chế, chỉ cần phóng lên, Vân gia trang sẽ biết người của mình gặp chuyện chẳng lành, lập tức tới giang hồ trợ giúp, y không nghĩ Phó Lâm Xuân sẽ cho Đại Nữ thứ này, đây ắt hẳn do Công Tôn Chỉ lên đưa cho con bé.

Thật đúng là... Y cười lên thành tiếng, người của Vân gia trang tới rồi, lại phát hiện chỉ có người bị phong hàn nhẹ, không hiểu sắc mặt sẽ ra sao.

"Ta không sao..." Ngừng một chút, y nói tiếp: "Chỉ không thoải mái chút thôi. ngủ một giấc là được. Đại Nữ, con đừng luyện chữ nữa, ở đây với ta là được."

Con bé vuốt ve khuôn mặt tròn bóng của y.

Y gạt nhẹ cánh tay nhỏ bé mềm mại của Đại Nữ ra, mỉm cười nói:

"Con vốn khỏe như trâu, nhưng chưa chắc đã không bị lây của ta. Đại Nữ, con đừng chạm vào ta, cứ ở bên cạnh nhìn ta ngủ là được. Chờ tối nay, chúng ta lại đổi giường, ta xuống đất ngủ, con ngủ trên giường đi."

Con bé lại cúi đầu xuống, lấy chút mứt hoa quả từ trong túi ra, cố dút vào trong miệng y.

Y mỉm cười gạt đi không được, đành phải ăn chút mứt vừa ngọt vừa chua đó dưới cái nhìn của con bé. Thứ này y vốn không thích, song vì lấy lòng Đại Nữ, cho dù bảo y ăn hết đồng đồ ngọt trong túi bảo bối của con bé cũng được.

Dưới cái nhìn chăm chú của Đại Nữ, y an tâm nhắm mắt lại.

Có phải y nuôi Đại Nữ quá tốt không, đến nỗi giờ một số chuyện trong cuộc sống Đại Nữ cũng không hiểu? Bị bệnh nên mời đại phu chứ không phải

phóng pháo hoa, trước kia khi Đại Nữu không thoải mái, y luôn lấy mút hoa quả ra dỗ dành, lâu dần thành ra con bé nghĩ nếu bị bệnh không vui, ăn thứ đồ ngọt đó sẽ khá hơn.

Y... thật sự quá ích kỷ phải không? Biết Đại Nữu hơi ngốc nghếch, chỉ biết những điều y dạy, song y lại chẳng dạy mấy về những thứ chi tiết trong cuộc sống, chỉ cần y còn, con bé không cần phải học những thứ này.

Cần mời đại phu, y sẽ đi mời; con bé không thoải mái, y sẽ dỗ, con bé không cần phải học những thứ đó... Nhưng, Đại Nữu dỗ dành y lại khiến y thực sự vui vẻ. Nếu có một ngày y không còn ở bên nữa, Đại Nữu sẽ làm gì đây? Suy nghĩ này bỗng dưng xuất hiện trong lòng y, song y lại lảng tránh nó.

Y sẽ không bao giờ không ở bên Đại Nữu, chỉ trừ khi con bé không cần y nữa, làm sao y biến mất khỏi cuộc sống của Đại Nữu được?

Nhưng... Tương lai luôn luôn thay đổi, y vẫn sẽ thương yêu Đại Nữu... Nhưng, nếu vạn nhất xảy ra chuyện vậy? Đến lúc đó Đại Nữu nên làm gì đây?

Thân hình nho nhỏ ầm ập đột nhiên chui vào trong lòng y, y kinh ngạc, tròn tròn mắt lên.

"Đại Nữu, đừng ngủ với ta."

Đại Nữu cựa quậy, đánh khê vào người y một cái, kéo tay y vào trong lòng mình. Lúc trước khi con bé luyện chữ không đeo găng tay, giờ lại đeo nó vào, áp tay y vào giữa đôi găng ầm ập của mình.

Giờ mới mùa xuân, đâu có lạnh vậy... là để ủ ấm cho y sao? Đại Nữu ngốc vậy không ngờ cũng có lúc cẩn thận.

Hóa ra do con bé ngốc, cho nên làm chuyện gì cũng rất thật tình, không hề giả dối cũng chẳng tính toán gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Y ngay cả chớp mắt cũng không dám, sợ rằng một khi chớp mắt, ánh mắt sẽ mờ đi. Cầm y khê tựa lên đỉnh đầu con bé, trái tim này lên liên tục, y cố áp chế nhịp đập của con tim, tránh cho Đại Nữu đang ngủ trước ngực y bị đánh thức.

Đại Nữu thật sự thương yêu y... Trên đời này, Yêu Thần Lan Thanh cũng có người thương yêu. Đại Nữu có coi y là cha hay không, vừa nhìn là biết. Cách con bé đối xử với y hoàn toàn khác với Quan Trường Viễn, thậm chí trong cái đầu nho nhỏ của con bé chỉ nhận định có một người cha, hẳn chỉ là một người có tên Lan Thanh mà thôi.

Dưới tình huống không có quan hệ huyết thống, con bé vẫn thương y như vậy... Y nên vì thế mà cảm thấy vui mừng, sung sướng, thậm chí đáy lòng cũng nên mềm đi; nhưng vì sao, trong mắt, trong ngực, trong lòng, lại hơi chua chát?

Trước kia y chưa từng biết vui vẻ tới cực hạn là chua ngọt giao nhau như vậy, giờ Đại Nữu thương yêu y, khiến y, khiến y...

Vừa tỉnh dậy, cảm thấy toàn thân thoải mái, hoàn toàn không có biểu hiện trúng gió. Lan Thanh mỉm cười khê dịch cái lò sưởi nho nhỏ Đại Nữu sang mé giường.

Xem xem, con bé nhẹ thật, lần này dù thế nào y cũng phải lưu lại ba tháng, nuôi cho Đại Nữu béo một chút... Tiện đó dạy con bé đôi chút chuyện thường trong cuộc sống.

Trong lòng y luôn có phần sợ hãi, sợ Đại Nữu sẽ không còn cần y nữa, nhưng, y càng sợ sẽ có ngày mình xảy ra chuyện, Đại Nữu lại chẳng hiểu gì về cuộc sống, tới lúc đó liệu có ai nguyện bỏ cả đời ra chăm sóc cho một đứa nhỏ trí thông minh không đủ?

Muốn nuôi béo Đại Nữu phải bắt đầu từ hôm nay, y vốn định nấu phần mỳ cho ba người để Đại Nữu ăn, lúc đi ngang qua cửa sổ lại thấy đệ tử của Vân gia trang đang chờ ở bên ngoài.

Sớm vậy đã tới đón Đại Nữu đi tập võ? Y vừa quay đầu lại, Đại Nữu quả nhiên đã xoa xoa mắt ngồi lên. Vẫn còn sớm mà, Đại Nữu trước kia đâu có dậy sớm vậy? Vân gia trang đang ngược đãi con bé sao?

Đại Nữu nhảy xuống giường, đập đập vào tay y. Y khom người, để con bé sò lên trán, y nhắm mắt, mặc cho con bé sò tới sò lui.

Đại Nữu lại sò lên gáy và bàn tay của y, đến lúc vừa lòng mới lấy mút hoa quả từ trong túi ra, đút vào trong miệng y.

Y cười ha ha: "Đại Nữu đang muốn thưởng ta sao... Đại Nữu phải ra ngoài luyện công à?"

Con bé gật đầu, xuống giường rửa mặt đánh răng.

Y đi theo sau nó, nói:

"Đại Nữu, sư huynh của con đang đợi con đấy, dẫu sao cũng lớn hơn con một chút, con có thích... đợi chút!" Y nhanh tay giữ con bé lại, tránh cho nó lao ra ngoài theo thói quen. Đi học đúng giờ cũng chẳng cần chính xác như vậy chứ.

Con bé dậm chân một cái, lại tức giận vỗ vỗ lên tay y.

"Đại Nữu, ta có việc muốn nói." Y cười khỏ, trong lòng cảm xúc ngổn ngang. Có cần phải tuân thủ quy định của Vân gia trang đến vậy không? Hay là con bé thực sự thích sư huynh đệ ngoài kia? "Đại Nữu, lần này ta sẽ ở lại ba tháng."

Y vừa nói xong đã thấy đôi mắt Đại Nữu sáng rực lên.

Y chải tóc mái tóc cho con bé, ôn nhu nói:

"Hai năm nay ta luôn nghĩ cách tìm giải được cho di Kim Triều của con, con cố nhin cô độc..." Nói xong lời này y không khỏi bật cười.

Ai cô độc đây? Từ đầu đến cuối, người cô độc đều là y. Y lấy cây trâm ngọc bích từ trong mái tóc ra, khẽ ngời xỏm xuống trước người con bé:

"Đại Nữu, cuối năm trước sinh nhật con ta không về kịp, vậy giờ mừng sinh nhật được không? Cây trâm này dù không đáng tiền nhưng cũng đã theo bên ta một thời gian dài..." Y cười thành tiếng, đặt vào tay con bé: "Quả nhiên vẫn còn quá nhỏ, hai năm nữa, Đại Nữu nhất định sẽ càng thêm đáng yêu,"

Đại Nữu cẩn thận đem cây trâm bỏ vào trong túi bảo bối của mình. Tiếp đó con bé lại lấy ra một viên mứt hoa quả, đút vào trong miệng y.

Y mỉm cười thoải mái, để con bé đút cho ăn. Đại Nữu ngốc này, viên mứt hoa quả trước y cũng đã ăn xong dẫu. Nếu Đại Nữu có thể nói, lúc này con bé sẽ nói gì đây? Con bé sẽ nói: Lan thúc thúc, đừng buồn nữa, vui vẻ lên nào. Đại Nữu, con bé này luôn lấy mứt hoa quả bảo bối của mình ra an ủi y.

Nhưng y thật sự rất vui... thật sự rất vui... Bởi y thấy rất rõ niềm vui rất thuần túy hiện lên trong mắt Đại Nữu khi biết y sẽ ở lại ba tháng.

Vị chua ngon lan ra trong lòng y như cỏ dại, khẽ nói:

"Đại Nữu ngốc, vì ta mà lớn lên sao? Vậy cứ giữ về gốc gác như trước đi, được không?" Nếu có kiếp sau, y nguyện làm trâu ngựa cho vợ chồng họ Quan, chỉ cần đem Đại Nữu như vậy tặng cho y, khiến con bé đời này kiếp này vĩnh viễn ngốc nghếch.

Chỉ có Đại Nữu ngốc nghếch mới có thể thương yêu y như vậy.

Y khẽ chạm vào trán mình vào trán con bé, con bé nghĩ y muốn cụng đầu mình, cũng khẽ cụng lại.

"Đại Nữu, con có đưa mứt hoa quả trong túi cho di Kim Triều ăn không?" Trán chạm trán, y mỉm cười hỏi.

Đại Nữu gật đầu, phát hiện vì gật đầu mà trán mình lệch khỏi trán Lan Thanh, vì vậy vội vàng áp trán lại.

"Sau này ngoại trừ di Kim Triều với ta ra, đừng cho người khác ăn, được không?" Thấy trong mắt con bé thoáng hiện vẻ khó hiểu, y hiểu con bé không lý giải được tính ích kỷ của y, ôn nhu nói: "Người ngoài tự có người họ thích, di Kim Triều cũng có người mà mình thích, ta thích nhất Đại Nữu, ngoài Đại Nữu ra chẳng có ai thương ta, Đại Nữu thích người khác chẳng khác nào khiến bớt thương ta, hiểu không?"

Con bé hoàn toàn không hiểu. Nhiều mứt hoa quả như vậy, chia cho người khác cũng có sao, nhưng Lan Thanh thương nó, nó cũng nên thương lại Lan Thanh, đạo lý này con bé vẫn hiểu được. Đại Nữu khẽ cụng cụng vào trán y vài cái, tỏ vẻ đã hiểu.

Y mỉm cười xoa đầu con bé, tiện tay giúp nó buộc lại mái tóc đen hơi bù xù. Biết nó vội ra ngoài, nhưng y vẫn làm rất từ tốn, định tranh giành tình cảm với người của Vân gia trang đang đứng ngoài.

Trên mái tóc của Đại Nữu gần như không có trang sức gì quý giá, ngay cả vòng tai cũng chẳng đáng tiền mấy, y bán thêm mấy bát mỳ là có thể mua cho Đại Nữu vài món trang sức, nhưng y không làm vậy, y sợ có kẻ để ý thấy mấy món đồ đáng giá trên người mà hại con bé.

Đại Nữu nhiều nhất cũng chỉ tranh cãi với Kim Triều, những người khác khi dễ nó, nó, nó vốn không hiểu làm sao để phản kích, y làm sao dám để con bé bị người khác bắt nạt chỉ vì vài món đồ chẳng mấy bắt mắt.

Y để ý thấy Đại Nữu đang nắm chặt tay, cố nhin con xúc động muốn rời nhà đúng giờ, con bé thực sự rất nhẫn nại mặc y chải chuốt cho mình. Nha đầu ngốc này, y cười, khẽ vỗ nhẹ vào lưng con bé, vòng tới trước mặt nó nói: "Đại Nữu, con đi luyện công đi, giữa trưa nhớ về, ta sẽ chờ con."

Con bé nhìn không chuyển mắt, dùng sức gật đầu, khoe miệng nho nhỏ khẽ nhếch lên, cụng nhẹ vào đầu y.

Trước khi đi, có lẽ vì lo sau này mứt hoa quả trong túi bảo bối chỉ có thể cho y với Lý Kim Triều ăn, không phải lúc nào cũng đổi thức ăn mới trong túi được, vì vậy lại lấy một viên ra đút vào trong miệng y.

Trong miệng y đã có hai viên rồi, giờ lại thêm một, y cười đến mức suýt ngã thẳng xuống đất nhưng sợ làm con bé buồn nên vẫn để nó đứt.

Miệng vẫn thoang thoảng vị ngọt ngào, y ngay cả điểm tâm cũng vẫn chưa ăn, nhưng, y thích Đại Nữ thương y như vậy.

"Đại Nữ, chỉ cần con còn trở về, ta chắc chắn sẽ ở đây chờ con, mãi mãi." Y mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Hai năm sau---

"Hả, sao thế này? Chiếc chiến thuyền đối diện gặp chuyện gì vậy?" Có người kêu lên.

Một con bé mười hai tuổi lẳng lặng nhìn về phía con thuyền lớn đối diện đang đi thẳng tới.

Chiếc thuyền kia vốn giữ một khoảng cách, đột nhiên như không khống chế được, lao thẳng tới. Chỉ trong chốc lát, chiếc thuyền nhỏ đang chở đầy người lập tức vỡ tan.

Sư huynh đệ vốn đi theo bên cạnh con bé, nhưng ván thuyền vỡ nát, khiến ai nấy bất an, ôm lấy cột buồm của thuyền, khiến mọi người tách rời ra. Con bé phản ứng chậm nửa nhịp, lập tức bị trượt ra ven thuyền.

"Đại Nữ!" Sư huynh đệ biết con bé vốn ngốc nghếch, nhưng không ai dám giúp, vì khả năng bị rớt xuống biển là rất cao. "Đại Nữ, bắt lấy." Có sư huynh tháo dây lưng, ném về phía thân hình gầy yếu của con bé.

Một ngọn roi từ chiếc thuyền lớn đối diện chặt đứt dây lưng vừa ném ra, rồi lại đánh về phía Đại Nữ, dưới chân Đại Nữ khẽ trượt, bùm một tiếng, cả người rơi xuống biển.

"Đại Nữ! Đại Nữ!" Sư huynh đệ quá sợ hãi, không để ý tới an nguy bản thân, liên tiếp chạy tới mép thuyền.

Trên mặt biển không ngờ lại có người ngăn cản bọn họ nhảy xuống.

Rõ ràng là có chuẩn bị mà tới! Là nhắm vào Vân gia trang? Hay là nhắm vào Đại Nữ?

Đại Nữ không biết bơi, vừa chìm xuống biển đã uống vài ngụm nước, con bé ra sức trồi lên trên, nhưng hai bên trái phải đều có người ngăn cản lại. Chẳng những ngăn cản, còn cố kéo con bé xuống sâu dưới biển.

Con bé ra sức giãy dụa, song dưới biển, tay chân không cách nào dùng hết sức được. Nước biển tràn vào miệng mũi con bé, nó há miệng, muốn kêu thành tiếng song những người này cố bám chặt lấy con bé.

Có người rút cây trâm khỏi mái tóc con bé.

Cây trâm đó là Lan Thanh tặng cho nó! Là Lan Thanh tặng cho nó!

Con bé vừa tức giận vừa sợ hãi, ra sức chống cự, nhưng nó không thể hít thở nổi, ngực đau xót, đầu óc mơ hồ... Thật sự mơ hồ... Khuôn mặt con bé đỏ lên, đau, đau, đau... Lan Thanh, Lan Thanh, đau quá...

Những người đó vẫn không buông tay, ánh mắt Đại Nữ mờ dần, mơ hồ thấy một nam tử bơi tới, giải quyết những kẻ đang hại mình, nhưng con bé vẫn không cách nào hít thở, tới cực hạn rồi!

Trong phút chốc, màng tai Đại Nữ phồng lên, bỗng dưng nghe thật rõ ràng, ngay cả tiếng nước chuyển động cũng nghe được, trái tim đang đập mạnh giờ chậm dần, ngay sau đó, trước khi hoàn toàn ngừng lại, đột nhiên nảy mạnh một cái.

Cái này này như muốn nhảy khỏi miệng con bé, bay thẳng lên trời.

Ầm một tiếng, con bé nghe rõ có thứ gì đó nổ tung...

Dường như có ai đó đang hô "Đại Nữ" trước mặt con bé, nhưng hai mắt nó nhìn không thấy, tiếng nổ qua đi, nó cũng chẳng nghe thấy nữa, tri giác duy nhất còn sót lại của nó là chút suy nghĩ chuyển động trong đầu... Chuyển động từng chút từng chút một, như có cái gì trong đầu nó đang chảy ra ngoài... Rồi lại từ từ chảy về xương cốt chân tay con bé...

Hóa ra, thứ nổ tung là đầu óc nó.

"Yêu thần Lan Thanh." "Yêu thần Lan Thanh."

Thanh niên chuẩn bị lên thuyền ngưng bật lại, làm như không nghe thấy.

"Người xem này, cây trâm của con gái người."

Thanh niên áo lam nghe vậy chợt xoay người, cây trâm ngọc bích đang lay động trước mắt y.

Là món quà tặng Đại Nữ hai năm trước.

"Yêu Thần Lan Thanh." Người nọ mỉm cười nói: "Chúng ta theo dõi người đã lâu. Nếu không phải chúng ta vẫn luôn tìm cơ hội xác nhận lại, quả đúng là không nhìn ra nổi người là Yêu Thần Lan Thanh của Lan gia. Sao người lại biến thành thế này? Ngay cả chút vẻ mị hoặc cũng chẳng còn nhìn thấy, người làm sao luyện công? Khiến ta thiếu chút nữa tưởng là tìm lầm người đấy."

Lan Thanh mặt không đổi sắc, liếc mắt nhìn sang, không ít người giang hồ giả trang thành dân chúng, ẩn nấp xung quanh. Là y quá nóng lòng về nhà gặp Đại Nữ nên coi nhẹ nguy hiểm sao? Y nghĩ một lát, lại nhìn về phía cây trâm ngọc bích.

"Người nơi nào? Tìm Lan Thanh ta có việc gì?" Lan Thanh thân sắc tự tại hỏi.

"Ngay cả chúng ta là ai người cũng không nhìn ra sao?"

Lan Thanh hí mắt đánh giá, mặt lộ sắc lạ: "Người của Lan gia?"

"Xem ra những ngày bình thường của người còn chưa quá dài. Lan Thanh, gia chủ có lệnh, muốn người trở về Lan gia?"

"Ta đã bị đuổi khỏi Lan gia, gia chủ có lệnh thì liên quan gì tới ta? Con gái ta đâu?"

"Tất nhiên là mời về Lan gia làm khách rồi." Người nọ mỉm cười, vút cây trâm ngọc sang cho Lan Thanh.

Lan Thanh đón lấy, trong lòng phát lạnh.

Đại Nữ đang ở Lan gia? Y quả thật không dám nghĩ tới kết quả này, cây trâm này Đại Nữ coi như bảo bối bên người, nếu Lan gia định cướp người, Vân gia trang ắt không bỏ qua, rất có khả năng Lan gia thấy Đại Nữ gốc gác, lên lửa nó đi.

Nếu là bị lừa đi, vậy tạm thời xác nhận vô sự. Nhưng, không thể để Đại Nữ ở Lan gia quá lâu, đương nhiệm gia chủ tính cách vận vẹo méo mó, rất có khả năng khiến Đại Nữ gặp chuyện đáng sợ nhất. Con bé ở đó lâu thêm một khắc thì cũng nguy hiểm thêm một phần!

"Về Lan gia sao? Được, đi nào."

Người nọ sững sốt, lập tức mỉm cười:

"Ta còn tưởng phải tốn chút thời gian thuyết phục người, nói không chừng còn phải đấu với người một hồi, không ngờ có con gái rồi người lại khác với khi xưa." Hắn lấy từ trong tay áo ra một viên thuốc. "Tránh cho người giữa đường tác quái, mời phối hợp hơn vì con gái mình."

Lan Thanh ghé sát viên thuốc vào. Chỉ là thuốc mê, ăn vào nhiều nhất nửa tỉnh nửa mê vài ngày thôi.

"Con gái người phát hiện trong Lan gia không có người, khóc suốt cả ngày rồi. Người cũng biết tính tình gia chủ rồi đó, có thể lưu lại tính mạng cho con gái người bao lâu..." Hắn còn chưa nói xong đã thấy Lan Thanh nuốt viên thuốc vào.

Vừa uống vào lập tức thấy hiệu quả, Lan Thanh ráng sức ổn định bản thân, vài người của Lan gia tiến tới đỡ lấy thân hình mềm yếu của y. Người nọ nhún mày, từ từ nói:

"Yêu Thần Lan Thanh, thật không giống Yêu Thần Lan Thanh... Thật ngại quá, mệnh lệnh của gia chủ là giết chết Lan Đại Nữ, tuyệt đối không lưu lại người sống."

Lan Thanh đột nhiên trừng mắt nhìn y.

Người nọ nhún vai nói:

"Gia chủ ghét chuyện có huyết thống tư sinh của Lan gia lưu lạc bên ngoài, chúng ta giết con bé cũng khá mất sức đó, nhân lúc nó ra ngoài đón người, cho nó xuống sông nuôi cá, nếu không, cây trâm này sao dễ đến tay vậy..."

Đại Nữ không biết bơi! Con bé không chỉ không biết bơi mà ngay cả năng lực đánh một đứa trẻ cùng tuổi cũng chẳng có, huống chi là đối phó với đám người Lan gia thủ đoạn tàn nhẫn này?

"Vài người trong chúng ta cũng bị Vân gia trang giết mất, may mà con ngốc Đại Nữu kia cũng đã chết chìm, Lan Thanh, người không trốn khỏi gia chủ được đâu." Người kia cười ha hả: "Lần trước người bị gia chủ hạ Phụng Cầu Hoàng, lần này người muốn được đối xử ra sao đây? Người muốn sống bình an sao? Chỉ cần gia chủ còn sống một ngày, người chỉ nằm mơ thôi!"

Đại Nữu!

Lan Thanh hai mắt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi, ráng sức đánh về phía trước.

"Đại Nữu, con phải nhớ, con chỉ được tin vào hai mắt của mình! Đừng tin vào bất cứ ai, chỉ tin vào hai mắt bản thân là đủ rồi! Cho dù con có ngốc, chỉ cần con thực sự nhìn, cuối cùng cũng sẽ hiểu ra tất cả!"

Con chỉ cần nhớ một chuyện thôi... Lan thúc thúc của con không phải là người! Đừng tin tưởng hắn, đừng tới gần hắn! Hắn là con rắn độc, con rắn độc đã hại chết chúng ta!"

"Đại Nữu... Nếu lần này có thể sống sót, thúc sẽ sửa đổi mọi thói quen... Con theo thúc, tìm một nơi... sống một cuộc sống như người nhà, được không?"

"Đại Nữu, mỳ làm ngon vậy sao không ăn? Món mỳ này, cho dù ta nấu có ngon đến đâu cũng cần con thích mới được."

"Độc mà di Kim Triều của con trúng đã được giải rồi, ta mang thuốc đến Vân gia trang, lần này trở về, Đại Nữu có thể theo giúp ta rồi, quán mỳ này lúc mở lúc đóng, sao mà làm ăn tốt được. Đại Nữu đã sắp mười hai, cuộc sống tiếp theo sẽ càng vui vẻ, Đại Nữu càng lớn càng thương ta, ta cũng thật vui mừng. Đại Nữu, mãi mãi ở bên ta, được không?"

"Đại Nữu! Đại Nữu!"

Thật chậm... Cảnh tượng chạy qua trước mắt thật chậm, từ khi con bé mới ra đời đến khi mười hai tuổi như hiện giờ, mỗi cảnh tượng mỗi câu nói đều từ từ trào khỏi đầu óc nó, lướt qua trước mắt nó, rồi lại từ từ trở lại trong đầu.

Khuôn mặt cha trước khi mất, nước mắt mẹ trước khi từ giã cõi đời, Lan Thanh chịu khuất nhục mang con bé trốn đi giữa đêm khuya... Thật kỳ lạ, vì sao trí nhớ suốt mười hai năm qua đều khắc sâu trong tâm trí nó như vậy?

Giờ nó không biết mình đang ở đâu, như vẫn nhìn qua đôi mắt của Đại Nữu, thấy mọi biến hóa trong quá khứ, thấy rõ mọi vẻ biểu tình của những người khác, nhớ kỹ tới từng lời nói của mọi người, thậm chí một câu nói băng quơ vài năm trước giờ phút này con bé cũng có thể nhắc lại.

Nó làm sao vậy? Sắp chết sao?

Trước kia, Kim Triều nói chuyện về cái chết với nó, nó sẽ nghĩ ngay tới chuyện biến mất như cha mẹ, nhưng hiện giờ, con bé lại như bị người ta đã thông mạch não, hiểu được thứ gì gọi là cái chết.

Là ai dạy nó? Vì sao nó hiểu được?

Sau khi đầu óc nó nổ tung, rất nhiều thứ vốn hỗn độn như trở lại vị trí, đầu óc như được một làn gió mát thổi qua, cứ như... trước kia có thứ gì che kín đầu óc nó, khiến nó không hiểu được mọi chuyện, giờ thì cái gì nó cũng hiểu.

"Lan Đại Nữu?"

Không, nó không mang họ Lan, cũng không thể mang họ Quan. Đại Nữu là tên hồi nhỏ của nó, cái tên mà cha nó đặt, nó vẫn còn nhớ rất rõ, là... là...

"Giang thúc." Lái thuyền nói: "Có một thanh niên dễ nhìn không lên chịu lên thuyền, tại đó chết mất không ít người, cuối cùng y bị thương, bị mang đi, nghe qua, hình như người đó tên Lan Thanh."

Con bé hơi giật giật.

"Đại Nữu? Người là con gái Đại nữu của Lan Thanh phải không?" Người đang ôm nó kêu lên.

Ánh mắt nó hơi rung rung, từ từ mở ra.

Mọi thứ trong tầm nhìn vẫn còn hơi mơ hồ, vài cái đầu lúc ẩn lúc hiện trong mắt con bé.

"Đại Nữu? Đại Nữu?"

Con bé vô lực nhắm hai mắt lại, tiếng hô bên tai dần xa, con bé chỉ nhớ được một chuyện, hao hết sức lực kêu lên:

"... Lan... Lan... Thanh..."

Bốn phía bỗng dưng yên lặng, như mọi âm thanh đều bị ngăn khỏi thế giới này, ý thức của con bé lại tản đi, chìm vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Tiếng hít thở phò phò vang lên trong nhà lao bằng đá tối om.

Mùi hôi thối phả vào mặt, như từ trước tới giờ vẫn quần lầy y; không khí trong lành, ánh mặt trời ấm áp, những thứ đó là gì, y đã hoàn toàn quên mất rồi.

Trong miệng y vẫn còn vị tanh tanh ngọt ngọt, toàn thân đau nhức, khuôn mặt cũng ê ẩm, thần trí mông lung, gần như tàn nát. Rốt cuộc đã qua bao nhiêu ngày đêm, y không buồn nghĩ tới nữa, tùy cho thần trí lướt qua bốn bức tường đá xung quanh.

Sao y còn chưa chết? Vài lần y đã nghĩ vậy. Vì sao y còn chưa chết... Y không muốn chịu khổ nữa, chẳng bằng thuận theo cho thoải mái, khi trên giường hồ, y vẫn sống rất tốt bằng cách đó mà.

Ngón tay phải của y giật giật, con chuột vừa tới gần y thấy vậy lập tức chạy mất.

Không có thuốc trị thương, vết đao trên mặt y đã mưng mủ. Nhát đao này... Nhát đao này... là do lúc ở bờ sông y muốn đồng quy vu tận đổi lại. Vì sao lại định muốn đồng quy vu tận?

Xoạt, nước muối trút xuống khuôn mặt y, thân thể y, y đau tới mức lẫn lộn trên mặt đất. Con đau như lửa đốt này ngày nào cũng lặp lại, nỗi đau khi gãy xương, khi áp vào lửa, khi bị roi đánh, thậm chí cả lắng nhục rất khó coi, Lan Phi mỗi ngày chọn một loại khác nhau để tra tấn y, tra tấn tới mức y đau đớn, chỉ còn một hơi thở mới chịu buông tay.

"Còn sống hả... Đốt đèn."

Ngọn nến mỏng manh sáng lên, Lan Thanh từ từ ngẩng mặt, nhìn nam nhân đội mặt nạ kia.

"Lan Thanh, ta tới nói cho ngươi một tin xấu."

Lan Thanh không nói gì.

"Đại Nữu của ngươi đã chết rồi."

Đại Nữu? Y nhớ lại, Đại Nữu, Đại Nữu! Y đồng quy vu tận là vì Đại Nữu, y chịu khổ cũng là vì Đại Nữu... Đại Nữu... Y bỗng cười lên thành tiếng.

"Ngươi cười cái gì?"

"... Hôm nay đã chết ngày mai sống lại, ngươi đem chuyện này đi lừa trẻ con ba tuổi đi." Y nói với giọng khàn khàn, theo lời nói, máu tươi cũng tràn ra khóe miệng. Y không sợ những đau đớn đó mà sợ nhất sự dằn vặt trong lòng, song Lan Phi cứ nói vậy hết lần này đến lần khác. Trong những ngày này, Đại Nữu sống đi chết lại trong miệng hắn, hắn coi y là kẻ ngu sao? Dễ bị lừa gạt như vậy...

Cơ hội để Đại Nữu còn sống không lớn, con bé không biết bơi, phản ứng lại chậm chạp, làm sao thoát khỏi độc thủ của Lan Phi... Đại Nữu, Đại Nữu, y đã thương tâm quá mức rồi, đã đau đớn đến mức chai sạn rồi...

"Thật thật giả giả, giả giả thật thật." Ánh nến lúc sáng lúc tối tôn lên hình bóng ác quỷ trên tấm mặt nạ. Nam nhân nhẹ nhàng nói: "Ngươi cũng chẳng thể trách ta được, Vân gia trang tung tin đồn lúc sống lúc chết, ngay cả ta cũng chẳng rõ được, có điều, lần này có chứng cứ thật. Đưa vào."

Đệ tử Lan gia cầm hộp ngọc tiến vào.

"Mở ra cho Lan Thanh xem."

Lan Thanh vốn định không để ý tới, nhưng lại không nhịn được liếc về phía cái hộp.

Trong hộp là cái đầu của một đứa trẻ, khuôn mặt đã không thể nhìn rõ được, nhưng có thể thấy được mới chỉ mười một mười hai tuổi, y khẽ cười lơ đãng, đang muốn nhắm mắt, song lại phát hiện trong hộp ngọc còn có một cái túi to.

Trái tim y nảy lên, cái túi to ẩm ướt dính chút bùn kia đúng là cái túi trên người Đại Nữu hôm đó.

Ngón tay y run run, cổ sức cầm cái túi kia lên. Đệ tử Lan gia dưới lệnh của Lan Phi đưa nển tới trước mặt Lan Thanh.

Lan Thanh run run mở túi ra, trong túi là vài món đồ mà trẻ con hay dùng, còn cả mứt hoa quả, khuyên tai... Khuyên tai là của Đại Nữu, không sai.

Đại Nữu đã chết rồi, y cũng đã đau thương, được rồi, đây hẳn là quỷ kế của Lan Phi, lời xác và di vật của Đại Nữu từ mấy ngày trước ra để tra tấn y. Lần trước cũng có cây trầm ngọc làm chứng, chẳng phải sao?

Hóa ra do Đại Nữu đã mất rồi, cho nên y không còn cảm giác gì.

"Vất vả lắm mới nghe ngóng được Vân gia trang an táng con bé ở đâu, Lan Thanh, ta đối tốt với ngươi vậy mà, cố ý đào xác chết nó ra, đáng tiếc, đã lâu ngày, thân hình con bé đã thối nát, ta chỉ đành cắt đầu nó ra đem tặng cho ngươi."

Lan Thanh nhìn cái đầu Đại Nữu không chuyển mắt, đột nhiên, y mỉm cười: "Lan Phi, ngươi cũng thật quái dị, ngươi ra sức tra tấn ta, dùng cả cuộc đời ngươi để tra tấn ta đi, chỉ cần ta còn sống, cuộc sống của ngươi cũng chỉ nát như con rắn thối thối. Toàn bộ Lan gia ai chẳng biết vị trí gia chủ vốn nên thuộc về ta, ngươi chẳng qua chỉ là cướp đoạt thôi, chẳng có ai cấp cho kẻ xấu xí quái dị như ngươi cả. Ta ở Vân gia trang đã nhiều năm, sớm đã kể hết mọi chuyện cho Xuân Hương công tử, trong giang hồ bí sử, vị trí gia chủ của Lan Phi chẳng qua chỉ là giả, sự thật này sẽ lưu truyền cho hậu đại, mọi người trong Lan gia sẽ khinh thường ngươi từ tận trong lòng..."

Dưới ánh nến, sắc mặt các đệ tử Lan gia tái nhợt, những lời này của Lan Thanh rõ ràng là muốn kéo người của Lan gia chôn cùng.

Lan Phi tung một cú đá về phía y, Lan Thanh chẳng còn sức ngăn cản, lưng đánh thẳng vào tường đá. Tường ở đây không bằng phẳng, có nhiều mũi nhọn, vài mũi đá nhọn đâm thẳng vào lưng y song y đã sớm chai sạn, chẳng còn thấy đau.

Lan Phi cười lạnh:

"Ngươi muốn chết, ta lại không cho ngươi chết, đưa hình cụ vào. Lan Thanh, gần đây ta tìm riêng cho ngươi một quyển sách cổ, đọc nó xong ta mới biết cái gọi là khổ hình chẳng qua chỉ là chút cháo trắng, hôm nay ta sẽ cho ngươi nếm thử vị nặng hơn, đánh trống." Ngưng một chút, hắn thấy Lan Thanh hoàn toàn không phản ứng, chẳng khác nào người chết, cặp mắt nhũn lại, bỗng nhiên đập thẳng vào đầu Đại Nữu.

Chỉ trong chớp mắt, Lan Thanh đã lao tới, ôm lấy cái đầu thối rữa kia.

Cái đập đó đập thẳng vào lưng y, khiến lưng y đầm đìa máu tươi.

Con mắt Lan Phi sáng lên, ngửa mặt lên trời cười to:

"Lan Thanh, nhược điểm của ngươi quả nhiên là Quan Đại Nữu! Ngay cả cái đầu lâu cũng không nỡ để vỡ sao? Nếu không phải sau này ta phát hiện có điểm không thích hợp, có khi đã cho rằng nó là con gái ngươi thật! Ngươi muốn tự tìm cái chết nhưng không muốn cắn lưỡi tự sát, điều này nghĩa là gì? Nghĩ là trong lòng ngươi vẫn còn nghi ngờ Quan Đại Nữu còn sống. Tình cảm của ngươi với nó tốt đến vậy sao? Ta nghe nói Quan Đại Nữu là một con bé ngoan cơ mà, hay là Quan Trường Viên cho ngươi cái gì hay mà ngươi dâng trọn mọi tình cảm cho con gái hắn vậy? Ngươi cũng có cảm tình sao? Người đầu, thi hình?"

Lan Phi quay đầu lại nói với đám đệ tử, không ngờ Lan Thanh lại vẫn còn sức đánh về phía y, cắn chặt lấy chân y như chó điên.

Lan Phi đau đớn tới mức suýt nữa một chương giết y, nhưng hắn chắc chắn không để Lan Thanh thoải mái ra đi như vậy, hắn nhện đau để người khác tách Lan Thanh ra, cắn răng cười nói:

"Lan Thanh, ngươi cũng có ngày hôm nay! Ta muốn khiến ngươi nhìn không được nghe không thấy, cho ngươi chịu mọi đau đớn, người đâu! Che mắt với tai của hắn lại!" Y đá văng cái túi bảo bối của Đại Nữu sang bên, mứt hoa quả trong túi bắn lung tung khắp nơi. Có người phì cười thành tiếng.

"Nàng đang làm gì vậy?"

Đêm dài yên tĩnh, vài đệ tử Vân gia trang lén rình ở đầu tường, nhìn trộm cô bé không phải đệ tử Vân gia trang kia.

Nói là cô bé, chẳng bằng nói là đứa trẻ vừa thức tỉnh – đối với họ mà nói, quả đúng là vậy.

Đứa trẻ này đã mười hai tuổi, vốn chỉ là kẻ ngu ngốc đầu đất, tuy rằng báai Xuân Hương công tử làm sư phụ nhưng bọn họ vừa ghen ghét vừa đố kỵ, nhưng, con bé chỉ là một kẻ ngu ngốc, bọn họ còn có thể nói gì?

Đệ tử Vân gia trang nên chăm sóc người lương thiện, cho nên, bọn họ nếu giúp được cô ngốc này thì cũng giúp... Như giúp em gái trong nhà thôi. Nào ngờ năm ngoái con bé thiếu chút nữa chết đuối, sau khi tỉnh lại nói năng được, cũng không ngờ nghịch như trước nữa, nhưng, Xuân Hương công tử vẫn là sư phụ con bé!

Điều này khiến họ cảm thấy thật bất công!

Điểm xuất phát của mọi người đều giống nhau, dựa vào cái gì mà con bé có thể báai Xuân Hương công tử làm sư phụ? Con bé có tư cách gì? Trong danh sách Vân gia trang không có tên con bé, điều này chứng tỏ Xuân Hương công tử không định sắp xếp nó vào trong trang! Đệ tử Vân gia trang bọn họ không được thu dưới trướng của Xuân Hương công tử, con bé ấy dựa vào cái gì mà được đối xử tốt hơn so với bọn họ?

"Hừ, nhỏ giọng chút." Đệ tử từng là sư huynh của con bé về mặt khinh thường, chỉ vào Xuân Hương công tử đang chống má nhắm mắt trong đình. "Xuân Hương công tử đang nghỉ ngơi, đừng đánh thức ngài dậy, nếu không mọi người đều phải chịu khổ đấy." Thật ra Xuân Hương công tử nhân phẩm rất tốt, không hay quở trách bọn họ, nhưng nếu bọn họ bị phát hiện đang rình coi một đứa trẻ ngốc, vậy thật mất mặt.

"Xuân Hương công tử đang nghỉ ngơi, con bé ngốc ấy còn đang luyện công, điều này chứng tỏ ngay cả Xuân Hương công tử cũng không muốn dạy nó, xem xem nó rốt cuộc đang làm gì? Lúc ban ngày ta đi ngang qua thấy những chiêu số mà nó luyện y hệt hiện giờ, kẻ ngốc cũng đã sớm học xong, thật quá mất mặt!"

Đệ tử Vân gia trang đầy đồng cảm, có người thấy con bé luyện mà chân vấp vào nhau, ngã lăn kềnh, nhanh chóng che miệng cười trộm. Chiêu con bé đang học ngay cả y nhìn trộm cũng đã sớm học xong, không ngờ nó còn chưa thuộc!

Năm trước xảy ra tai nạn, đệ tử Vân gia trang ở đây cũng bị trọng thương, may là lúc đó có người giúp mới khiến con ngốc này sống sót.

Nghe nói, chủ mưu vụ "tai nạn thuyền bè" kia là Mỗ gia ở phương bắc, trong suốt khoảng thời gian nửa năm, Vân gia trang rất thiếu yên bình, đám công tử hầu như không ở trong trang, y đoán họ đến Mỗ gia đó, đáng tiếc cuối cùng không thu được gì trở về.

Hắn nhớ lúc đó con ngốc này cũng bị gọi vào trong đại sảnh, không biết là nói chuyện gì, cuối cùng nó vẫn ở lại trong trang luyện công, mãi cho tới hôm nay.

Cũng chẳng khác gì không luyện. Đám đệ tử vịn ở bờ tường mỗi lần thấy con bé luyện công sai lại không nhịn được cười trên tai họa của người khác. Đáng đời, có tư chất gì mà đòi học công phu cấp độ đó, không có miệng thì đừng đòi ăn chén cơm to, ai bảo con ngốc quạ đen này muốn làm phượng hoàng nhỏ ở Vân gia trang.

"Nghe nói nó luyện công là để báo thù đấy." Sư huynh đệ bàn tán, cũng chẳng biết đâu là thật đâu là giả.

"Một con ngốc thì có cái thù gì? Nó mà nhớ được sao?" Có kẻ lơ đãng nói. "Cho dù nó có thù, Xuân Hương công tử cũng sẽ làm chủ cho, làm gì đến lượt một con nha đầu ngốc đi báo thù?"

"Ngày mai lại tới xem nhé?" Đám đệ tử nhỏ hứng trí bưng bưng, y có cảm giác nhìn con bé ngốc này luyện công là chuyện vui thú nhất trong cuộc sống của mình.

"Được được! Mai lại đến xem!" Mọi người đều mong chờ, không chỉ mong chờ để chế giễu mà còn cực kỳ mong chờ sẽ tới một ngày Xuân Hương công tử trực tiếp phế đi con ngốc này rồi thu đệ tử mới, tới lúc đó ai nấy đều có cơ hội!

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Đại Nữu tức giận đánh y một cái. Y đột nhiên bừng tỉnh, kêu lên:

"Đại Nữu..."

Đại Nữu tròn vo đem chén thuốc đưa tới trước mặt y.

Y mỉm cười, chẳng hỏi thuốc kiếm từ đâu đến, cũng chẳng hề cảnh giác nhận lấy thuốc uống một hơi cạn sạch. Đáng quá... Đúng là đáng quá, Đại Nữu rốt cuộc lấy chỗ thuốc này từ đâu?

Đại Nữu chủ động vuốt ve đầu y.

Y cười lên thành tiếng: "Con đang khen ta sao?"

Con bé lại khẽ sờ lên mặt nóng bừng của y, sau đó tức giận đánh y một cái.

Lan Thanh mỉm cười vui vẻ: "Được được, sau này ta sẽ tự chăm sóc bản thân hơn, tránh mắc bệnh, nếu không, Đại Nữu, chúng ta tới ngoác tay nào, khi ta mắc bệnh nhất định sẽ chọn lúc con ở bên, để con chăm sóc ta, được không?"

Về mặt con bé nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu vì sao Lan Thanh mắc bệnh mà còn mỉm cười thoải mái như vậy; cũng không hiểu vì sao y không chế thời gian mắc bệnh được, con bé chỉ hiểu một chuyện, người bị bệnh không thể gặp gió, lập tức phủ chăn bông lên người Lan Thanh rồi nhảy xuống giường, đóng cửa sổ lại để che gió.

Lan Thanh thấy con bé làm mọi việc vì mình như vậy, trong lòng càng thêm vui sướng, Đại Nữu giờ càng lớn càng hiểu cách quan tâm đến y.

Con bé bung một cái khay tới – Y tròn tròn mắt, rốt cuộc không chống nổi thân thể yếu ớt nữa, ngã nằm xuống giường. Cái gì kia!

Y có thể vờ như không thấy không?

Đại Nữu vẫn chưa bỏ ý định, vỗ vỗ lên mặt y.

"Đại Nữu... Ta khỏe rồi... Ta không sao..." Y thờ dài, lòng cũng lạnh đi. Y nghĩ, nếu không làm theo Đại Nữu, con bé sẽ tra tấn y đến sáng mắt.

Y bị tra tấn cũng không sao, nhưng con bé vẫn còn nhỏ, cứ trưng mắt ra nhìn y tới tận sáng, mai làm sao đi học võ đây, làm sao chống đỡ nổi? Y từ từ ngồi dậy, nhìn về phía cái khay cao như ngọn núi nhỏ kia, không, không phải núi nhỏ, mà là ngọn núi nứt hoa quả cao chót vót.

"Phải ăn hết à?"

Con bé gật đầu.

"Ăn trong một lần?"

Ý con bé là hôm nay vừa đổi cũ thay mới, con bé vừa đổi một đám mứt hoa quả mới, cho nên, Lan thúc thúc, coi như thúc may mắn, vừa sinh bệnh cái có mứt hoa quả ăn ngay...

Đại Nữu cố ý chỉnh y? Đây có phải quả báo cho y không? Đáng lẽ không nên nói chỉ có Kim Triều với y mới có thể ăn chỗ mứt hoa quả này.

Con bé cầm một viên lên đút vào trong miệng y. Y mỉm cười.

Đứa nhóc này chỉ hiểu cách thương yêu y như vậy, nhưng y rất vui... Có điều, đến khi ăn xong đồng mứt hoa quả này, chắc lại phải mời đại phu đến một lần.

Y chịu phong hàn cũng chỉ là chuyện nhỏ, đau bụng khó chịu mới là cực khổ. Mấy năm nay bốn ba nam bác tìm thuốc, mỗi lần về nhà y luôn luôn buồn lòng, cho nên cứ về đến nhà là luôn bị phong hàn nhẹ.

Miệng y mở ra, ngậm viên mứt Đại Nữu đút cho, sau đó tự con bé cũng tự đút một viên vào miệng, hai má phồng lên, như đang hưởng thụ thời gian ăn mứt này.

Khỏe mắt y liếc sang cuốn sách thuốc trên mặt bàn. Cuốn sách đó y từng xem qua, là Công Tôn Chi soạn riêng cho Đại Nữu xem. Công Tôn Chi cho rằng Đại Nữu thích hợp làm một thầy thuốc cứu người, y vốn chẳng tin, cũng không nghĩ Đại Nữu có thể đi làm một số chuyện mà phải xa cách y.

Còn nữa, cha mẹ con bé đều chẳng dính dáng gì đến y thuật, nó lấy đâu ra thiên phú?

"Đại Nữu, thuốc là do con bốc?"

Con bé khẽ cụng vào đầu y.

"..." Quả thực thế, y thành vật thí nghiệm rồi. Hèn chi thuốc chất với đắng như vậy... Con bé bỏ quá nhiều Hoàng Liên vào rồi.

Đừng học, đừng rời khỏi y, nếu y nói trắng ra với Đại Nữu, con bé có hiểu được nội tâm của y không?

Không, nó sẽ không hiểu, Đại Nữu tuy rất thương yêu y, nhưng con bé sẽ không hiểu được điểm đen tối trong lòng y. Con bé với y vốn là người của hai thế giới, y thử khóa chặt Đại Nữu trong thế giới đơn thuần, cũng chẳng rõ bản thân có thể coi là thành công hay không, nhưng, y không muốn rời khỏi thế giới có Đại Nữu.

Y thấy Đại Nữu nhảy xuống giường, ủ ấm khăn mặt rồi chuyển tâm lau mồ hôi trên khuôn mặt y, trong lòng y mềm ra, rốt cuộc không giấu nổi sự ích kỷ của mình, kéo bàn tay ấm áp của con bé lại, miệng nói:

"Đại Nữu, đừng đọc sách thuốc nữa, ta nhiều lắm cũng chỉ bị phong hàn, lại không bị bệnh gì khác, con đọc nhiều sách thuốc như vậy cũng chỉ phí công thôi."

Trong mắt Đại Nữu thoáng hiện vẻ nghi hoặc, y vội vàng nói tiếp: "Nếu con có học y thuật gì khác, có người tới tìm con xem bệnh, lúc đó ta lại bị phong hàn, vậy con sẽ chữa cho ai? Con sẽ không để ý tới ta sao, Đại Nữu?"

Con bé lắc đầu, mái tóc khẽ chạm vào y, giận y nói mình sẽ lại bị phong hàn. Y thấy vậy bèn mỉm cười vui vẻ: "Cho nên, Đại Nữu sẽ thiên vị ta, phải không? Không cần học nữa, con cứ chăm sóc ta, thương yêu ta là được, những thứ khác không cần phải học."

Hiện giờ, y hối hận cũng chẳng kịp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Nếu lúc trước buông tay cho Đại Nữu học tập kiến thức, vậy cuộc đời con bé sẽ không mù mờ, có lẽ sẽ có thêm chút cơ hội sống sót.

Y nằm trên bùn đất ẩm ướt lạnh lẽo, cảm giác đau đớn trên người cũng chai đi, ngón tay y khẽ cựa quậy, chạm vào một viên mứt hoa quả rút cách đó không xa. Y ráng sức nhặt lên, bỏ vào trong miệng.

Miệng đầy vị máu, còn đau vị ngọt ngào xưa kia, song lại có thể khiến y mơ trở lại thời gian vui vẻ trong căn nhà nhỏ đó.

Y lại sờ soạng xung quanh, chạm vào một viên mát hoa quả khác, lại nhét vào trong miệng.

Một ngày, hai ngày... rốt cuộc đã bao lâu? Y không mong có người tới cứu mình, chỉ mong Đại Nữ còn sống.

Chết đi sống lại, Chết đi sống lại... Lan Phi liên tục tra tấn y, vẫn biết không nên dao động theo lời nói của hắn, nhưng y không thể không chế nổi khao khát trong lòng.

Y ho một tiếng, tó máu tràn ra nơi khóe miệng.

Trước kia y sợ Đại Nữ lớn lên, mất đi trái tim đơn thuần, dần dần xa cách y, tâm tính y hai năm nay cũng đã rất khác, Đại Nữ càng lớn lại càng hiểu chuyện, tuy kém thông minh hơn trẻ con cùng tuổi song lại càng để ý tới y nhiều hơn, khiến y lại càng tham lam, mong Đại Nữ càng ngày càng coi trọng y hơn, thậm chí y buông lỏng cho bản thân mơ ước về tương lai --- Đại Nữ sẽ không thay đổi, con bé sẽ vĩnh viễn giữ về đơn thuần đó, sẽ không nhớ lại huyết án xưa kia, trong mắt con bé sẽ chỉ có kẻ vừa dơ bẩn vừa ích kỷ, có tên Lan Thanh này.

Nhưng, hiện giờ, giấc mộng của y đã hoàn toàn tan nát.

Thùng --- Thùng --- Thùng ---

Tiếng trống gầy xéo lại vang lên. Tiếng trống đoạt mạng đặc thù của Lan gia khiến lòng người e dè sợ hãi, không ngờ lại có ngày tới phiên y ném thừ, mỗi ngày tiếng này vừa vang lên, y cũng biết sắp phải chịu tra tấn thân thể rồi.

Kết một tiếng, cửa sắt bật mở.

Quả nhiên đã sắp bắt đầu, cứ ngày lại ngày, y tưởng như đã qua mười năm.

"Hôm nay lại thử trò mới nhé." Nam nhân đứng ở cửa cười nói.

Lan Thanh không đáp lời.

Đại Nữ... Nếu y có thể hoàn toàn cắt đứt Đại Nữ trong lòng mình, như vậy cuộc sống trong nhà giam của y chắc chắn sẽ dễ chịu hơn. Lan Thanh nhắm mắt, chuẩn bị chịu đựng đợt tra tấn tâm lý mới.

Mười lăm tháng giêng, có đệ tử mừng rỡ về trang.

Sư huynh khoanh tay trước ngực đứng trong viện luyện võ quan sát, hần lập tức tò mò nhìn qua bờ tường hỏi: "Sư huynh, mười lăm rồi đấy, sao huynh không đi ăn bánh Nguyên Tiêu?"

Sư huynh không nói một lời, ánh mắt vẫn nhìn vào trong viện luyện võ.

Hần nhìn theo, bật thốt lên: "Vẫn còn đang luyện?"

"Vẫn đang luyện." Tiểu sư huynh nhanh giọng nói trước: "Luyện y hết như một tháng trước."

"Con bé này đúng là ngu ngốc! Nó cứ luyện thế này đúng là làm mất mặt Xuân Hương công tử!" Hần cẩn thận quan sát một lúc, lòng cũng thâm tức giận! Xuân hương công tử thu một đứa đồ đệ ngu ngốc, mấy môn võ công cơ bản luyện từ tháng mười năm trước đến giờ còn chưa thành hình...

Đám đệ tử bọn họ nhìn hai tháng cũng phát chán, đâu sao con nhóc ngu ngốc này luyện chiêu đầu xong, trong óc bọn họ đã tự diễn luyện chiêu thức tiếp theo rồi, không cần Xuân Hương công tử dạy, bọn họ đều đã biết! Nói vậy, đã gần một năm rồi...

"À, năm nay con bé không lên xe hoa."

"Xe hoa?" Tiểu sư huynh hỏi lại.

"Mọi người đều là người trong thành, mười lăm tháng giêng hàng năm xe hoa sẽ đi vòng quanh thành một vòng, ta nhớ mấy năm trước đây, năm nào con bé cũng lên xe... Nhưng giờ cha nó mất rồi. Sư huynh, ta cũng phải nói, ngoại trừ con bé ra, chỉ cần ai đó có nỗ lực của nó, trong vòng mười năm tất có thành tựu." Mỗi ngày, trời chưa sáng con bé đã luyện công, tối khuya khi mọi người ngủ nó vẫn đang luyện, nghị lực như vậy khắp Vân gia trang không ai sánh được, nhưng, hần cũng muốn nói, chỉ có kẻ ngu ngốc mới có thể có nghị lực sắt đá như vậy.

Hần về trang là định gọi bạn bè đi chơi một lúc, nhưng tiểu sư huynh không đi, hần cũng không dám đi, cho nên đành đứng đó cùng xem con bé luyện võ.

Đúng là ngu ngốc, có vài lần thật sự muốn lao ra sửa cho nó. Đồ kyer? Nếu ngu ngốc ghê và nỗ lực như vậy mới có thể học được võ nghệ của Xuân Hương công tử, vậy hần thà không cần.

Người ta mười năm là có thành tựu nhỏ, chỉ sợ con bé có tới năm mươi năm cũng chẳng làm nổi, ai còn hạp hoi đi ghen ghét nó cơ chứ?

Hần thở dài: "Đệ cũng chẳng nhìn được nữa rồi..."

Vài tiếng ậm ừ đồng ý vang lên xung quanh, hần quay đầu lại, thấy tất cả các đệ tử nhỏ đều đang chen chúc ngó qua bờ tường.

"Các người..." Có người nhảy qua góc tường bên cạnh hần, hần hoảng hốt, là tiểu sư huynh đã nhảy vào trong viện.

"Người." Tiểu sư huynh đập thẳng con bé một đá, con bé ngã gục xuống, không đứng lên nổi. Hần mắng: "Nếu người tập chính xác, hôm nay cho dù mười người đập người người cũng chẳng ngã được. Rốt cục người có hiểu không? Tay nâng lên, không phải xuất lực ra ở nắm tay, lại đây, xem ta làm đây này."

Con bé nhanh chóng đứng dậy, thật sự xem hần giảng giải ví dụ.

Đám đệ tử đứng ngoài bờ tường cũng xôn xao :

"Ta cũng không nhịn nổi rồi, qua năm nay mà không học được, cả đời này người đừng mong xuất sư!"

"Đúng vậy đúng vậy, nghĩ đến cảnh Xuân Hương công tử tóc bạc trắng rồi mà còn phải dạy dỗ đứa đồ đệ như người, ta cũng lạnh cả người." Có thiếu niên vỗ ngực dậm chân.

"Mau lên! Thấy rõ chưa, chúng ta làm vậy tiểu sư huynh cũng không ngã... Hôm nay người không luyện thành thì đừng có đi ngủ!"

"Nghe rõ chưa, trong vòng hai mươi năm người phải có chút thành tựu, nếu không thật có lỗi với chúng ta."

Đám đệ tử Vân gia trang đều phát tức, quyết định phải "chỉ đạo" cho nha đầu ngốc này một chút. Không thể làm mất mặt Vân gia trang được, cũng không thể làm mất mặt Xuân Hương công tử, quan trọng nhất là phải dạy dỗ tốt con bé ngốc này, đồ kị với oán hận của bọn họ mới có chỗ trú vào!

Ánh trăng rọi khắp sân, Phó Xuân Lâm khoanh tay trước ngực, dựa vào bờ tường, nhắm một mắt mở một mắt nhìn đám trẻ con sửa sang chiếu số cho con bé cho tới tận bình minh. Xòe tay ra không thấy năm ngón.

Đệ tử Lan gia mở khóa nhà giam, mới vào trong phòng giam đã đập phải một viên nứt hoa quả, thậm chí đầu lâu của Đại Nữ không biết đã vỡ thành hơn mười mảnh ở lần thứ mấy ngược đãi Lan Thanh.

Mỗi lần vào trong nhà giam này hần đều luôn kinh hãi, thật không cách nào tưởng tượng được liệu mình có sống trong này được quá nửa năm hay không, không, hần biết cho dù một tháng hần cũng chẳng chịu nổi.

Hần lại đập phải một viên nứt hoa quả.

Hần đã quên mất từ lúc nào, Lan Thanh đã chẳng còn quan tâm tới sinh tử của Quan Đại Nữ nữa, tùy ý cho đầu lâu của con bé bị gia chủ đánh nát. Cũng chính vì vậy nên gần đây gia chủ nóng nảy vô cùng.

"Lại sắp bắt đầu sao?" Sâu trong nhà lao, một giọng nam khàn khàn vang lên.

Đệ tử Lan gia lòng đề phòng rất nặng, lập tức ngừng bước bất động. "Trên người ta có xích sắt, sợ cái gì?" Nam nhân cười khẽ, giọng cười khàn khàn nhưng vẫn dễ nghe. "Ta chỉ muốn... khụ... Ta chỉ muốn xem xem giờ ta rốt cuộc đã thành thế nào? Lan Lâm, người lấy nước cho ta rửa ráy xong rồi hãy tra tấn tiếp."

Giọng nói kia, có vẻ vô hồn chẳng còn chút hứng thú gì với cuộc đời. Vì vậy, hần lại càng phải cẩn thận hơn. Lan Phi với Lan Thanh vốn cùng cha, có thể chịu được đủ loại tra tấn suốt một năm nhưng lại không hề có ý tự sát, người như vậy chẳng thể nói là không đáng sợ được.

Rốt cuộc là cái gì giúp Lan Thanh chống đỡ đến giờ? Vì Quan Đại Nữ? Không, hần không cho là vậy, mấy tháng qua, Lan Thanh mặc gia chủ ngược đãi cũng nhất quyết bảo vệ đầu lâu của Đại Nữ, đến sau này thì cho dù không bỏ đầu lâu cũng muốn tự bảo vệ mình, trong khoảng thời gian này... Hần không nghĩ là Lan Thanh vì đau đớn quá mà thay đổi, nhiều nhất là giác ngộ, mạng sống bản thân quan trọng hơn, phải tự bảo vệ bản thân mới là đạo của Lan gia.

Gia chủ từng nói, Lan Thanh tâm cơ thâm sâu, tuyệt đối không nói lời thừa... Hay là nói mịa?

Hay nói cách khác, Lan Thanh nói muốn tận mắt thấy tình cảnh bi thảm của mình, nhưng thật ra y hoàn toàn chẳng muốn nhìn, Lan Thanh bảo muốn rửa mặt song thật ra y chẳng hề muốn. Như vậy, Lan Thanh nói thế làm gì?

Sợ bọn họ bước vào, dùng cách tra tấn dung mạo y sao?

Lan Thanh trời sinh anh tuấn, khuôn mặt Lan gia điển hình nhất, gia chủ đương nhiệm ngàn vạn lần chẳng bằng y. Lúc còn trẻ, Lan Thanh tự hào về dung mạo khiến cho gia chủ ghen ghét không thôi, nay khuôn mặt Lan Thanh đã bị hủy, quả thực chẳng khác nào một kẻ quái dị, nếu lúc này để Lan Thanh thấy khuôn mặt bị phá hủy của mình... Lan Lâm lập tức mừng rỡ. Vậy chẳng phải Lan Thanh sẽ phát điên sao? Hèn gì Lan Thanh bày tâm kế như vậy, rõ ràng là ngăn cản bọn họ dùng dung mạo để tra tấn hần.

Gia chủ mấy ngày nay nóng nảy bức bối, bọn họ cũng lo sợ không thôi, nếu lúc này có cách tra tấn Lan Thanh, vậy chẳng phải có công rồi sao? Nghĩ vậy, Lan Lâm đầu chẳng quay lại, phân phó:

"Đem nước lạnh đến. Cầm đèn với gương đến đây."

Một chậu nước nhanh chóng được đem tới, Lan Lâm cũng nhận lấy gương, chuẩn bị cho Lan Thanh xem xem, đoạt công lao trước.

Ánh nền mỏng manh chiếu tới nam nhân sâu trong góc tường, nam nhân đó chẳng hề ngẩng đầu lên, cánh tay che đi ánh sáng chói mắt.

"Rửa mặt nào! Lan Thanh, chẳng phải ngươi muốn rửa mặt sao? Ta lấy đồ cho ngươi rửa đây."

Trong góc vang lên tiếng xích sắt, nam nhân kia từ từ đi lại, khẽ chạm vào mặt nước, hơi lạnh làm ngón tay y hơi hơi rút lại.

Lan Thanh từ từ rửa những vết dơ trên khuôn mặt, khóe mắt Lan Lâm thoáng nhìn lại, chỗ Lan Thanh vừa gội có một cái đầu lâu.

Cái đầu lâu kia cực nhỏ, trên đó còn có vết răng, trái tim Lan Lâm thót lên, không ngờ ngay cả đầu lâu của Quan Đại Nữu mà Lan Thanh cũng cần... Tên này đúng là đã phát điên rồi!

Hắn thu lại ánh mắt, ép Lan Thanh ngẩng mặt lên.

"Nhìn vào gương đi!" Hắn cười đắc ý.

Nam nhân cố sức ngẩng khuôn mặt lên, không nhìn về phía tấm gương mà ngược lại giương mắt liếc nhìn Lan Lâm một cái.

Chỉ một cái liếc mắt

"...Ta còn chưa rửa sạch." Giọng nói khàn khàn đáp lại.

Lan Lâm ngay cả chớp mắt một cái cũng không dám. Vừa rồi hắn đã thấy gì? Hình như chẳng thấy gì cả, rõ ràng trên khuôn mặt Lan Thanh đã chẳng chịt vết sẹo, sao hắn lại chẳng thấy gì ngoài cái liếc mắt kia.

Hắn nhớ rõ, năm trước khi Lan Thanh bị kéo vào trong nhà lao này, y còn là một thanh niên rất dễ nhìn, chưa nói tới vẻ yêu mị gì đó, nhưng vừa rồi...

Không hiểu sao, trái tim Lan Lâm đập mạnh hẳn, giọng cao vút, biết nên đề phòng nhưng lại không thể giữ mình, mê muội tới gần Lan Thanh.

"Ngươi ngẩng đầu lại nào, ta chưa thấy rõ... Ngẩng đầu lên!" Hắn không nhịn nổi gào lên. Tim đập tới mức điên cuồng, khao khát nhìn lại ánh mắt Lan Thanh, biết rõ mọi chuyện không ổn nhưng thân thể hắn hoàn toàn không cách nào chống cự, trong đầu chỉ muốn gào lên: muốn thấy rõ, thấy rõ!

Lan Thanh đang vốc nước lên, nước lạnh từ từ phát qua mặt. Rõ ràng không ai đánh trống Lan gia, nhưng giờ phút này tiếng trống nho nhỏ truyền vào màng tai y, khiến y thoải mái vô cùng.

Y cúi đầu, khiến người ta không thấy được ánh mắt đen kịt đầy vẻ tà mị của mình, mười ngón tay nâng lên khóe miệng...

Nhoẻn miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Giờ tý giao thừa vừa qua, tiếng pháo bên ngoài vang lên liên tiếp, xa xa mơ hồ vọng lại tiếng cười đùa.

Một lớn một nhỏ ngồi trên chiếc ghế dài ở căn nhà cũ, nhìn lên bầu trời đêm đầy pháo hoa bay sắc.

Một lúc lâu sau, người lớn kia mới từ từ nói:

"Năm nay hắn không về, có muốn về trong trang đón năm mới với ta không?"

Người nhỏ hơn mặc bộ đồ màu đỏ, nhìn lên bầu trời, hỏi lại: "Sur phụ, Lan Thanh đã chạy khỏi địa lao Lan gia, sao thúc ấy không về nhà?"

Người lớn từ từ lấy trong tay áo ra một túi hạt dưa, ngồi cắn hạt dưa như thần tiên thế ngoại. Bầu trời đêm, pháo hoa tàn rồi lại nở, chẳng biết qua bao nhiêu vòng như vậy, rốt cuộc hắn cũng nói thật:

"Nữ Nhi, Lan Thanh sẽ không trở lại đâu. Không ai ngăn cản hắn, nhưng hắn sẽ không trở lại đây đâu. Con có chờ đợi cũng chẳng được gì."

Rừng rậm.

Thùng thùng thùng, tiếng trống liên tiếp vang lên đánh văng cửa địa ngục. Hai mươi nam tử hốt hoảng lùi lại, đồng loạt trốn vào trong rừng rậm giờ tay không thấy được năm ngón.

Đêm tháng mười, trăng sao bị tầng mây đen phủ kín, chỉ để lại những cây đuốc trên tay các đệ tử áo đen.

Nam tử áo đỏ lẳng lặng đứng bên ánh lửa. Hắn đội một cái mặt nạ hình quỷ, mái tóc dài ngang eo tung bay, khi tiếng chiêng đầu tiên vang lên, đôi môi lộ ra ngoài khe nhếch lên.

Nhoén miệng cười.

Tiếng thét thảm thiết đầu tiên vang lên trong rừng.

Hắn mang theo tâm tình khoái trá, khoanh tay thong thả bước vào trong rừng rậm.

Cái thầy tàn đầu tiên ngay chỗ rìa ngoài khu rừng, đệ tử áo đen kính cẩn đứng bên. Nam tử mặt quỷ cúi mắt, khinh miệt đập lên thi thể một cái, thú vị nói: "Chẳng phải nói sẽ đi được sao? Sao không đi?" Ánh mắt thoáng nhìn, không xa lại có máu tươi ứa vào mặt. Hắn lại nhàn nhã bước qua, vừa lúc thấy cái thầy tàn thứ hai tuyệt khí.

Hắn cười sung sướng, bước chân không ngừng lại.

Ngoài rừng tiếng trống vang lên thùng thùng, không ngừng quấy rối lòng người. Bóng người trong rừng giao nhau, khí tức bối rối sợ hãi kinh động đám chim thú, khiến chúng chạy trốn toán loạn. Có người đột nhiên tới gần, nam tử mặt quỷ lập tức xoay người chế trụ cổ kẻ vừa lao tới.

Người nọ liên tục lui về phía sau, nam nhân mặt quỷ cũng liên tục áp sát, khóe miệng đẹp đẽ khe nhếch lên: "Được lắm, không bỏ trốn. Vậy giao mạng người ra đây đi!"

"Lan Thanh, ngươi sẽ không có kết cục tốt đâu!"

"Đi tới nói với Diêm Vương đi!"

"Người sẽ không có kết cục tốt! Tên điên nhà ngươi! Tên điên nhà ngươi đi tìm kẻ thù cũ...."

Rắc một tiếng, xương gáy dưới chỉ lực của Lan Thanh đã gãy đoạn, y không chút để ý quăng xác chết đi, nhìn xung quanh. Tiếng trống yêu dị kích thích giác quan của y, nhanh chóng bước trong khu rừng.

Tiếng gió phàn phật, cành cây nhỏ xẹt qua quần áo Lan Thanh, y chẳng ngại. Khi y đuổi theo một kẻ đang bỏ trốn, khóe miệng đỏ tươi khe nhếch lên, nhẹ nhàng nói:

"Lại một tên."

Rắc.

Kẻ kia không kịp nói nửa chữ, đầu đã cong veo. Khoái cảm dị thường dâng lên trong lòng y, đôi mắt đẹp thoáng nhìn qua rồi lại chuyển về đám người giang hồ đang ra sức bỏ trốn trong rừng.

Thùng thùng thùng...

Thùng thùng thùng...

Tên thứ tư, tên thứ năm... Từng kẻ nối tiếp nhau, đệ tử Lan gia sớm đã dùng tay, chờ gia chủ thu thập hết những kẻ giang hồ bỏ trốn đó.

"Yêu Thần Lan Thanh! Ngươi nghĩ là giết hết chúng ta ngươi có thể lau đi vết bẩn trên người sao? Vết dơ trên người ngươi vĩnh viễn không cách nào tẩy sạch!"

"Người lấy Uyên Ương kiếm chỉ để giết chúng ta sao? Năm đó ngươi lên vào Quan gia trang, chắc hẳn đã dùng sắc dụ với Quan Trường Viễn, làm hại cả Quan gia trang bị giết sạch trong một đêm..."

Lan Thanh áo đỏ thuận thế tiếp lấy trường đao từ đệ tử, trong tiếng trống đan xen giữa sợ hãi và khoái hoạt, chém bay đầu đối phương.

Cái đầu nặng nề rơi khỏi thân hình, lăn trên mặt đất, thỏ hoang không chịu được mùi máu nồng nặc, đồng loạt nhảy khỏi hang, biến mất trong màn đêm đen.

Áo bào đỏ như sắc máu tung bay theo tiếng trống, Lan Thanh giết liền mười mấy người, khi kẻ cuối cùng ngã xuống, gã kêu to:

"Rõ ràng ngươi đã đồng ý trước khi tiếng trống dứt sẽ thả chúng ta đi cơ mà!"

"Lừa ngươi thôi." Đôi môi đỏ mọng lại nhếch lên, ôn nhu nói: "Lời ta nói, tin được sao?" Ánh đao lặng lẽ, máu tươi văng khắp nơi.

Đầu người rơi xuống đất, Lan Thanh một cước đá bay, cái đầu lâu như quả dưa hấu, đập thẳng vào thân cây, vỡ vụn.

Tiếng trống quấy rối lòng người ngoài rừng ngưng bật, cánh rừng lập tức trở lại tĩnh mịch.

Y tùy ý quăng trường đao đi, lấy một cái khăn sạch ra lau vết máu dính trên nửa mặt.

"Tìm Bạch Quyên ra sao rồi?" Y nhạt giọng hỏi.

"... Trên người những kẻ này không có Bạch Quyên."

"Không có?" Lan Thanh suy nghĩ một lát, tính toán số người. "Còn một kẻ đâu rồi?"

Đệ tử cúi đầu, nhỏ giọng đáp:

"Hắc Đao Trần Thất Lang chạy theo một hướng khác, Lan Trì đã đuổi theo."

"... Hắc Đao Trần Thất Lang?" Lan Thanh suy nghĩ một lát, cánh môi đỏ chót lại cong lên: "Ta nhớ ra rồi. Kinh công của hắn không tồi, đao pháp nghiêng theo hướng tà, Lan Trì với hắn cũng sần sần như nhau. Bạch Quyên đúng là bị hắn trộm đi à..."

"Lan Trì chắc chắn sẽ thu hồi Bạch Quyên."

Có đệ tử đốt lửa tiến vào trong rừng, thấy những tàn thi lưu lại trên mặt đất, cố gắng không thay đổi sắc mặt nói: "Gia chủ, Lan Trì phóng pháo hoa Lan gia, đang ở gần cửa thành."

"Gần cửa thành sao? Kinh công đào mệnh của Trần Thất Lang đúng là nhất lưu, định chạy tới khu trại ngoài trời sao?" Gần cổng thành có khu trại ngoài trời để người không kịp vào thành vào giữ ẩm chờ bình minh.

Giang hồ có quy định bất thành văn, khu trại ngoài trời đó chưa tắt lửa thì cho dù là kẻ thù cũng không thể động binh đao trong đó. Trần Thất Lang khá lắm, còn muốn kéo dài buổi diễn này, đợi trời sáng thì lần vào trong thành sao?

Lan Thanh nhớ lại, tới hừng đông xe ngựa của Vân gia trang sẽ đến theo đường xe ngựa... Bỗng dưng, ánh mắt vốn nhuốm đẫm vẻ giết chóc nặng nề lại nhạt đi trong khoảnh khắc.

Ban ngày cửa thành mở ra, xe ngựa của Vân gia trang vào thành tất sẽ qua đường đó.

Lần này sẽ là ai tới? Là ai tới đây? Đứa nhỏ kia nếu thực sự tới đây, Bạch Quyên mà lộ ra ngoài, sợ là con bé từ nay về sau không có ngày nào được yên lành.

Nghĩ vậy, hắn không thể khống chế, tâm thần rục rịch, khi đang định bước khỏi cánh rừng lại đột nhiên ngừng chân.

Đôi mắt đẹp đề của y nhìn vào một gốc cây xa xa.

"Vân gia trang sẽ viết về việc hôm nay thế nào?"

Thanh niên trốn sau gốc cây run lên, không ngờ Yêu Thần Lan Thanh lại phát hiện ra mình. Hắn lắp bắp nói:

"Chủ nhân Lan gia... Muốn sẽ viết thế nào?"

Lan Thanh ngửa đầu cười to, mái tóc đen như tơ lụa tung bay trong màn đêm, rõ ràng mang mặt nạ như ác quỷ nhưng toàn thân lộ vẻ phong tình trời sinh khiến người ta khó dời mắt đi được. Hắn cười khoái trá nói:

"Hóa ra chỉ là kẻ rụt đầu. Đúng thứ tám trong sổ tự công tử, Phó Ngọc sao? Ngươi cứ viết từ đầu đến cuối đi. Ta với bọn họ có thù oán, báo thù là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ta cũng chẳng sợ ngươi hạ bút."

"Ta chỉ đi ngang qua đây... Không phải có ý muốn thấy mọi chuyện..." Hắn thật hối hận! Một thân một mình đêm khuya tới đây, nào ngờ lại thấy một trận đồ sát lớn.

Lan gia có giao hảo với quan trường, muốn giết người mà vẫn vô tội thật quá dễ. Nơi này chẳng có người chết nào được toàn thây, tất cả đều là kẻ từng nhúng chàm với Yêu Thần Lan Thanh... Đừng giết hắn, đừng giết hắn! Vân gia trang trung lập Vân gia trang trung lập...

"Ngươi muốn nói gì?"

"Ta... Tuy là người Vân gia trang, nhưng không phải người Vân gia trang đặc phái tới đưa Uyên Ương kiếm. Lan gia chủ... Còn nhớ Quan Đại Nữ

không?"

Trong phút chốc, con người đen lánh bức người dưới lớp mặt nạ đen bỗng lạnh lùng nhìn thẳng về phía gốc cây.

Phó Ngọc tất nhiên cảm giác được sát khí bao phủ xung quanh người, kiên trì nói:

"Yêu Thần Lan Thanh sau khi chạy khỏi địa lao, Quan Đại Nữu từng gửi thư cho người, trong bức thư đó trùng trùng điệp điệp ngàn lời vạn chữ, chẳng lẽ người không nhận được sao?"

"... Nhận được thì sao?" Hắn nhẹ nhàng hỏi lại.

Phó Ngọc đầu đầy mồ hôi, nhỏ giọng nói:

"Quan Đại Nữu khỏe lắm, cũng phải nói, nó không ngốc như trước nữa rồi.

"Rồi sao?"

Phó Ngọc khẽ cắn môi, nói:

"Nửa năm trước, gia chủ Lan gia gửi thư cho Vân gia trang muốn lấy Uyên Ương kiếm, hẹn mừng mười tháng giêng ở Quan gia trang trong thành, chỉ cần Xuân Hương tặng Uyên Ương kiếm cho người, từ nay về sau, Lan gia không còn liên quan gì đến Vân gia trang, Quan Đại Nữu, qua đêm nay tự có người đưa kiếm cho gia chủ tại Quan gia trang."

Lan Thanh cười nói:

"Ta cần Uyên Ương kiếm, còn Phó Xuân Lâm lại vì đồ đệ mà đưa Uyên Ương kiếm ra, ăn khóp nhíp nhằng, hỗ trợ lẫn nhau, chẳng phải tốt lắm sao? Phó Lâm Xuân đúng là người thông minh!"

Phó Ngọc chần chờ trong chốc lát, hít sâu một hơi, thay Quan Đại Nữu ra ám chỉ, nói:

"Quan gia trang suốt mười lăm năm qua không có người tào mộ..."

Lan Thanh nghe vậy, suy nghĩ hoàn toàn ngừng lại, mồ hôi lạnh như băng ứa ra.

Quan gia trang suốt mười lăm năm qua không có người tào mộ...

Cho nên, hôm nay rốt cuộc cũng có người đến sao?

Rốt cuộc cũng có một đứa trẻ tới?

Rốt cuộc... Có thể thấy mặt con bé lần cuối sao?

Bỗng dưng, y biến sắc, nhớ tới hậu quả nếu Bạch Quyên truyền ra ngoài. Y hành động cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã biến mất trong bóng đêm.

Phó Ngọc ngờ ngác nhìn theo hướng hắn biến mất rồi lại sợ hãi liếc sang đám đệ tử Lan gia. Đám đệ tử Lan gia hiển nhiên cũng bị động tác của gia chủ làm cho ngạc nhiên, lập tức hai mắt nhìn nhau, không biết tiếp theo nên làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Khu trại ngoài trời.

"Hả, tiếng gì vậy? Tiếng trống à?" Bên đồng lửa, một cô gái xinh đẹp lắng nghe "Thùng thùng thùng... Ai lại đi đánh trống lúc đêm khuya thế này?"

Đêm tối, trời cực lạnh, vài kẻ giang hồ vây quanh đồng lửa chờ hừng đông, nghe cô gái nói vậy đều ngẩng đầu lắng nghe.

"Hình như có thật..."

"Có vẻ ở rất xa? Tiếng trống này hình như có phần quấy nhiễu lòng người."

"Nói đến quấy nhiễu lòng người, Lan gia ở phương Bắc chẳng phải tháng sau sẽ triển lãm Uyên Ương kiếm sao?" Đêm dài, lắm người nhiều chuyện, có người nhin không nổi mở miệng bàn chuyện giang hồ.

Cô gái xinh đẹp kia trên người đầy những trang sức tinh xảo, phối với quần áo sậm màu, xem ra cực kỳ thích chưng diện. Nàng tên Hoa Sơ Tuyết, sau khi bước vào trong khu trại bèn hòa mình vào cùng đám giang hồ, hiển nhiên rất hứng thú với đề tài Lan gia, tiếp lời:

"Lan gia trên giang hồ luôn độc lai độc vãng, đám đệ tử đều có khuôn mặt đẹp đẽ, công phu tuy không phải tuyệt đỉnh nhưng lại am hiểu thao túng người khác, đa phần phân bố trên quan trường và đám thương gia, ít khi kết thù kết oán với người giang hồ, cho dù Lan gia nghiêng theo phía tà nhưng tới nay cũng ít có người 'tới cửa bái kiến', tân nhậm gia chủ là Yêu Thần Lan Thanh, sau khi tiếp nhận vị trí từ năm năm trước, địa vị của Lan gia trong giang hồ liền có biến hóa vi diệu."

"Hừ, Yêu Thần Lan Thanh kia chẳng qua cũng chỉ là kẻ từng bị người ta đè xuống đất lẳng nhục mà thôi." Có kẻ phản bác.

"Cũng đúng. Chẳng phải còn nghe nói, hắn bị nhốt trong địa lao Lan gia hơn một năm, chịu đủ mọi cực hình trong đó đến nỗi tính tình cực đoan vẩn vơ sao? Sau khi hắn trở thành gia chủ Lan gia, việc đầu tiên chính là đem toàn bộ những kẻ từng lẳng nhục hắn trong Lan gia nhốt hết vào trong địa lao kia, cho từng người một chịu những khổ hình hắn từng phải chịu."

"Đúng vậy, nghe nói không người của Lan gia nào sống quá nửa năm." Người giang hồ bàn tán.

"Vậy cũng phải nói, những khổ sở Lan Thanh từng phải chịu đựng trong lao tù năm đó đã vượt qua mức người thường có thể chịu được, cho nên, hắn có thành tên điên cũng chẳng có gì ngạc nhiên, phải không?" Hoa Sơ Tuyết cười nói.

Nàng đảo mắt qua những người giang hồ vây quanh đồng lửa, hơi ngừng lại trên người một cặp nam nữ. Cô gái đó khoảng mười bảy mười tám tuổi, vẻ mặt thanh thục, khuôn mặt hơi to, khỏe miệng cũng dài, vàng trán to, ánh mắt sáng rực, mặc một bộ váy áo, vừa nhìn đã biết là cô nương coi trọng tiện lợi hơn về đẹp.

Bên cạnh cô gái thành thật đó là một nam nhân anh tuấn hơn ba mươi tuổi, mặt trắng như vỏ bánh bao, tóc dài cuốn lại, hẳn là trưởng bối của cô nương thành thật kia.

Khi nàng nhắc tới Yêu Thần Lan Thanh trở thành gã điên, cô gái thành thật kia lấy từ trong túi ra một miếng mứt hoa quả, nhét vào trong miệng.

Nàng đi tới bên cạnh đôi nam nữ kia, ngồi xuống bên cạnh nam nhân kia. "Tiểu bối là Hoa Sơ Tuyết, đại thúc là?"

"Tại hạ Giang Vô Lăng đừng gọi ta Đại Thúc, ngươi cứ bắt chước Trường Bình gọi ta Vô Lăng là được rồi. Đây là Trường Bình."

Cô gái tên Trường Bình kia liếc mắt nhìn Hoa Sơ Tuyết một cái, gật đầu.

Hóa ra là một tiểu nha đầu không thích nói chuyện, Hoa Sơ Tuyết nghĩ vậy. Nàng nói: "Đại thúc có từng nghe nói đến Lan gia?"

"Ài, đã bảo ngươi gọi ta là Vô Lăng rồi mà." Giang Vô Lăng cười ha hả. "Trên giang hồ ai mà chưa từng nghe tới Lan gia? Nhưng, nghe đi nghe lại, lời đồn đại chắc gì đã là thật."

"Không có lừa làm sao có khói. Mấy năm nay những người có liên quan đến Yêu Thần Lan Thanh đều chết liên tục, tuy không có chứng cứ rõ ràng, nhưng trong lòng người giang hồ đều hiểu ai là người hạ thủ."

"Sơ Tuyết cô nương đúng là nghe nhiều chuyện giang hồ đến thuộc lòng rồi." Giang Vô Lăng cười nói.

Hoa Sơ Tuyết đắc ý nói:

"Chuyện lớn nhỏ trong giang hồ ta đều biết. Chuyện liên quan đến Lan Thanh với Uyên Ương kiếm ta còn biết nhiều hơn đôi chút so với người khác, nghe nói Lan gia tháng sau triển lãm Uyên Ương kiếm, nguyên nhân là vì Quan gia trang. Sau huyết án Quan gia trang mười lăm năm trước, Uyên Ương kiếm cũng biến mất khỏi giang hồ, tới mấy năm nay mới lục đục truyền ra, hóa ra là năm đó Lan Thanh lên vào Quan gia, đánh cắp Uyên Ương kiếm... Nghe nói một thanh Uyên Ương kiếm nằm trong cơ thể Quan Đại Nữ, thú vị chứ?"

Giang Vô Lăng cười ha hả: "Cái này vừa nghe là biết có kẻ cố ý quấy rối Quan Đại Nữ, trong cơ thể người làm sao có kiếm được."

Có người nghe thấy Giang Vô Lăng nói vậy bèn lên tiếng đáp: "Không phải kẻ cực hận Quan Đại Nữ thì cũng chẳng hãm hại nàng như vậy? Lại nói tiếp, lời đồn này cũng lưu truyền ba bốn năm rồi."

"Có thể là tin đồn Yêu Thần Lan Thanh loan truyền." Hoa Sơ Tuyết lại nói: "Giờ mọi người đều đang xôn xao, có người nói mười lăm năm trước Yêu Thần Lan Thanh trộm một thanh Uyên Ương kiếm từ Quan gia trang, đồng thời cũng trộm Quan Đại Nữ hai tuổi đi, cố ý nuôi nấng lấy lòng con bé, cho tới mấy năm trước mới moi được một thanh kiếm khác ra từ trong miệng nàng, sau đó bị gia chủ tiền nhiệm Lan Phi nhốt trong nhà lao, không kịp ước nguyện."

Giang Vô Lăng lấy bánh từ trong bọc quần áo ra, đưa cho Trường Bình. Hắn cười nói: "Đoạn này của Sơ Tuyết cô nương hẳn là lấy từ Huyết Án Sử của Hoa gia trang? Huyết Án Sử mà Hoa gia trang soạn cũng như Vân gia trang, không quá chính xác đâu."

Hoa Sơ Tuyết nghe vậy, khoe mắt thoáng hiện chút bất mãn, nhưng nàng nhanh chóng khôi phục nụ cười, nói: "Bánh thơm quá." Nàng nhìn về phía Trường Bình.

Trường Bình cắn một miếng lớn, bộ dáng như nuốt cả quả táo khiến người ta trở mắt.

"Ta làm đây." Giang Vô Lăng cười thoải mái, vô cùng cao hứng khi có người khen ngợi nghề làm bếp của mình. Hắn lấy trong bọc ra một cái bánh lớn phân cho mọi người. "Trường Bình nhà ta còn đang lớn, cần ăn nhiều một chút, đáng tiếc là nó chẳng hiểu đạo lý của thức ăn ngon, ăn cái gì cũng như đối phó kẻ thù vậy." Nói tới nói lui, giọng điệu vẫn đầy vẻ sùng ái.

Trường Bình cắn bản chẳng để ý tới hắn, miếng bánh lớn chỉ trong nháy mắt đã chui vào miệng nàng, nàng lấy một miếng mứt hoa quả từ chiếc túi bên hông, đút vào miệng, chẳng buồn nhìn viên đường trên tay Giang Vô Lăng.

Hoa Sơ Tuyết cắn một cái, khen:

"Ngon quá! Đại thúc, thúc là đầu bếp à?"

"Ta không phải đầu bếp, nhưng ta mong tương lai có ngày thực sự trở thành một đại trù sư, thống lĩnh các tiểu trù khắp nơi, sáng tạo thức ăn ngon trên giang hồ, phải không, Trường Bình?"

"Vâng." Nàng lại cho một viên mứt vào miệng.

Giang Vô Lăng mỉm cười, dặn dò: "Đừng ăn nhiều quá, sẽ đau bụng đấy."

Nghe như một người cha mạng con bước vào giang hồ. Hoa Sơ Tuyết có phần khinh thường cô gái thành thật kia.

Cùng là mười bảy tuổi, nhưng những việc trải qua lại cực kỳ khác nhau, có người trời sinh được người khác yêu thương, thuận buồm xuôi gió, không như bản thân nàng... Hoa Sơ Tuyết lại thấy Giang Vô Lăng lấy một cái áo choàng ra khỏi bọc quần áo.

"Ban đêm gió lớn, con nghỉ ngơi một lát đi."

"Con khỏe như trâu mà, không lạnh. Vô Lăng người mặc vào đi."

Vô Lăng vẻ mặt vui mừng, nói nhỏ:

"Trường Bình, con thật thương ta. Vậy... Chúng ta đắp chung đi."

Trường Bình không để ý tới hắn, nói: "Con ra sưởi rửa mặt."

Giang Vô Lăng mỉm cười, gật đầu, thuận miệng nói:

"Chẳng biết là ai dạy con nữa, làm cho con cứ giữ thói quen này."

Trường Bình mang theo bao hành lý của mình, đi tới bên dòng suối.

Hoa Sơ Tuyết nhìn bóng dáng nàng biến mất trong bóng tối. "Đại thúc, con gái ngài mặc đồ mới vậy, sao ngài vẫn diện đồ cũ?"

Giang Vô Lăng cười nói:

"Nó muốn gặp người quen cũ nên thay đồ mới, đúng là đứa nhỏ ngốc nghếch, phải không? Có điều, nó không phải con gái ta, ta nói rồi, người đừng có gọi ta đại thúc, mặc dù ta lớn tuổi hơn các người nhiều nhưng cứ gọi ta Vô Lăng là được."

"Người quen cũ? Nàng cũng chỉ mười bảy tuổi như ta, sao lại có người quen cũ?"

Giang Vô Lăng vẫn cười tủm tỉm, nụ cười cực kỳ thân thiết, song giọng điệu trong câu nói kế tiếp lại có vẻ vô tình.

"Là người quen cũ hay kẻ thù còn chưa rõ." Hắn nói dứt lời, sau gáy đột nhiên bị đập mạnh một cái.

Hoa Sơ Tuyết tròn mắt nhìn Thiết Đầu Công vô địch của Trường Bình thành thật kia. Khí lực thật lớn, thiếu chút nữa thì cái đầu của đại thúc cũng bị húc bay.

Giang Vô Lăng cực kỳ e ngại Thiết Đầu Công của nàng, vội vàng cầu xin tha thứ: "Được được, ta nói sai rồi, sai rồi, là người quen cũ, là người quen cũ."

Trường Bình ngồi xuống bên cạnh hắn, nói phả ra hơi: "Vô Lăng không ngủ?"

"Không buồn ngủ, nhưng bị con dùng Thiết Đầu Công đánh ta, ta sắp ngất rồi, con phải chăm sóc cho ta."

"Con ngủ trước đây." Nói xong, nàng dựa đầu vào vai hắn, nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Thần Lan Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.